

ÅRGÅNG 129 • NUMMER 11 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • NOVEMBER 2005

Liahona

Generalkonferenstal

Josephs Nauvoo, av Al Rounds

"Sannerligen säger jag eder: Jag befaller eder åter att bygga ett hus åt mitt namn just på denna plats, på det I mån visa att I ären trofasta mot mig i allt det jag befaller eder, att jag må kunna välsigna eder och kröna eder med ära, odödlighet och evigt liv." (L&F 124:55)

Liahona

- 2 Konferensöversikt för 175:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Inledande ord
Gordon B Hinckley
- 6 Välsignelser som kommer av att läsa Mormons bok
L Tom Perry
- 10 Varen redo ... varen starka
Keith B McMullin
- 13 Kroppens helighet
Susan W Tanner
- 16 Uppsök högre mark
Joseph B Wirthlin
- 20 Ljuset i deras ögon
James E Faust

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 23 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Thomas S Monson
- 24 Prästadömetts myndighet i familjen och i kyrkan
Dallin H Oaks
- 28 Till unga kvinnor
Jeffrey R Holland
- 31 Sann lycka: Ett medvetet beslut
Benjamin De Hoyos
- 33 Mormons bok, redskapet till att samla in det skingrade Israel
C Scott Grow
- 35 "Om Kristus fick samma tillfällen som jag ..."
Paul K Sybrowsky
- 37 Andlig förberedelse: Börja tidigt och var ihärdig
Henry B Eyring
- 41 Det som betyder mest är det som varar längst
M Russell Ballard

PRÄSTADÖMETTS SESSION

- 44 Att bli en missionär
David A Bednar
- 48 Människans sökande efter gudomlig sanning
Charles Didier
- 50 Välsignelserna vi får genom generalkonferensen
Paul V Johnson

- 53 Kallade och utkorade
James E Faust
- 56 Att göra sin plikt det bästa är
Thomas S Monson
- 60 Om I ären beredda skolen I icke frukta
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 67 Profeten Joseph Smith: Lärare genom föredöme
Thomas S Monson
- 70 En fristad
Boyd K Packer
- 74 Ett mönster för alla
Merrill J Bateman
- 76 Min själ fröjdar sig över de heliga skrifterna
Cheryl C Lant
- 78 Sanningen återställd
Richard G Scott
- 81 Förlåtelse
Gordon B Hinckley

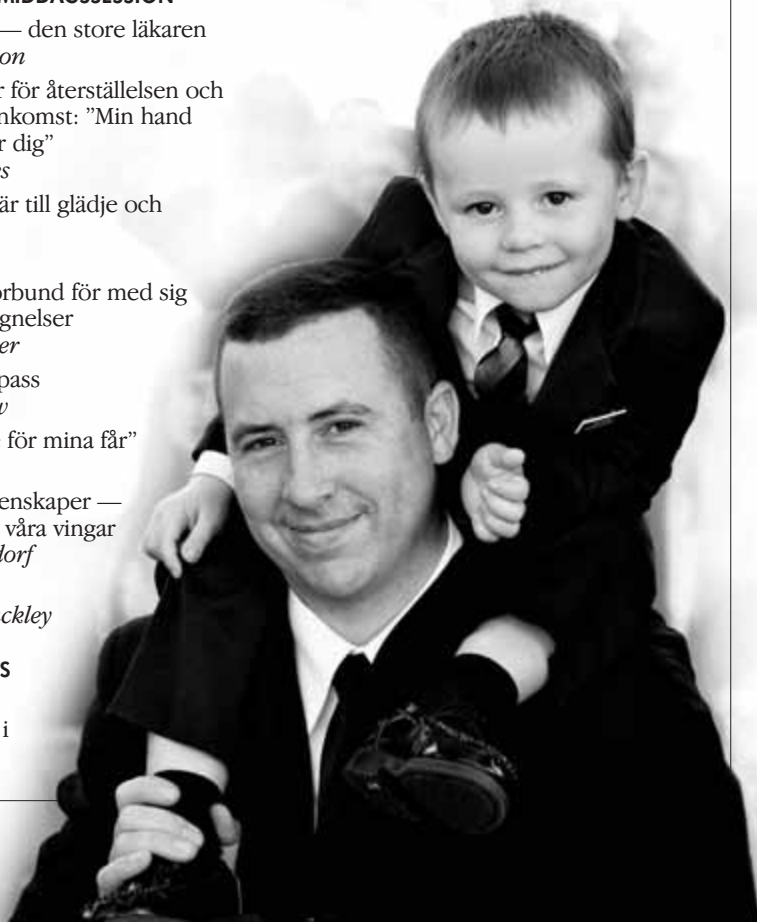
SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 85 Jesus Kristus — den store läkaren
Russell M Nelson
- 88 Förberedelser för återställelsen och Kristi andra ankomst: "Min hand skall vara över dig"
Robert D Hales
- 92 Uppoffringar är till glädje och välsignelse
Won Yöng Ko
- 94 Evangeliets förbund för med sig utlovade välsignelser
Paul E Koelliker
- 96 Herrens kompass
Lowell M Snow
- 98 "Var en herde för mina får"
Ulisses Soares
- 100 Kristuslika egenskaper — vinden under våra vingar
Dieter F Uchtdorf
- 103 Tacksägelse
Gordon B Hinckley

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

- 105 Video: Medel i Guds händer

- 107 Ljuva stunder
Bonnie D Parkin
- 110 Så att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans
Kathleen H Hughes
- 112 Vad vill Herren med dig?
Anne C Pingree
- 114 Medel i Guds händer
James E Faust
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 118 De talade till oss: Gör konferensen till en del av ditt liv
- 120 Lärdomar för vår tid
- 121 Riktlinjer för Hjälpföreningens möten och aktiviteter för hemmets, familjens och den enskildes utveckling
- 122 Resurshandledningar för aronska prästadömet och Unga kvinnor
- 125 Biorganisationernas generalpresidentskap
- 126 Konferensnytt

Konferensöversikt för 175:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

1 OKTOBER 2005

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Harold G Hillam.

Avslutningsbön: Darwin B Christenson. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Clay Christiansen organist: "Han kommer, Förlössar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "Jesus, när tanken flyr till dig", *Psalmer*, nr 88; "He, Watching over Israel", Mendelssohn; "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45; "Jag vill gärna likna Jesus", *Barnens sångbok*, s 40–41, arr. Bradford, förlag Nature Sings; "Jag på Kristus tror", *Psalmer*, nr 81, arr. Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

1 OKTOBER 2005

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: James E Faust. Inledningsbön:

John H Groberg. Avslutningsbön: F Melvin Hammond. Sång av en kör med unga kvinnor och unga män från stavar i Bountiful, Woods Cross och norra Salt Lake City i Utah; Michael Huff körledare, Linda Margetts och Bonnie Goodliffe organister: "Awake and Arise", *Hymns*, nr 8, arr. Huff, opublicerat; "På en härlig vårdag", *Barnens sångbok*, s 57, arr. Huff, opublicerat; "Se högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4; "Denna dag av fröjd och glädje", *Psalmer*, nr 34, arr. Huff, opublicerat.

PRÄSTADÖMETS SESSION LÖRDAG KVÄLL

1 OKTOBER 2005

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Stephen B Oveson.

Avslutningsbön: Adhemar Damiani. Sång av en prästadömskör med fäder och söner från stavar i Orem i Utah; Donald Ripplinger körledare, John Longhurst organist: "Truth Restored", Beethoven och Jones, arr. Ripplinger, opublicerat; "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178, arr. Fjeldsted, opublicerat; "Gån, Israels äldste", *Psalmer*, nr 200; "Skall väl Sions ungdom vackla", *Psalmer*, nr 176, arr. Ripplinger, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION

2 OKTOBER 2005

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Gordon B Hinckley.

Inledningsbön: F Burton Howard.

Avslutningsbön: Ned B Roueché. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Richard Elliott och John Longhurst organister: "Se, dagen gryr och mörkret flyr", *Psalmer*, nr 1; "O, hur skön var morgonstunden", *Psalmer*, nr 14, arr. Wilberg, opublicerat; "En sorgbetyngd och fattig man", *Psalmer*, nr 18, arr. Wilberg, opublicerat; "Ljuvligt det är, min Herre Gud", *Psalmer*, nr 96; "The Seer, Joseph, the Seer", *Hymns* (1948), nr 296, arr. Beesley, publicerat. IRI (tenor: Stanford Olsen); "Ode för Joseph", Bradshaw, förlag Jackman; "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16, arr. Wilberg, förlag Jackman.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

2 OKTOBER 2005

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: H Aldridge Gillespie.

Avslutningsbön: Dennis E Simmons. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "The Iron Rod", *Hymns*, nr 274, Holst, arr. Galbraith, opublicerat; "Där Gud är", *Barnens sångbok*, s 76–77, arr. Cardon, opublicerat (flöjt: Jeannine Goeckeritz; harpa: Tamara Oswald); "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr 28; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10, arr. Wilberg, opublicerat.

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

LÖRDAG KVÄLL 24 SEPTEMBER 2005

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Bonnie D Parkin.

Inledningsbön: Barbara D Lockhart.

Avslutningsbön: Lilian B DeLong. Sång av en hjälpföreningskör med systrar från stavar i Orem i Utah; Dyanne Riley körledare; Linda Margetts och Bonnie Goodliffe organister: "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3, arr. Margetts och Riley, opublicerat; "When I Feel His Love", Perry, opublicerat; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38, arr. Wilberg, opublicerat.

KONFERENSINSPELNINGAR FINNS ATT TILLGÅ

Inspelningar av konferenssessioner finns att tillgå på många språk på distributionscentren, i allmänhet inom två månader efter konferensen.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

Besök www.lds.org på Internet för att få tillgång till konferenstal på många språk. Klicka på "Gospel Library" och "General Conference". Välj sedan ett språk.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

En efter en, av Walter Rane, © 2003, By the Hand of Mormon Foundation, kopiering förbjuden.

KONFERENSFOTON

Alla foton från generalkonferensen i Salt Lake City togs av Craig Dimond, Welden C Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Scott Davis, Les Nilsson, Rod Boam, Amber Clawson och Shannon Norton; i Brasilien av Adriano Vedovi; i Frankrike av David Anderson; i Mexico av Israel Gutierrez; i Michigan av Rod Humiecki och Lee Kochenderfer; i Peru av Mason Warr och i Samoa av Judith Johnston Niuelua.

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Monte J Brough, Gary J Coleman
Yoshihiko Kikuchi

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune,
Susan Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle
Cooper, LaRene Porter Gaunt, Jenifer L Greenwood,
R Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J
Odekirk, Adam C Olson, Judith M Paller, Vivian Paulsen,
Don L Searle, Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas,
Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali Arroyo,
Howard G Brown, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R Peterson,
Randall J Pixton, Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvärig utgivare för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: birgitta.karlfeldt@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Ullandagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
hjälprensprenumeration är SEK 150:00 och betalas till
pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till cur-liahona-imag@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribatiska, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska,
marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu, thailändska,
tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu
och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för
olika språk.)

© 2005 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

November 2005 Vol. 129 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and
at additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Ballard, M Russell, 41
Bateman, Merrill J, 74
Bednar, David A, 44
De Hoyos, Benjamin, 31
Didier, Charles, 48
Eyring, Henry B, 37
Faust, James E, 20, 53, 114
Grow, C Scott, 33
Hales, Robert D, 88
Hinckley, Gordon B, 4, 60,
81, 103, 105
Holland, Jeffrey R, 28
Hughes, Kathleen H, 110
Johnson, Paul V, 50
Ko, Won Yong, 92
Koelliker, Paul E, 94
Lant, Cheryl C, 76
McMullin, Keith B, 10
Monson, Thomas S, 23, 56,
67
Nelson, Russell M, 85
Oaks, Dallin H, 24
Packer, Boyd K, 70
Parkin, Bonnie D, 107
Perry, L Tom, 6
Pingree, Anne C, 112
Scott, Richard G, 78
Snow, Lowell M, 96
Soares, Ulisses, 98
Sybrowsky, Paul K, 35
Tanner, Susan W, 13
Uchtdorf, Dieter F, 100
Wirthlin, Joseph B, 16

ÄMNESREGISTER

Aktivering, 35, 98
Anständighet, 13, 28
Avfall, 53, 78, 88
Barn, 41, 76
Behålla nyomvända, 98
Beskydd, 60
Bön, 37
Exempel, 33, 67
Familj, 24, 41
Flit, 67, 96
Frid, 48
Frälsningsplanen, 37, 74, 78
Fysisk kropp, 13, 28
Förberedelse, 10, 37, 44,
60, 70
Förbund, 20, 33, 44, 94,
110, 112
Förlåtelse, 81
Försoningen, 74, 78, 81, 85
Generalkonferens, 50, 96
Glädje, 92
Gudomlig natur, 28, 78
Handlingsfrihet, 16, 31, 78,
100, 112
Helbrägdagörelse, 85
Helige Anden, den, 16, 20,
48, 78
Hjälpföreningen, 105, 107,
110, 114
Humanitär tjänst, 60
Jesus Kristus, 10, 31, 37, 70,
74, 78, 81, 85, 100
Kallelser, 53, 56
Kristi andra ankomst, 88
Kristi ljus, 20
Kvinnlighet, 24, 28, 114
Kyrkans tillväxt, 4, 70
Kärlek, 67, 81, 98, 110
Ledarskap, 24, 53
Lycka, 20, 31, 41
Lydnad, 10, 16, 37, 44, 48,
50, 60, 76, 78, 94, 96,
100, 112
Missionsarbete, 33, 35, 44,
67, 112
Mod, 67
Moderskap, 107, 114
Moral, 13, 41, 78
Mormons bok, 6, 33, 70, 74,
76, 88
Myndighet, 24
Oberoende, 60
Offer, 92, 94
Omvändelse, 35, 37, 48, 81,
85, 100
Plikt, 56
Pornografi, 50
Profeter, 6, 16, 48, 50, 53
Prästadömet, 24, 44, 53,
56, 60
Rättfärdighet, 4, 10, 16, 31,
60, 76
Sanning, 48
Skriftstudier, 6, 37, 41, 48,
70, 76, 88, 92, 112
Skulder, 53
Skönhet, 13, 28
Smith, Joseph, 67, 88,
103, 105
Tempel och tempeltjänst, 4,
13, 16, 94
Tionde, 37
Tjänande, 16, 35, 56, 60,
107, 110, 114
Tro, 10, 37, 56, 60, 67, 94,
96, 98, 100, 112
Tålmod, 67, 98
Underkastelse, 112
Understödja, 53
Undervisning, 67
Unga kvinnor, 28
Unga vuxna, 24, 114
Uppenbarelse, 20, 48,
50, 70
Visdomsordet, 13
Vittnesbörd, 28, 33
Välsignelser, 6, 92
Återställelsen, 74, 88, 103
Äktenskap, 24, 41
Ärlighet, 67
Övergrepp, 24

Inledande ord

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Kyrkans tillväxt från dess barndom till dess nuvarande storlek är fenomenal, och vi har bara skrapat på ytan.

Mina bröder och systrar, jag vill också välkomna er till kyrkans stora världskonferens. Detta rymliga konferenscenter i Salt Lake City är fyllt till sista plats, och andra samlingslokaler i området är också fyllda. Vi talar till er här och till er i många länder och områden. Vi välkomnar var och en av er. Vi älskar er som bröder och systrar.

Jag var missionär på Brittiska öarna för över 70 år sedan. En del av det brittiska imperiet var då fortfarande intakt. Detta imperium var den mest vidsträckta politiska sammanslutningen av nationer på jordens yta. Det sades att solen aldrig gick ner över Brittiska imperiet. Storbritanniens flagga vajade över hela världen.

Mycket gott kom av detta imperium under många år. Men där förekom också ett oerhört lidande. Det

kom som följd av erövringar, förtryck, krig och stridigheter. Brittiska soldaters lämningar begravdes i gravar runt hela jorden.

Nu är allt detta borta. Rudyard Kipling skrev om dess utslocknande i sin psalm:

*Fjärran kallad, vår flotta bleknar,
på strand och udde faller skotten —
se, all vår gångna ståt och prakt
är ett med Nineve och Tyrus!*
("God of Our Fathers, Known of
Old", *Hymns*, nr 80)

Nu finns det ett annat imperium. Det är Herren Kristi imperium. Det är det återställda evangeliets imperium. Det är Guds rike. Och solen går aldrig ner över detta rike. Det har inte kommit till genom erövringar, strider eller krig. Det har kommit till genom mild övertalning, vittnesbörd, undervisning — en person i taget.

Som alla vet firar vi i år 200-årsminnet av profeten Joseph Smiths födelse och 175-årsminnet av att kyrkan organiserades.

Kyrkans tillväxt från dess barndom till dess nuvarande storlek är fenomenal, och vi har bara skrapat på ytan.

Byggandet av tempel är ett tecken på dess tillväxt. Vi har nu 122 tempel i drift i många delar av världen. Vårt folk välsignas storligen av dem. Var och en som är berättigad till en tempelrekommendation har också rätt att kalla sig en trofast sista dagars helig.

Han eller hon betalar ett fullt tionde och håller visdomsordet, har goda familjerelationer och blir en bättre samhällsmedborgare. Tempeltjänsten är slutprodukten av all vår undervisning och verksamhet.

Förra året utfördes 32 miljoner förrättningar i tempen. Det är mer än vad som utförts under något tidigare år. Just nu är några av våra tempel

Ett fullsatt konferenscenter precis innan en session ska börja.

fullbelagda, och mer än så. Våra trofasta heligas behov och önskemål måste uppfyllas.

Vi har nyligen tillkännagett ett nytt tempel i sydöstra delen av Saltsjödalén. Vi har två andra utmärkta platser i västra och sydvästra delen av dalen tack vare markägarnas välvilja. Det första templet vi ska bygga kommer att uppföras inom bostadsområdet

”Daybreak”, och vi vill denna morgon tillkännage detta för allmänheten. Ni kanske undrar varför vi gynnar Utah i så hög grad. Det beror på att nivån av aktivitet kräver det. Men arbetet går också framåt med nya tempel i Rexburg och Twin Falls, båda i Idaho, i Sacramento i Kalifornien, i Helsingfors, i Panama City i Panama, i Curitiba i Brasilien, och på andra platser som det

är bäst att jag inte nämner just nu, för de har inte annonserats än, men det kommer snart att ske. Det finns ännu fler under övervägande. Beträffande alla dem jag har nämnt så har vi marken, och arbetet går stegvis framåt mot slutförandet.

Vi är tacksamma för vårt folks offergåvor, som gör allt detta möjligt.

Ett av de största problemen med

vår tempeltjänst är att allteftersom vi får fler och fler tempel över hela jorden, så sker dubbleringar av det ställföreträdande arbetet. Människor i olika länder arbetar samtidigt på samma släktlinjer och får fram samma namn. De vet inte att andra gör samma sak på andra platser. Vi har därför under en tid varit engagerade i ett mycket besvärligt arbete. För att undvika sådana dubbleringar behövs en komplicerad datorteknik. Det ser ut som om det kommer att fungera, och om det gör det blir det ett oerhört framsteg som påverkar hela världen.

Som många av er vet har vi hållit stavskonferenser genom att använda oss av satellitöverföring. Kyrkan har vuxit sig så stor att det inte längre är möjligt för medlemmarna i det första presidentskapet, de tolv kvorum och andra generalauktoriteter att besöka enskilda stavar, utom vid omorganisationer och delningar. Satellitöverföringen har gjort det möjligt för oss att tala i Salt Lake City och höras och ses i stavscentrer och andra fastigheter över hela jordklotet. Detta är något mirakulöst och underbart!

Det är på detta sätt många av er deltar i vår konferens i dag. Vi samlas som en mycket stor internationell familj i sång och bön och får ta del av våra bröders undervisning och vittnesbörd.

Tack för allt ni gör, ni underbara sista dagars heliga. Tack för de enorma ansträngningar som görs av områdessjuttio, biskopsråd och stavs-presidentskap, biorganisationernas ledare, tempel- och missionspresidenter och många, många, många fler som ger så frikostigt av tid, krafter och medel för att främja Guds rike på jorden.

Jag ber, mina bröder och systrar, att himlens rikaste välsignelser må utgjutas över er, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Välsignelser som kommer av att läsa Mormons bok

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kvorum

Nu är det hög tid att vi studerar Mormons bok och lär oss dess principer och tillämpar dem i vårt liv.

Jag ser fram emot ankomsten av den underbara tidningen *Ensign* varje månad. Jag stärks av budskapet från första presidentskapet som finns med i varje nummer. Augustinumret av *Ensign* innehöll en uppmaning av president Hinckley att läsa eller läsa om Mormons bok före årets slut.

Varför tror president Hinckley att det är så nyttigt för var och en av oss att läsa Mormons bok? Han sade:

”Dess dragningskraft är lika tidlös som sanningen, lika universell som

människosläktet. Det är den enda bok som inom sina pärmar innehåller ett löfte om att läsaren genom gudomlig kraft med visshet kan få veta att den är sann.

Dess ursprung är mirakulöst. När någon som inte känner till boken får höra berättelsen om dess ursprung för första gången, förefaller det nästan otroligt. Men boken är här för att vi ska känna dess inverkan, kunna hålla i den och läsa den. Ingen kan säga att den inte finns ...

Inget annat skrivet vittnesbörd visar så tydligt det faktum, att när människor och nationer vandrar i fruktan för Gud och lyder hans bud, når de välstånd och tillväxt, men när de sätter sig över honom och hans ord, då kommer ett förfall som leder till vanmakt och död, om det inte hejdas av rättfärdighet.” (”Ett levande och sant vittnesbörd”, *Liabona*, aug 2005, s 4, 5)

Varför är det så viktigt att vi läser Mormons bok nu? Därför att större delen av dem som skrev Mormons bok till fullo förstod att de skrev främst för framtida generationer och inte för sin egen generation. Moroni

skrev till vår generation. ”Se, jag talar till eder som om I voren närvarande.” (Mormon 8: 35) Profeten Nephi sade:

”Därför har Herren Gud för denna orsaks skull lovat mig, att det som jag skriver skall bliva vårdat och bevarat och överlämnat åt mina efterkommande från släktled till släktled på det löftet till Josef måtte uppfyllas, att hans säd aldrig skulle förgås så länge jorden står.” (2 Nephi 25:21)

Mormons bok är en varningens röst till denna generation. Se hur träffande den beskriver tillståndet på jorden i dag:

”Ingen behöver säga, att [dessa uppteckningar] icke skola komma fram, ty det skola de visserligen, emedan Herren har sagt det, ty de skola komma fram ur jorden genom Herrens hand och ingen kan förhindra det. De skola komma på en dag då man säger, att under äro avskaffade, och de skola framkomma alldeles som om någon skulle tala från de döda.

De skola komma på en dag, då de heligas blod ropar till Herren för hemliga föreningars och mörkrets gärningars skull.

Ja, de skola komma på en dag, då man förnekar Guds makt, och kyrkor bliva oskärade och uppblåsta i sina hjärtans stolthet, ja, på en dag, då ledare för kyrkor och lärare resa sig upp i sina hjärtans stolthet, så att de till och med avundas dem som tillhöra deras kyrkor.

Ja, de skola komma på en dag, då man hör om eld, stormar och rökmoln i främmande länder,

och då man hör om krig och krigsrykten och om jordbävningar på många ställen.

Ja, de skola komma på en dag, då jorden är i hög grad oskärad, då det finnes mord och röveri, lögn och bedrägeri, otukt och alla slags vederstyggligheter, när många säga: Gör det här eller gör det där, ty det har intet

att betyda, enär Herren vill erkänna sådana på den yttersta dagen. Men ve sådana, ty de äro i bitterhetens galla och orättfärdighetens bojar.” (Mormon 8:26–31)

President Ezra Taft Benson bekräftade på nytt att Mormons bok är av särskilt värde för vår tid när han sade:

”Mormons bok har skrivits för oss i dag. Gud är författare till boken. Den är en skildring av ett fallet folk och är sammanställd av inspirerade män till

vår välsignelse idag. Dessa människor hade aldrig boken — den var avsedd för oss. Mormon, den forne profet efter vilken boken kallas, förkortade århundradens uppteckningar. Gud, som känner slutet från början, sade till honom vad han skulle ta med i sin förkortning som vi skulle behöva i vår tid.” (”Mormons bok är Guds ord”, *Nordstjärnan*, aug 1975, s 43)

Hur ofta läser vi inte uppteckningen som en historia om ett fallet

folk och glömmar därvid att den sammanställdes av inspirerade profeter för att hjälpa oss komma till Kristus. Mormons boks huvudskribenter avsåg inte alls att boken skulle vara en historiebok. Faktum är att Jakob sade att hans bror Nephi befälde honom att han "blott i förbigående [skulle] beröra historien om detta folk". (MB Jakob 1:2)

Varje gång vi läser boken bör vi nog fråga oss själva: "Varför tog skribenterna med just dessa berättelser eller händelser i uppteckningen? Vilket värde har de för oss i dag?"

Bland det vi kan lära oss av Mormons bok är krigets orsak och verkan och när krig är berättigat. Den talar om hur onda och farliga hemliga föreningar är, föreningar som byggts upp för att få makt och kontroll över folket. Den talar om att Satan är verklig och visar på några av hans metoder. Den råder oss i hur rikedomar kan hanteras på ett lämpligt sätt. Den berättar om evangeliets tydliga och dyrbara sanningar och om Jesu Kristi verklighet och gudomlighet och hans försoningsoffer för hela människosläktet. Den berättar för oss om insamlingen av Israels hus i de sista dagarna. Den berättar för oss om syftet med och principerna för missionsarbete. Den varnar oss för stolthet, likgiltighet, förhalande, faran med falska traditioner, hyckleri och omoral.

Nu är det hög tid att vi studerar Mormons bok och lär oss dess principer och tillämpar dem i vårt liv.

Mormons bok börjar med en betydelsefull berättelse om vikten av att familjer har och använder skrifterna. Lehi, en profet och far, blev varnad för att det fanns människor som sökte att ta hans liv på grund av det han sade om deras ogudaktighet. Han befalldes att ta sin familj och fly därifrån.

"Han drog ut i ödemarken. Han övergav sitt hus och sitt arveland, sitt

guld och silver och sina dyrbarheter och tog intet med sig utom sin familj, sin föda och sina tält och drog ut i ödemarken." (1 Nephi 2:4)

När de rest en längre sträcka hade Lehi en dröm där Herren sade att de inte skulle fortsätta ut i ödemarken förrän de återvänt till Jerusalem och fått sina faders uppteckningar som ristats in på mässingsplåtar. Plåtarna innehöll också profeternas ord och Herrens befallningar. Lehis fyra söner fick i uppdrag att bege sig tillbaka för att hämta uppteckningarna.

När de kom fram till Jerusalem kastade de lott om vem som skulle gå till Laban i hans hus för att be om mässingsplåtarna. Lotten föll på Laman. Han gick in till Laban, "och se, Laban blev vred och drev ut honom och ville ej att Laman skulle få uppteckningarna utan sade till honom: 'Se, du är en rövare, och jag skall dräpa dig.'" (1 Nephi 3:13) Laman kom undan med livet i behåll men inte med mässingsplåtarna.

En sak jag kommer att tänka på när jag läser om deras första försök är att det verkar som om bröderna inte hade en ordentlig plan. Det lär oss en viktig läxa som vi kan tillämpa på våra skriftstudier. Låt oss visa vår hängivenhet för att läsa Mormons bok genom att ha en detaljerad plan för våra studier.

I sin artikel i *Liabona* gav president Hinckley en uppmaning till "kyrkans medlemmar över hela världen och våra vänner överallt att läsa Mormons bok för första gången eller ännu en gång". Sedan gav han oss en plan för hur vi kan utföra uppmaningen: "Om ni läser lite mer än ett och ett halvt kapitel varje dag så har ni läst ut boken innan årets slut." (*Liabona*, aug 2005, s 6) Augusti och september har redan gått förbi. Enligt president Hinckleys plan borde vi vara i Almas bok nu — någonstans mellan

kapitel 4 och 12. Ligger du före eller efter schemat?

När första försöket att få tag på mässingsplåtarna misslyckades ville Nephis bröder ge upp och återvända till sin familj i ödemarken. Men Nephi uppmanade dem att försöka igen och gav ett annat förslag på hur de skulle försöka få uppteckningarna: "Låtom oss därför vara trofasta att hålla Herrens bud! Låtom oss gå ned till vår faders arveland, ty se, han efterlämnade guld och silver och alla slags rikedomar. Detta gjorde han, emedan det var Herrens befallning ...

Vi gingo in till Laban, och vår önskan var, att han skulle låta oss få uppteckningarna ... för vilket vi ville giva honom vårt guld och silver och alla våra dyrbarheter." (1 Nephi 3:16, 24)

Nephis exempel lär oss att skrifternas välsignelser är mycket mer värda än ägodelar och andra världsliga ting. Sökandet efter världsliga ting kan ibland ge tillfälligt välbefinnande, men aldrig varaktig glädje och lycka. När vi söker det som hör Anden till får vi eviga belöningar och den tillfredsställelse vi söker efter i detta jordeliv.

President Hinckley har uppmanat oss att läsa Mormons bok för att lyfta oss bortom det världsliga, så att vi kan njuta av det som hör Herren till. Han sade: "Utan förbehåll lovar jag er att om var och en av er följer detta enkla program, oavsett hur många gånger ni har läst Mormons bok tidigare, så kommer ni att känna Herrens ande i större mått i ert liv och ert hem, en starkare beslutsamhet att vandra i lyd-nad mot hans bud och ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever." (*Liabona*, aug 2005, s 6) Dessa välsignelser är mycket mer värda än materiella ägodelar.

När Nephi och hans bröder erbjöd sig att byta sin världsliga rikedom mot mässingsplåtarna stal Laban deras ägodelar och försökte ta deras liv. Djupt modfärdiga av ännu ett

misslyckat försök ville Laman och Lemuel återigen ge upp det som de såg som en omöjlig uppgift. Men Nephi vacklade inte i sin beslutsamhet att lyda Herrens befallning. Han resonerade med sina bröder på följande sätt: "Låtom oss åter gå upp till Jerusalem och låtom oss troget utföra Herrens befallningar, ty se, han är mäktigare än hela jorden, och då, varför icke mäktigare än Laban och hans femtio, ja, eller till och med än hans tiotusental?" (1 Nephi 4:1)

Att ta itu med uppdraget med tro på Herren gav önskat resultat. När Nephi gick för att hämta uppteckningarna leddes han av Anden, och Laban överlämnades i hans händer. Genom sin tro och lydnad säkrade Nephi skrifternas välsignelser för sig själv och sin familj. Med mässingsplåtarna i sin ägo kunde Nephi och hans bröder återvända till sin far i ödemarken och fortsätta sin resa.

Om vi följer president Hinckleys

uppmaning med tro har vår profet gett oss ett säkert löfte om de välsignelser vi får av att studera Mormons bok. Vi kommer att se, liksom Nephi och hans familj gjorde, hur skrifterna är "värdefulla, ja, att de [hava] stort värde för oss". (1 Nephi 5:21) Vi får också välsignelsen Moroni lovade när han avslutade sina uppteckningar i Mormons bok:

"Ja, kommen till Kristus och varden fullkomnade i honom och förneken eder all ogudaktighet, och om I förneken eder all ogudaktighet och älsken Gud av all eder makt, själ och styrka, då är hans nåd eder nog, så att I genom hans nåd kunnen bli fullkomliga i Kristus, och om I genom Guds nåd ären fullkomliga i Kristus, kunnen I på intet sätt förneka Guds kraft." (Moroni 10:32)

I år firar vi att det är 200 år sedan profeten Joseph Smiths föddes. Mormons bok ger oss ett övertygande bevis på profeten Josephs verksamhet

och återställelsen av Jesu Kristi kyrka. President Hinckley sade följande om Mormons bok under senaste generalkonferensen i april: "Den är något påtagligt som kan handhas, som kan läsas, som kan prövas ... Jag anser att hela den kristna världen borde sträcka ut armarna och välkomna den och omfamna den som ett starkt vittnesbörd. Den är ännu ett stort och grundläggande bidrag som kom som uppenbarelse till profeten. [Joseph]." ("De stora ting som Gud har uppenbarat", *Liabona*, maj 2005, s 81–82)

Jag ber att vi var och en ska läsa ut Mormons bok innan året är slut som gensvar på en uppmaning från vår nuvarande profet Gordon B Hinckley, för att ära återställelsens profet Joseph Smith. Må vi ha en plan som vi följer i tro, att smaka och bli mättade med det som är av oändligt och evigt värde, ja, Guds ord som vi finner i Mormons bok, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Varen redo ... varen starka hädanefter

BISKOP KEITH B MCMULLIN

andre rådgivare i presiderande biskopsrådet

Tragedier triumferar aldrig där personlig rättfärdighet råder.

Har du någonsin befunnit dig i ett samtal där du plötsligt var tvungen att tiga medan man misstolkar och ringaktar din ståndpunkt? Det hände mig för nästan 25 år sedan och besvikelsen över det ofullbordade samtalet lever kvar än i dag.

Som missionspresident hade jag tillsammans med andra från kyrkan blivit inbjuden att träffa borgmästaren i en av städerna i vår mission. Han tog hjärtligt emot oss på sitt kontor. Vår konversation rörde sig om dagens problem i världen. Så småningom

frågade han varför kyrkan missionerade i hans stad.

Det var inte oväntat. Några veckor tidigare hade jag haft på känn att han skulle ställa den frågan och vad jag skulle svara. Jag svarade: "Jesu Kristi evangelium har svaret och lösningen på alla problem i världen, också dem som goda människor i er stad står inför. Det är därför vi är här."

Jag väntade mig att borgmästaren skulle vilja veta mer. I stället förändrades hans sinnesstämning. Hans ansikte uttryckte skepsis och sedan förakt. Han vräkte ur sig att jag var naiv i min syn på världens problem och avslutade abrupt vår sammankomst. Jag tilläts inte komma med ytterligare förklaringar.

Denna förmiddag skulle jag vilja avsluta det samtalet. Jag hoppas den gode borgmästaren lyssnar, för det följande är livsviktigt för en orolig värld.

De fruktansvärda katastroferna under senare år har fått oss att nyktra till. De äger rum med allt högre frekvens och intensitet. Naturkrafterna är våldsamma i sin räckvidd, mänskliga angrepp skoningslösa i sitt massmördande, och ottyglade begär leder

till lössläppthet, brott och familjens sönderfall i en enorm omfattning. Tsunamin i södra Asien och orkaner i Förenta staterna med deras fruktansvärda skador är de senaste katastrofer som fångat vår uppmärksamhet. Hjärtan och händer runtom i världen försöker bistå dem som drabbats svårt. För en kort tid ersätts tvister av medlidande och kärlek.

Vi står i tacksamhetsskuld till dem som när de drabbas av katastrofer påminner oss om människans beroende av Gud. En änka i ett flyktingläger, i vanda över att man brutalt slagit ihjäl hennes son, gråter fram orden: "Jag får inte tappa min tro." Överlevande som överväldigats av Katrinas raseri, vädjar: "Be för oss!"¹

Orsakerna till sådana katastrofer blir föremål för till synes ändlösa diskussioner. Kommentatorer, politiker, vetenskapsmän och många andra har åsikter om orsakerna.

Herren Jesus Kristus sade om återställelsen av sitt evangelium:

"Därför har jag, Herren, kallat min tjänare Joseph Smith den yngre och talat till honom från himmelen och givit honom befallningar ...

Rannsaken dessa bud, ty de äro sanna och trovärdiga och de profetior och löften, som de innehålla, skola alla gå i fullbordan."²

Låt oss rikta vår uppmärksamhet på skälen till eller syftena med sådana katastrofer. Som tur är behövs ingen diskussion här, för vi har Kristi evangelium i dess fullhet som vi kan förlita oss på. Läs vad profeterna sagt i Mormons bok och Bibeln. Läs Jesu Kristi undervisning i det 24 kapitlet av Matteus.³ Studera Herrens nutida uppenbarelser i Läran och förbunden.⁴ Där får vi veta vilka avsikter Gud har med sådana saker.

Katastrofer är ett slags motgångar, och motgångar är en nödvändig del av vår himmelske Faders plan för sina barns lycka.

President Gordon B Hinckley (mitten), president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet (vänster) och president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet.

Om vårt hjärta är rätt inför Gud, kan motgången skola oss, hjälpa oss övervinna vår köttsliga natur och fostra gudagnistan inom oss. Om det inte vore för motgångar skulle vi inte förstå att välja "den goda delen".⁵ Motgångar hjälper oss se i vilket avseende vi behöver omvända oss, att betvinga lägre instinkter, att välja rättfärdighet och ha "samvetsfrid".⁶

Ju mer vi håller fast vid rättfärdigheten, i desto högre grad får vi erfara vår Frälsares beskyddande omsorg. Han är universums Skapare och Herre. Han stillar vind och vågor.⁷ Hans lära och försoning läker den ångerfulla själen. Han är Messias eller Förlossaren och tack vare honom kan var och en av oss ha ansvaret för vår personliga värld, också när vi omges av tragedier. Lyssna på dessa sanningar:

"Messias kommer, när tiden är fullbordad, för att återlösa människornas barn från fallet. Emedan de äro

återlösta från fallet, hava de blivit evigt fria och veta vad gott och ont är, *fria att handla av sig själva, utan att låta sig påverkas av annat än tanken på lagens straff på den stora och yttersta dagen enligt de bud, som Gud har givit.*

Därför äro människorna fria enligt köttet, och allt som är passande för dem, är givet åt dem. De äro fria att välja frihet och evigt liv genom den stora medlingen för alla människor eller att välja fångenskap och död förmedelst djävulens fångenskap och makt, ty han strävar efter att göra alla människor olyckliga, liksom han själv är."⁸

Vi gör klokt i att minnas att djävulen är förgöraren.

Det är sant att vi i detta liv bara är så fria som våra jordiska omständigheter medger. Vi kanske inte kan hejda krig i fjärran länder eller med vår svaga arm hålla tillbaka stormar som rasar eller springa obehindrat när vår

kropp hålls fångslad av vacklande hälsa. *Men det är förvisso sant att sådant till sist inte avgör vårt eget öde. Det gör vi!*

Profeten Joseph Smith förkunnade: "Lycka är vår tillvaros syftemål och bestämmelse och skall bliva dess slutmål, om vi fullfölja den väg, som leder till lycka. Den vägen är dygd, uppriktighet, trofasthet, helighet och hållandet av Guds befallningar."⁹

Alltså, bäste borgmästare, Jesu Kristi evangelium har verkligen svaren på alla problem i världen *just därför att det har lösningen på varje levande själs problem.*

Varje gång vi drabbas av katastrofer vilar en motsvarande helig plikt på var och en av oss att bli bättre. Vi bör fråga oss själva: "Vad är det i mitt liv som jag måste ändra på så att jag inte behöver känna straffdomens tyngd?"

I skrifterna klagar Herren vad han förväntar sig av oss när sådana straffdomar kommer. Han säger:

”Omgjorden edra länder och varen redo. Se, riket är edert, och fienden skall icke få överhanden.”¹⁰

Kyrkan och dess medlemmar är befallda att vara självständiga och oberoende.¹¹ Förberedelsen börjar med tro, som hjälper oss att möta alla livets skeden. Vi ser jordelivet som en förberedande resa. Tro på Herren och hans evangelium övervinner rädsla och skapar andlighet.

Andligheten växer när vi ”[ber] och ... vandrar uppriktigt för Herren”.¹² Andlighet är ”medvetenhet om seger över jaget och om gemenskap med den Oändlige”.¹³

Tro, andlighet och lydnad skapar ett förberett och självständigt folk. Om vi håller tiondets förbund skyddas vi mot nöd och förstörarens makt. Om vi lyder fastelagen och ger frikostigt för att sörja för andra blir våra böner hörda och trofastheten ökar i familjen. Vi får liknande välsignelser om vi lyder profeternas råd och lever inom ramen för våra tillgångar, undviker onödiga skulder och lägger undan tillräckligt av livets nödtorft för att försörja oss och vår familj i åtminstone ett år. Det är kanske inte alltid så lätt, men låt oss göra ”vårt allra bästa”¹⁴ så ska våra förråd inte tryta, utan det ska finnas ”nog, ja, i överflöd”.¹⁵

Och återigen säger Herren: ”Varen starka härnå. Frukten icke, ty riket är edert.”¹⁶

Styrka och motståndskraft får man av att leva rättfärdigt. Den är inte rättfärdig som är ett helgon på söndagar och en slöflock resten av veckan. Otyglade begär är fördärliga och får människor att ”leka ... med heliga ting”.¹⁷ President Brigham Young sade: ”Den synd som vidlåder Adams och Evas efterkommande är att de inte gjort sitt allra bästa.”¹⁸

Jesu Kristi evangelium är vägen till rättfärdighet. Tragedier triumferar aldrig där personlig rättfärdighet råder. Låt oss därför lyda aposteln Paulus råd:

”Natten går mot sitt slut och dagen är nära. Låt oss lägga bort mörkrets gärningar och klä oss i ljusets vapenrustning.

Låt oss leva värdigt, det hör dagen till, inte i utsvävningar och fylleri, inte i otukt och lösaktighet, inte i strid och avund.

Nej, ikläd er Herren Jesu Kristus och ha inte en sådan omsorg om kroppen att begären väcks till liv.”¹⁹

Det är vår plikt som sista dagars heliga att förbereda oss själva och denna jord och dess invånare på Herren Jesu Kristi andra ankomst. Genom att vara så förberedda och starka som evangeliet lär oss att vara försäkrar vi oss om lycka här och i livet härnå och möjliggör denna ”storslagna tusenårsmission”.

Vår käre profet, president Gordon B Hinckley, har sagt: ”Nu, mina bröder och systrar, har tiden kommit då vi måste stå rakryggade, höja blicken, och utvidga vårt förstånd till en större insikt om denna Jesu Kristi Kyrka av

Sista Dagars Heligas storslagna tusenårsmission. Detta är en tid att vara stark. Det är dags att gå framåt utan tvekan, väl medvetna om avsikten, omfattningen och betydelsen av vår uppgift. Det är dags att göra det som är rätt oavsett följderna. Det är dags att hålla buden. Det är dags att nå ut med vänlighet och kärlek till dem som är olyckliga och till dem som vandrar i mörker och plåga. Det är dags att vara hänsynsfulla och goda, anständiga och hövliga mot varandra under alla förhållanden. Med andra ord — bli mer kristuslika.”²⁰

Denna uppmaning från Herrens profet visar oss vägen i denna stormiga tid. Alla ni som lider, vårt hjärta känner starkt med er. Må vår himmelske Fader i sin oändliga barmhärtighet lätta era bördor och fylla ert liv med den frid ”som övergår allt förstånd”.²¹ Ni är inte ensamma. Vi förenar vår kärlek och tro och våra böner med era. Sträva framåt i rättfärdighet så blir allt väl.

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Citerad i Evan Thomas, ”The Lost City”, *Newsweek*, 12 sep 2005, s 44.
2. L&F 1:17, 37.
3. Se också Joseph Smiths skrifter — Matteus 24.
4. Se L&F 45, 88, 101 och 133.
5. Se Luk 10:42.
6. Mosiah 4:3.
7. Se Matt 8:25–27; Mark 4:39.
8. 2 Nephi 2:26–27; kursivering tillagd.
9. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 219.
10. L&F 38:9.
11. Se L&F 78:13–14; se också *Att sörja för de heliga på Herrens sätt: Välfärds handledning för ledare*, s 5–7.
12. L&F 68:28.
13. *Kyrkans presidenters lärdomar: David O McKay*, s 16.
14. Se Gordon B Hinckley, ”Stå starka och orubbliga”, *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 20.
15. L&F 104:17.
16. L&F 38:15.
17. L&F 6:12.
18. *Discourses of Brigham Young*, i urval av John A Widtsoe (1954), s 89.
19. Romarbrevet 13:12–14.
20. ”Detta är Mästarens verk”, *Nordstjärnan*, jul 1995, s 72; se även ”Inledande ord”, *Liabona*, maj 2005, s 4.
21. Fil 4:7.

Kroppens helighet

SUSAN W TANNER

Unga kvinnors generalpresident

Herren vill att vi ändrar om oss, men till hans avbild, inte till världens avbild, genom att hans avbild präglas i vårt anlete.

Jag har just varit och hälsat vår nyaste lilla dotterdotter, Elizabeth Claire Sandberg välkommen till världen. Hon är fullkomlig! Jag kände mig full av vördnad, vilket jag gör varje gång ett barn föds: över hennes fingrar, tår, hår, klappande hjärta och familjedrag — näsa, haka, smilgropar. Hennes äldre bröder och systrar var lika upprymda och fascinerade över sin fullkomliga lilla syster. De verkade förnimma en helighet i hemmet som kom av att en himmelsk ande nyligen förenats med en ren fysisk kropp.

I förutttillvaron lärde vi oss att kroppen var en del av Guds stora plan för vår lycka. Det står i tillkännagivandet om familjen: "I förutttillvaron kände ... dessa söner och döttrar Gud ... och

antog hans plan, enligt vilken hans barn kunde få en fysisk kropp och få jordiska erfarenheter för att utvecklas mot fullkomlighet och slutligen nå sin gudomliga bestämmelse som arvtagare till evigt liv." ("Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, okt 2004, s 49) Faktum är att vi "ropade av glädje" (Job 38:7) över att vara en del av denna plan.

Varför var vi så glada? Vi förstod eviga sanningar om kroppen. Vi visste att kroppen skulle vara i Guds avbild. Vi visste att kroppen skulle inrymma vår ande. Vi förstod också att kroppen skulle utsättas för smärta, sjukdomar, handikapp och frestelser. Men vi var villiga, ja ivriga, att acceptera dessa utmaningar, för vi visste att endast med ande och materia oskiljaktigt förenade kunde vi gå framåt och bli lika vår himmelske Fader (se L&F 130:22) och ta emot "glädjens fullhet". (L&F 93:33)

Med evangeliets fullhet på jorden har vi återigen förmånen att känna till dessa sanningar om kroppen. Joseph Smith lärde: "Vi kom till denna jord, på det att vi måtte få en kropp och ställa den ren inför Gud i det celestialska riket. Lyckans stora princip består i att ha en kropp. Djävulen har ingen kropp och häri ligger hans straff." (Se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 156)

Satan fick kunskap om samma

eviga sanningar om kroppen, dock är hans straff att ingen ha, och därför gör han allt han kan för att få oss att miss-handla eller felaktigt använda denna dyrbara gåva. Han har fyllt världen med lögnar och bedrägerier om kroppen. Han frestar många att befläcka kroppens stora gåva genom okyskhet, oanständighet, njutningslystnad och missbruk. Han förleder somliga att förakta sina kroppar, andra frestar han att dyrka sina kroppar. I vart fall lockar han världen att endast betrakta kroppen som ett objekt. Med tanke på alla dessa sataniska lögnar om kroppen, vill jag i dag höja min röst för kroppens helighet. Jag vittnar om att kroppen är en gåva som bör behandlas med tacksamhet och respekt.

Skripterna förkunnar att kroppen är ett tempel. Det var Jesus själv som först jämförde sin kropp med ett tempel. (Se Joh 2:21.) Paulus gav senare följande förmaning till folket i Korint, en ogudaktig stad, full av all slags liderlighet och oanständighet: "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er? Om någon fördärvar Guds tempel, skall Gud fördärva honom. Ty Guds tempel är heligt, och det templet är ni." (1 Kor 3:16–17)

Vad skulle hända om vi verkligen behandlade vår kropp som ett tempel? Följden skulle bli en dramatisk ökning av kyskhet, anständighet, efterlevnad av visdomsordet och en motsvarande minskning av pornografi och missbruk, för vi skulle betrakta kroppen, som vi gör templet, som en helgedom för Anden. Liksom inget orent får komma in i templet, skulle vi vaksamt se till att orenheter av alla slag hindrades från att komma in i vår kropps tempel.

Likaledes skulle vi hålla vårt kroppsliga tempels utsida ren och vacker för att återspegla den heliga beskaffenheten av vårt inre, liksom kyrkan gör med sina tempel. Vi bör klä oss och

handla på ett sätt som återspeglar den heliga anden inom oss.

När jag för en kort tid sedan besökte en av världens stora städer fylld med turister, kände jag sådan stor sorg över att så många i världen fallit offer för Satans bedrägeri att kroppen bara är ett objekt för stoltserande och öppen skyltning. Föreställ er min glädje när jag kom in i ett klassrum med unga kvinnor, måttfullt och lämpligt klädda och med ansikten som lyste av godhet. Jag tänkte: "Här har vi åtta vackra flickor som vet hur man visar respekt för kroppen och som vet varför de gör det." I *Vägledning för de unga* står det: "Din kropp är Guds heliga skapelse. Respektera den som en gåva från Gud och fördärva den inte på något sätt. Genom din klädsel och ditt utseende visar du Herren att du vet hur värdefull din kropp är ... Det sätt som du klär dig på återspeglar ditt inre" ([2002], s 14–15).

Anständighet innebär inte bara att undvika avslöjande plagg. Den beskriver inte bara kjolens längd och urringningens djup, utan också vårt hjärtas inställning. Ordet *anständig* betyder "passande". Det hör ihop med ordet "måttlig". Det antyder en känsla för det "som är passande ... i tankar, språk, klädsel och uppförande". (Daniel H Ludlow, red, *Encyclopedia of Mormonism*, 5 band. [1992], 2:932)

Det måttfulla och passande borde styra alla våra fysiska begär. En kärleksfull himmelsk Fader har gett oss fysiskt vackra saker och nöjen för att både "behaga ögat och glädja hjärtat" (L&F 59:18), men med följande varning: de har "skapats för att brukas med förstånd, icke omåttligt och orättmätigt". (L&F 59:20) Min make använder det här skriftstället för att undervisa våra barn om kyskhetslagen. Han förklarade vad ordet "orättmätigt" innebär. Vi får inte använda kroppen på ett sätt som strider mot

de gudomligt fastställda ändamålen med den. Det är inget fel med fysiska nöjen på rätt tid och plats men även då får de inte blir vår gud. (Se John S Tanner, "The Body is a Blessing", *Ensign*, jul 1993, s 10.)

Kroppens nöjen kan bli en besatthet för somliga, vilket också vårt yttre utseende kan bli. Ibland går vi själviskt till ytterlighet med motion, bantning, omändringar och dyra inköp av senaste modet. (Se Alma 1:27.)

Jag bekymras över det nya modet "extreme makeover", att få kroppen "helrenoverad". Lyckan kommer av att acceptera den kropp vi fått som en gudomlig gåva, och att försköna våra naturliga gåvor, inte av att göra om vår kropp efter världens avbild. Herren vill att vi förändras, men till hans avbild, inte till världens avbild, genom att hans avbild präglas i vårt [anlete]. (Se Alma 5:14, 19.)

Jag minns så väl hur osäker jag kände mig som tonåring med många

finnar. Jag försökte sköta min hy på rätt sätt. Mina föräldrar hjälpte mig få läkarhjälp. I åratal lät jag bli att äta choklad och fet skräpmat som tonåringar ofta äter när de träffas, men jag blev inte märkbart bättre. Det var svårt för mig på den tiden att verkligen sätta värde på kroppen som orsakade mig sådan bedrövelse. Men min goda mor lärde mig en högre lag. Hon sade om och om igen till mig: ”Du måste göra allt för att se välvårdad ut, men så fort du går ut genom dörren, så glöm dig själv och börja tänka på andra.”

Så var det. Hon lärde mig den kristuslika principen osjälviskhet. Kärlek, eller Kristi rena kärlek ”avundas icke och är icke uppblåst. Den söker icke sitt eget”. (Moroni 7:45) När vi bryr oss om andra eller blir osjälviska, utvecklar vi en inre skönhet i anden som lyser upp vårt yttre. Det är så vi ändrar om oss till Herrens avbild så att hans avbild kan ses i vårt ansikte. President Hinckley talade om just detta slags skönhet som kommer av att vi lär oss respektera kroppen, sinnet och anden. Han sade:

”Av alla den Allsmäktiges skapelser finns det ingen som är vackrare, ingen som är mer inspirerande än en älsklig Guds dotter, som vandrar i dygd, med insikt om varför hon bör göra så, som ärar och respekterar sin kropp som helig och gudomlig, som utvecklar sinnet och ständigt vidgar sitt förstånds horisont, som ger näring åt sin ande med evig sanning.” (Se ”Vårt ansvar mot våra unga kvinnor”, *Liahona*, jan 1989, s 88.)

O, jag ber innerligt att alla män och kvinnor ville söka efter den kroppens, sinnets och andens skönhet, vilket profeten lovordar!

Det återställda evangeliet lär oss att det finns en nära länk mellan kroppen, sinnet och anden. I Visdomsordet, till exempel, är det andliga och fysiska sammanflätat. När

vi lever efter Herrens hälsolag för våra kroppar, lovas vi också visdom i anden och kunskap i sinnet. (Se L&F 89:19–21.) Det andliga och det fysiska är i sanning sammanlänkat.

Jag minns en upplevelse när jag växte upp då min mors känsliga ande påverkades av en fysisk svaghet. Hon hade experimenterat med ett nytt bullrecept. Bullarna var stora, mäktiga och jättegoda — och mycket mätande. Inte ens mina tonåriga bröder kunde äta mer än en bulle. När det var dags för familjebön den kvällen, bad min far mor att be. Hon gömde huvudet och svarade inte. Han frågade försiktigt: ”Är det något som är fel?” Slutligen sade hon: ”Jag känner mig inte särskilt andlig ikväll. Jag åt just tre av de där mäktiga och söta bullarna.” Jag antar att många av oss ibland förnärmat vår ande på liknande sätt med fysisk eftergivenhet. Särskilt det som förbjuds i Visdomsordet har en skadlig inverkan på kroppen och ett förlamande inflytande på vår andliga lyhördhet. Ingen av oss kan strunta i denna förbindelse mellan ande och kropp.

Dessa heliga kroppar som vi är så tacksamma för har sina naturliga begränsningar. Somliga föds med handikapp och lider av sjukdomar hela livet. När vi åldras upplever vi alla hur

kroppen efter hand börjar försämrans. När det händer längtar vi efter den dagen när kroppen blir frisk och hel. Vi ser fram emot uppståndelsen som möjliggjordes av Jesus Kristus när ”själen skall återställas åt kroppen och kroppen åt själen, ja, varje lem och led skall återinsättas i sin egen lekamen. Ja icke ett huvudhår skall gå förlorat, utan allting skall återförenas i sin passande och fullkomliga form.” (Alma 40:23) Jag vet att vi genom Kristus får uppleva en glädjens fullhet som endast är möjlig när ande och materia oskiljaktigt förenas. (Se L&F 93:33.)

Våra kroppar är våra tempel. Vi är inte mindre utan *mer* lika vår himmelske Fader genom att vi har en kropp. Jag vittnar om att vi är hans barn, skapade i hans avbild, med möjlighet att bli lika honom. Låt oss behandla denna gudomliga gåva – kroppen – med stor varsamhet. En dag, om vi befinner oss värdiga, ska vi få en fullkomlig härlig kropp, ren och obefläckad som min nya lilla dotterdotter, utom att den då är oskiljaktigt förenad med anden. Och vi ska ropa av glädje (se Job 38:7) över att återfå denna gåva som vi längtat efter. (Se L&F 138:50.) Må vi respektera kroppens helgd under jordelivet så att Herren kan helga och upphöja den i all evighet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Uppsök högre mark

ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas kворum

Vi står inför ett val. Vi kan förlita oss på vår egen kraft, eller så kan vi uppsöka högre mark och komma till Kristus.

Den 26 december 2004 orsakade en jordbävning utanför indonesiska kusten en dödsbringande flodvåg som dödade över 200 000 människor. Det var en fruktansvärd tragedi. På en enda dag hade miljontals människors liv förändrats för alltid.

Men det fanns en grupp människor som, trots att deras by totalförstördes, inte hade ett enda dödsfall.

Varför?

De visste att flodvågen skulle komma.

Mokenfolket bor i byar på öarna längs Thailands och Burmas (Myanmars) kust. De är fiskare och är beroende av havet. I hundratals,

kanske tusentals, år har deras förfäder studerat havet och lämnat sin kunskap i arv från far till son.

Något som de särskilt lärde sina barn var vad man måste göra när havet drar sig tillbaka. Enligt deras tradition skulle en "Laboon" — en våg som äter människor — komma strax därefter.

När byäldsterna såg de fruktade tecknen, ropade de till alla att skynda till högre mark.

Men alla lyssnade inte.

En äldre fiskare sade: "Inget av barnen trodde på mig." Faktum är att hans egen dotter sade att han ljög. Men den gamle fiskaren gav sig inte förrän alla hade lämnat byn och klättrat upp till högre mark.¹

Mokenfolket hade turen att ha någon som med övertygelse varnade dem för det som skulle hända. Byborna lyssnade lyckligtvis på honom. Om de inte hade gjort det hade de kanske inte överlevt.

Profeten Nephi skrev om den stora katastrofen på sin tid, Jerusalems förstörelse. "Liksom ett judiskt släktled har blivit förgjort för sina missgärningars skull", sade han, "så hava de dukat under från släktled till släktled för sina missgärningars skull, och aldrig har någon av dem drabbats av ödeläggelse, med mindre det blivit

förutsagt av Herrens profeter."²

Sedan Adams dagar har Herren talat till sina profeter och gett dem, fastän hans budskap varierat beroende på tidens särskilda behov, ett konstant och oföränderligt tema: Håll er borta från orättfärdighet och uppsök högre mark.

När människor lyder profeternas ord, välsignar Herren dem. Men när de förkastar hans ord följer ofta oro och lidande. Om och om igen ger Mormons bok oss denna viktiga lärdom. I boken läser vi om de forntida invånarna på den amerikanska kontinenten som på grund av sin rättfärdighet välsignades av Herren och hade framgång. Men samma framgång vändes ofta till en föbannelse eftersom den gjorde att de "förhårdade sina hjärtan och [glömde] Herren, sin Gud".³

Det finns något i framgång som lyfter fram det sämsta hos en del människor. I Helamans bok kan vi läsa om en grupp nephiter som upplevde stora förluster och blodbad. Det står: "Och orsaken var deras hjärtans höghed till följd av deras mycket stora rikedomar. Ja, orsaken var, att de förtryckte de fattiga, nekade att ge mat åt de hungriga och sina kläder åt de nakna samt att de slog sina ödmjuka bröder i ansiktet, drevo gyckel med det som var heligt [samt] förnekade profetians och uppenbarelsens ande."⁴

Denna tragedi skulle inte ha drabbat dem "om det icke hade varit för deras onskas ... skull".⁵ Om de bara hade lyssnat till dåtida profeters ord och förflyttat sig till högre mark så skulle deras liv ha varit mycket annorlunda.

Den naturliga följden av att man vänder sig bort från Herrens väg är att man överlämnas åt sin egen kraft.⁶ Trots att det i höjden av framgång kan kännas som om vår egen kraft är tillräcklig, kommer de som förlitar sig på

köttslig arm snart att inse hur vek och opålitlig den verkligen är.⁷

Ta till exempel Salomo, som till en början lydde Herren och följde hans lag. Tack vare detta fick han framgång och välsignades inte bara med visdom utan också med rikedom och ära. Om han fortsatte i rättfärdighet lovade Herren att "låta [hans] kungatron över Israel bestå för evigt".⁸

Men trots himmelska besök och trots att han fick större välsignelser än någon annan man, vände sig Salomo bort från Herren. På grund av detta påbjöd Herren att riket skulle ryckas från honom och ges till hans tjänare.⁹

Tjänaren hette Jerobeam. Jerobeam var en driftig man av Efraims stam som Salomo hade befordrat till förman för en stor grupp av sina arbetare.¹⁰

En dag när Jerobeam var på resande fot möttes han av en profet som profeterade att Herren skulle rycka riket ur Salomos hand och

ge tio av Israels tolv stammar till Jerobeam.

Genom sin profet lovade Herren Jerobeam att om han gjorde det som är rätt "skall jag vara med dig och åt dig bygga ett hus som blir bestående, så som jag byggde ett hus åt David, och jag skall ge Israel åt dig".¹¹

Herren utvalde Jerobeam och lovade honom underbara välsignelser om han endast lydde buden och förflyttade sig till högre mark. Efter Salomos död uppfylldes profetens ord och tio av Israels tolv stammar följde Jerobeam.

Efter sådan ynnest, lydde den nye kungen Herren?

Olyckligtvis inte. Han lät göra gylene kalvar och uppmanade sitt folk att dyrka dem. Han skapade sitt eget prästerskap genom att välja dem han ville och helga dem till "offerhöjdspräster".¹² Kort sagt, trots de stora välsignelser kungen fått av Herren

gjorde han mer ont än alla som varit före honom.¹³ Jerobeam blev måttet som framtida orättfärdiga kungar i Israel jämfördes med.

På grund av Jerobeams stora orättfärdighet vände sig Herren bort från honom. På grund av kungens orättfärdighet förkunnade Herren att kungen och hela hans familj skulle utplånas till dess ingen fanns kvar. Profetian uppfylldes sedan bokstavligen. Jerobeams efterkommande utrotades från jorden.¹⁴

Salomo och Jerobeam är två exempel på det tragiska kretslopp som så ofta beskrivs i Mormons bok. När folket är rättfärdigt ger Herren dem framgång. Framgång leder ofta till stolthet, som leder till synd. Synd leder till ogudaktighet och till att hjärtan förhärdas mot andliga ting. Slutligen leder denna väg till sorger och besvikelser.

Mönstret upprepas inte bara i

enskilda människors liv utan också för städer, nationer och även för världen i stort. Följderna av att bortse från Herren och hans profeter kommer att visa sig och åtföljs ofta av stor sorg och ånger. I vår tid har Herren varnat oss för att orättfärdighet slutligen kommer att leda till "hungersnöd, plågor, jordbävningar [och] himmelens tordön" tills "jordens invånare får erfara en Allsmäktig Guds hands vrede och hemsökelse".¹⁵

Men det är viktigt att förstå att många goda människor utsätts för naturkatastrofer eller katastrofer orsakade av människan. Kyrkans tidiga medlemmar i denna tidsutdelning

förföljdes och drevs bort från sina hem. Vissa förlorade sitt liv. Men kanske för att de utstod så mycket, utvecklade de en inre styrka som var en nödvändig förberedelse för det verk som väntade dem.

Samma sak sker också i vår tid.

Eftersom vi inte är immuna mot katastrofer, måste vi lära oss av dem.

Skrifterna visar följderna av olydnad, men visar också vad som kan hända när människorna lyssnar till Herren och följer hans råd.

När folket i den ogudaktiga staden Nineve hörde profeten Jonas varnande röst ropade de till Gud av all kraft, omvände sig och bevarades från

förgörelsen.¹⁶

Eftersom folket på Enoks tid var onda, befallde Herren Enok att öppna sin mun och varna folket och uppmana dem att omvända sig från sin orättfärdighet och tjäna Herren sin Gud.

Enok lade sin rädsla åt sidan och gjorde som han blivit befalld. Han gick omkring bland folket och ropade med hög röst och vittnade mot deras gärningar. Skriften berättar att "alla människor förargade sig på honom". De talade med varandra om något besynnerligt i landet, om att en "underlig människa" hade kommit bland dem.¹⁷

Många hatade Enok, men de ödmjuka trodde på hans ord. De övergav sina synder och uppsökte högre mark, och "de välsignades på bergen och på höjderna, och blomstrade".¹⁸ I deras fall ledde framgången till barmhärtighet och rättfärdighet i stället för stolthet och synd. "Herren kallade sitt folk Sion, emedan de voro av ett hjärta och ett sinne och bodde i rättfärdighet; och det fanns inga fattiga ibland dem."¹⁹

Efter sin uppståndelse kom Frälsaren till det amerikanska fastlandet. På grund av hans förunderliga verksamhet ödmjukade folket sig, de övergav sina synder och förflyttade sig till högre mark. De tog fasta på hans ord och sökte följa hans exempel.

De levde så rättfärdigt att det inte fanns några tvister bland dem och de handlade rätt mot varandra. De delade fritt med sig av sina ägodelar till varandra och hade stor framgång.

Om dem sades det att "det kunde i sanning intet lyckligare folk finnas ibland alla de folk, som blivit skapade av Guds hand".²⁰

I vår tid har vi ett liknande val. Vi kan oförnuftigt välja att bortse från Guds profeter, förlita oss på vår egen kraft och i slutändan skörda följderna. Eller så kan vi i vishet närma oss

Herren och ta del av hans välsignelser.

Konung Benjamin beskrev båda vägarna och båda följderna. Han sade att de som överger Herren kommer att "ställas ansikte mot ansikte med den hemska synen av sin egen skuld och sina vederstyggligheter, vilka föranleda dem att rygga tillbaka för Herrens ansikte och falla i ett tillstånd av elände och evig pina".²¹

Men de som förflyttar sig till högre mark och håller Guds bud "äro välsignade i allt, både timligt och andligt, och om de hårda ut trofasta allt intill änden, mottagas de i himmelen, där de få bo hos Gud i ett tillstånd av oändlig lycksalighet".²²

Hur vet vi vilken riktning vi färdas i? När Frälsaren vandrade på jorden blev han ombedd att nämna det största budet. Utan att tveka svarade han: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.

Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv.

På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna."²³

I dessa verser visar Herren oss ett säkert sätt att veta om vi är på rätt väg. De som förflyttar sig till högre mark älskar Herren av hela sitt hjärta. Deras liv vittnar om denna kärlek. De söker Gud i bön och vädjar om att få hans Helige Ande. De ödmjukar sig och öppnar sitt hjärta för profeternas undervisning. De ärar sina kallelser och söker att tjäna istället för att betjnas. De står såsom vittnen om Gud. De lyder hans bud och växer sig starka i sitt vittnesbörd om sanningen.

De älskar också vår himmelske Faders barn, och deras liv vittnar om denna kärlek. De bryr sig om sina bröder och systrar. De omhuldar, tjänar och stöder sin make eller maka och sina barn. I en anda av kärlek och vänlighet lyfter de dem som finns

omkring dem. De ger frikostigt av sina ägodelar till andra. De sörjer med dem som sörjer och tröstar dem som behöver tröst.²⁴

Denna resa mot högre mark är vägen till att bli en Herrens Jesu Kristi lärjunge. Det är en resa som slutligen leder oss till upphöjelse tillsammans med vår familj i Faderns och Sonens närhet. Därför måste vår resa mot högre mark omfatta Herrens hus. När vi kommer till Kristus och förflyttar oss till högre mark så vill vi tillbringa mer tid i hans tempel, eftersom templet representerar högre mark, helig mark.

I varje tidsålder har vi ett val att göra. Vi kan förlita oss på vår egen kraft, eller så kan vi uppsöka högre mark och komma till Kristus.

Varje val har en följd.

Varje följd leder till ett slutligt mål.

Jag vittnar om att Jesus är vår Återlösare, den levande Gudens levande Son. Himlarna är öppna och en kärleksfull himmelsk Fader uppenbarar sitt ord till människan. Genom profeten Joseph Smith återställdes evangeliet till jorden. Vår tids levande profet, siare och uppenbarare, president

Gordon B Hinckley, efterlever och uppenbarar Guds ord för människan. Hans röst ljuder i harmoni med alla forntida profeters röster.

"Jag inbjuder var och en av er", har han sagt, "varhelst ni befinner er som medlemmar i denna kyrka, att resa er och med en sång i hjärtat gå framåt, efterleva evangeliet, älska Gud och uppbygga riket. Tillsammans ska vi hålla kursen och bevara tron, för den Allsmäktige är vår styrka."²⁵

Bröder och systrar, vi har blivit ombedda att förflytta oss till högre mark.

Vi kan undvika sorgen och smärtan som kommer till följd av olydnad.

Vi kan ta del av frid, glädje och evigt liv om vi bara vill lyssna till profeternas ord, vara lyhörda för den Helige Andens inflytande och fylla vårt hjärta med kärlek till vår himmelske Fader och vår nästa.

Jag vittnar för er att Herren välsignar alla som beträder lärjungeskapets stigar och förflyttar sig till högre mark, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Avskrift av "Sea Gypsies See Signs in the Waves", CBS News, *60 Minutes*, 20 mar 2005, <http://www.cbsnews.com/stories/2005/03/18/60minutes/main681558.shtml>.
2. 2 Nephi 25:9.
3. Helaman 12:2.
4. Helaman 4:12.
5. Helaman 4:11.
6. Se Helaman 4:13.
7. Se Joh 15:5: "Utan mig kan ni ingenting göra."
8. Se 1 Kung 9:4-5.
9. Se 1 Kung 11:9-10.
10. Se 1 Kung 11:28.
11. 1 Kung 11:38.
12. Se 1 Kung 12:28-30; 13:33.
13. Se 1 Kung 14:9.
14. Se 1 Kung 15:29.
15. L&F 87:6.
16. Se Jona 3:4-10.
17. Se Moses 6:37-38.
18. Moses 7:17.
19. Moses 7:18.
20. 4 Nephi 1:16.
21. Mosiah 3:25.
22. Mosiah 2:41.
23. Matt 22:37-40.
24. Se Mosiah 18:9.
25. "Håll kursen — bevara tron", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 72.

Ljuset i deras ögon

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i det första presidentskapet

Ett andligt ljus upplyser våra ögon och ansikten när vi har en personlig relation till vår kärleksfulle himmelske Fader och hans Son.

Mina kära bröder, systrar och vänner över hela världen. Jag söker ödmjukt er förståelse och hjälp av vår Faders Ande när jag talar till er denna morgon.

Jag uppskattade verkligen det korta profetiska budskapet av president Hinckley i början av konferensen. Jag vittnar om att president Hinckley är vår profet, som i rikt mått får vägledning från denna kyrkans överhuvud, som är vår Herre och Frälsare Jesus Kristus.

Jag drog mig nyligen till minnes ett historiskt möte i Jerusalem för omkring 17 år sedan. Det handlade om arrendet av den mark där Brigham Young-universitetets Jerusalemscenter för Främre Orienten-studier skulle byggas. Innan arrendekontraktet kunde

undertecknas träffade president Ezra Taft Benson och äldste Jeffrey R Holland, vid den tiden president för Brigham Young-universitetet, en överenskommelse med den israeliska regeringen om att kyrkan och universitetet inte skulle proselytera i Israel. Ni kanske undrar varför vi gick med på att inte proselytera. Det krävdes att vi gjorde det för att få byggnadstillstånd för den magnifika byggnad som nu står i den historiska staden Jerusalem. Såvitt vi vet har kyrkan och BYU varit ytterst noga med att hedra överenskommelsen om att inte proselytera. När kontraktet hade undertecknats sade en av våra israeliska vänner insiktsfullt: "Ja, vi vet att ni inte tänker proselytera, men vad ska ni göra med ljuset som finns i deras ögon?" Han syftade på våra elever som studerar i Israel.

Vad var det för ljus i deras ögon som var så uppenbart för våra vänner? Herren själv ger svaret: "Det ljus, som lyser, som giver eder ljus, är genom honom som upplyser *edra ögon*, och är samma ljus, som upplivar edert förstånd."¹ Var kom det ljuset ifrån? Återigen ger Herren oss svaret: "Jag är det sanna ljuset, som upplyser alla människor, som komma till världen."² Herren är det sanna ljuset, och Anden "upplyser varje människa i världen, som vill lyssna till Andens röst".³ Detta ljus syns både i vårt ansikte och i våra ögon.

Paul Harvey, en berömd nyhetskommentator, besökte ett av kyrkans skolområden för några år sedan. Senare sade han: "Varje ... ungt ansikte återspeglade ett slags ... himmelsk förvisning. Nu för tiden blir många unga ögon gamla i förtid på grund av oräkneliga kompromisser med samvetet. Men [dessa ungdomar] har detta avundsvärda försprång som kommer av disciplin, hängivenhet och engagemang."⁴

De som verkligen omvänder sig får Kristi ande och döps in i denna kyrka till sina synders förlåtelse. Händer läggs på deras huvuden och genom Guds prästadöme tar de emot den Helige Anden.⁵ Det är "Guds gåva till alla dem som flitigt söka honom".⁶ Som äldste Parley P Pratt beskrev det, är den Helige Andens gåva detsamma "som att ha ... glädje i hjärtat och ljus i ögonen".⁷ Den Helige Anden är den Hjälpare som Frälsaren utlovade innan han korsfästes.⁸ Den Helige Anden ger värdiga heliga både andlig vägledning och skydd. Den ökar vår kunskap och insikt om "allt".⁹ Den är oändligt värdefull i en tid när andlig blindhet tilltar.

Sekulariseringen breder ut sig i en stor del av världen i dag. Sekularisering betyder "likgiltighet för eller förkastande eller utestängande av religion och religiösa hänsynstaganden".¹⁰ Sekularisering godtar inte mycket som absolut sanning. Dess huvudsakliga mål är nöje och egenintresse. Ofta ser de som hyllar sekularisering annorlunda ut. Som Jesaja sade: "Deras ansiktes utseende bär vittne emot dem."¹¹

Trots all den sekularisering som sker i världen är det många människor som hungrar och längtar efter andliga ting och efter att få höra Herrens ord. Som Amos profeterade: "Se, dagar skall komma, säger Herren, HERREN, då jag skall sända hunger i landet, inte en hunger efter bröd, inte en törst

efter vatten, utan efter att höra HERRENS ord.

De skall driva omkring från hav till hav och springa hit och dit från norr till öster för att söka efter HERRENS ord, men de skall inte finna det.”¹²

Var kan vi höra Herrens ord? Vi kan höra det från vår profet, president Gordon B Hinckley, första presidentskapet, de tolv apostlarnas kворum och andra generalauktoriteter. Vi kan också höra dem från våra stavspresidenter och biskopar. Missionärer kan höra dem från sina missionspresidenter. Vi kan läsa dem i skrifterna. Vi kan också höra den milda, stilla röst som kommer genom den Helige Anden. Att höra Herrens ord lyfter oss ur andlig blindhet in i ”[hans] underbara ljus”.¹³

Vad gör vi för att behålla ljuset som lyser i våra egna ögon och vårt eget ansikte? Mycket av detta ljus kommer genom vår ”lydnad och hängivenhet”¹⁴ till några viktiga absoluta sanningar. Den första av dessa absoluta

sanningar är att det finns en Gud som är Fader till våra själar och inför vilken vi svarar för våra handlingar. Den andra är att Jesus är Kristus, vår Frälsare och Återlösare. Den tredje är att den underbara planen för lycka kräver lydnad till Guds bud. Den fjärde är att den största av alla Guds gåvor är evigt liv.¹⁵

Andra välsignelser bidrar ytterligare till ljuset i våra ögon. De kallas Andens gåvor och kommer från Frälsaren.¹⁶ Glädje, lycka, förverkligande och frid är Andens gåvor som kommer till oss genom den Helige Andens kraft.

När det gäller lyckan här och i evigheterna är många av våra trossatser ytterst verkningsfulla. De är mycket viktiga och en del av dem är unika för vår tro. Dessa värdefulla trossatser grundar sig på vår trofasthet och innebär följande, men inte nödvändigtvis i prioritetsordning:

1. Gud och hans Son är förhärli-gade personer. Gud Fadern är vår levande Skapare och hans Son, Jesus

Kristus, är vår Frälsare och Återlösare. Vi har skapats i Guds avbild.¹⁷ Vi vet detta, för Joseph Smith såg dem. De talade med honom, och han talade med dem.¹⁸

2. Templets välsignelser som beseglar man och hustru, inte bara för det här livet utan också för evigheten. Barn och efterkommande kan länkas samman genom denna besegling.

3. Varje värdig manlig medlem i kyrkan kan inneha och utöva Guds prästadöme. Han kan utöva denna gudomliga myndighet i sin familj och även i kyrkan när han kallas av någon som har myndighet.

4. Ytterligare skrifter är Mormons bok, Läran och förbunden samt Den kostbara pärlan.

5. Levande apostlar och profeter talar Guds ord i vår tid, under ledning av president Gordon B Hinckley som är profet, siare och uppenbarare, källan till fortsatt uppenbarelse i vår tid.

6. Den Helige Andens gåva är tillgänglig för alla medlemmar. När

profeten Joseph Smith fick frågan: "Vari skiljer sig Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga från andra religioner?" svarade han att det var genom "den Helige Andens gåva genom händers påläggning ... och att vi betraktar allt annat som underordnat den Helige Andens gåva".¹⁹

7. Förädladhet av kvinnlighet. Kvinnan är fullt jämlik med mannen inför Herren. Kvinnans roll skiljer sig till sin natur från mannens. Denna insikt har kommit med evangeliets återställelse i tidernas fullhet, jämte ett erkännande om att kvinnor har förlänats det stora ansvaret att vara mor och fostra barn. Fler möjligheter har kommit till kvinnorna efter 1842 när profeten Joseph Smith i Guds namn vred om nyckeln för deras räkning, än vad som kommit ända sedan mänsklighetens begynnelse på jorden.²⁰

För några år sedan fick Constance, en sjuksköterskeelev, uppgiften att försöka hjälpa en kvinna som skadat benet i en olycka. Kvinnan vägrade ta emot medicinsk hjälp eftersom hon hade haft en negativ upplevelse med någon på sjukhuset. Hon var rädd och hade blivit något tillbakadragen. Första gången Constance tittade till henne, sade kvinnan åt henne att lämna henne ifred. Vid andra försöket lät hon Constance komma in. Vid det laget var kvinnans ben täckt av stora sår och en del av köttet höll på att ruttna. Men hon ville fortfarande inte ha någon behandling.

Constance började be Herren om hjälp, och efter en eller två dagar kom svaret. Hon tog lite väteperoxidskum med sig vid nästa besök. Eftersom detta var smärtfritt tillät den gamla kvinnan att hon använde det på hennes ben. Sedan talade de om läkarvård på sjukhuset. Constance försäkrade henne att sjukhuset skulle göra vad de kunde för att vistelsen där skulle bli så behaglig som möjligt.

Efter en eller två dagar tog kvinnan mod till sig och kom till sjukhuset. När Constance besökte henne log kvinnan och sade: "Du övertygade mig." Sedan ställde hon helt oväntat denna fråga till Constance: "Vilken kyrka tillhör du?" Constance berättade att hon var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Då sade kvinnan: "Jag visste det. Jag visste från första dagen jag såg dig att du blivit sänd till mig. Det fanns ett ljus i ditt ansikte som jag har lagt märke till hos andra med din tro. Jag var tvungen att lita på dig."

På tre månader var varbildningen i benet helt läkt. Medlemmar i församlingen där den gamla kvinnan bodde reparerade hennes hus och gjorde i ordning trädgården. Missionärerna träffade henne och hon döptes strax därefter.²¹ Allt detta för att hon lagt märke till ljuset i den unga sjuksköterskeelevens ansikte.

En gång när president Brigham Young fick frågan varför vi ibland

lämnas ensamma och ofta känner oss sorgsna, svarade han att människan måste lära sig att "handla som en självständig person ... och se vad hon ska göra ... och pröva sitt oberoende — för att vara rättfärdig trots okunnighetens mörker."²² Detta blir lättare när vi ser "evangeliets ljus ... stråla från ... dem som är fyllda av ljus".²³

Att få tjäna i kyrkan är en underbar välsignelse och förmån som ger ljus åt våra ögon och våra ansikten. Som Frälsaren sade: "Så lyse därför edert ljus för detta folk, att de se edra goda gärningar och förhålliga eder Fader, som är i himmelen".²⁴ Ord kan inte uttrycka de välsignelser som kommer till oss genom tjänande i denna kyrka. Herren lovar att om vi förhålliga våra kallelser kommer vi att finna lycka och glädje.

Alma frågar om hans bild är präntad i våra ansikten.²⁵ Ett andligt ljus upplyser våra ögon och ansikten när vi har en personlig relation till vår kärleksfulle himmelske Fader och hans Son, vår Frälsare och Återlösare. Med denna relation återspeglar våra ansikten denna "himmelska förvisning"²⁶ att han lever.

Jag bär mitt vittnesbörd om gudomligheten i detta heliga verk som vi är engagerade i. Vittnesbörd kommer genom uppenbarelse.²⁷ Detta vittnesbörd kom till mitt hjärta när jag var en ung pojke. Jag minns inte någon speciell händelse som ledde till denna bekräftande uppenbarelse. Det verkade alltid bara ingå i mitt medvetande. Jag är tacksam för denna bekräftande kunskap som har gjort det möjligt att hantera de olika skeden i livet som kommer till oss allesammans.

Vi har gripits och kommer att beröras av brödernas och systrarnas vittnesbörd och budskap på denna konferens. Jag tror att ni kan få erfara denna bekräftelse. Ni kan mycket väl få en uppenbarelse om att det som

har sagts är sant. Brigham Young lärde: "Inte bara de heliga som är närvarande ... utan de i varje land, på varje kontinent eller ö som lever efter den religion som förkunnades av vår Frälsare och hans apostlar, och också av Joseph Smith, bär samma vittnesbörd att deras ögon har blivit levandegjorda av Guds Ande, och de ser på samma sätt, deras hjärtan har upplivats och de känner och förstår på samma sätt."²⁸

Jag vet av hela mitt hjärta att Gud lever. Jag tror att han kommer att upplysa vårt liv med sin kärlek till var och en av oss, om vi strävar efter att vara värdiga denna kärlek, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 88:11; kursivering tillagd.
2. L&F 93:2.
3. L&F 84:46.
4. News Broadcast, 8 dec 1967, manuskript 1.
5. Se L&F 20:37.
6. 1 Nephi 10:17.
7. *Key to the Science of Theology: A Voice of Warning* (1978), s 61.
8. Se Joh 14:26.
9. Joh 14:26.
10. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11:e upplagan (2003), "secularism", s 1123.
11. 2 Nephi 13:9.
12. Amos 8:11–12.
13. 1 Pet 2:9.
14. Se Paul Harvey, news broadcast, 8 dec 1967.
15. Se L&F 14:7.
16. Se L&F 46:11.
17. Se 1 Mos 1:26–27.
18. Se Joseph Smiths skrifter 2:17–18.
19. *History of the Church* 4:42.
20. Se George Albert Smith, "Address to Members of the Relief Society", *Relief Society Magazine*, dec 1945, s 717; se också protokoll från Hjälpföreningen, 28 apr 1842, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 40.
21. Se Constance Polve, "En seger vunnen", *Nordstjärnan*, mar 1981, s 21–24.
22. Brigham Youngs kontorsjournal, 28 jan 1857, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv.
23. Neal A Maxwell, "Be of Good Cheer", Conference Report, okt 1982, s 97; eller *Ensign*, nov 1982, s 67.
24. 3 Nephi 12:16.
25. Se Alma 5:14.
26. Paul Harvey, news broadcast, 8 dec 1967.
27. Se Brigham Young, *Discourses of Brigham Young*, sammanställd av John A Widtsoe (1998), s 35.
28. *Discourses of Brigham Young*, s 31.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Mina bröder och systrar, president Hinckley har bett mig att nu framlägga för er kyrkans generalauktoriteter, områdes-sjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som

president för de tolv apostlarnas kvorum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum och följande som medlemmar i detta kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf och David A Bednar.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi avlöser

äldsterna John H Groberg och David E Sorensen som medlemmar i presidentskapet för de sjuttios kvorum och som medlemmar i de sjuttios första kvorum och utnämner dem till generalauktoriteter emeritus. Det är också föreslaget att vi avlöser äldsterna F Burton Howard, F Melvin Hammond, och Harold G Hillam som medlemmar i de sjuttios första kvorum och utnämner dem till generalauktoriteter emeritus.

Alla som med oss vill stödja detta, var vänliga visa det.

Vi avlöser äldsterna Darwin B Christenson, Adhemar Damiani, H Aldridge Gillespie, Stephen B Oveson, Ned B Roueché och Dennis E Simmons som medlemmar i de sjuttios andra kvorum.

Alla som med oss vill stödja detta, var vänliga visa det.

Vi avlöser också Jairo Mazzagardi som områdessjuttio.

Alla som med oss vill stödja detta, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder äldsterna Neil L Andersen och Ronald A Rasband som medlemmar i presidentskapet för de sjuttios kvorum.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder Sione M Fineanganofu som områdessjuttio att efterträda Pita R Vamanrav som nyligen avlidit.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

De som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot kan visa det.

Röstningen verkar ha varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner. ■

Prästadömetts myndighet i familjen och i kyrkan

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kvorum

Det finns många likheter och några skillnader i det sätt på vilket prästadömetts myndighet fungerar i familjen och i kyrkan.

Mitt ämne är prästadömetts myndighet i familjen och kyrkan.

I.

Min far dog när jag var sju år. Jag var äldst av tre små barn som min mor fick kämpa för att fostra på egen hand. När jag ordinerades till diakon berättade hon hur glad hon var att ha en

prästadömsbärare i hemmet. Men mor fortsatte att leda familjen, även att välja vem av oss som skulle be när vi knäföll tillsammans varje morgon. Jag var förbryllad. Jag hade fått lära mig att prästadömet presiderade i familjen. Det måste vara något som jag inte visste om hur den principen fungerade.

På den tiden hade vi en granne som förtryckte och ibland misshandlade sin hustru. Han röt som ett lejon och hon hukade sig för honom som ett lamm. När de gick till kyrkan gick hon alltid några steg bakom honom. Detta gjorde min mor rasande. Hon var en stark kvinna som inte fann sig i ett sådant herravälde och var arg över att en annan kvinna blev behandlad på det sättet. Jag tänker på hennes reaktion när jag ser män missbruka sin auktoritet för att tillfredsställa sitt högmod eller utöva herravälde eller tvång över sin hustru genom någon grad av orättfärdighet. (Se L&F 121:37.)

Jag har också sett somliga trofasta

kvinnor som missförstår hur prästadö-
mets myndighet fungerar. Medvetna
om kamratrelationen till maken i famil-
jen har somliga sökt att utvidga det
förhållandet till makens prästadöms-
kallelse som exempelvis kvorumpresi-
dent, biskop eller missionspresident. Å
andra sidan gör somliga ensamstående
kvinnor som farit illa genom män (till
exempel i en skilsmässa) misstaget att
förväxla prästadömet med manligt
övervåld och blir misstroga mot prä-
stadöms myndighet. En person som
har dåliga erfarenheter av någon elekt-
risk apparat bör inte avstå från att
använda elektricitet.

Var och en av dessa svårigheter är
följden av att man missförstår prästa-
döms myndighet och den viktiga
principen att även om denna auktori-
tet presiderar i både familjen och kyr-
kan, så fungerar prästadömet på olika
sätt i dem båda. Denna princip har de
stora ledare jag känt i kyrkan och i
familjer förstått och tillämpat, men
den förklaras sällan. Till och med
skrifterna, som beskriver olika sätt att
utöva prästadöms myndighet, utsä-
ger sällan klart vilka principer som
endast gäller prästadöms myndighet
i familjen eller i kyrkan och vilka som
gäller i dem båda.

II.

I vår teologi och i praktiken står
familjen och kyrkan i ett ömsesidigt,
förstärkande förhållande till varandra.
Familjen är beroende av kyrkan när
det gäller lära, förrättningar och prä-
stadömsnycklar. Kyrkan tillhandahåller
läran, auktoriteten och förrättning-
arna som krävs för att låta familjeför-
hållanden bestå in i evigheterna.

Vi har program och aktiviteter i
både familjen och kyrkan. De hänger
så intimt ihop med varandra att hängi-
venhet och tjänande i familjen också
är hängivenhet och tjänande i kyrkan.
När barn ser sina föräldrar trofast
verka i kyrkliga kallelser stärker det

familjerelationerna. När familjerna är
starka är kyrkan stark. De två löper
parallellt. Var och en av dem är viktig
och nödvändig och var och en av dem
måste handhas med aktsamhet och
hänsyn till den andra. Kyrkans pro-
gram och aktiviteter bör aldrig vara så
omfattande att inte hela familjen kan
tillbringa tid tillsammans som familj.
Och familjeaktiviteter bör inte plane-
ras så att de kommer i konflikt med
sakramentsmötet eller andra viktiga
kyrkomöten.

Vi behöver både kyrkoaktiviteter
och familjeaktiviteter. Om alla familjer
vore fullständiga och fullkomliga
skulle kyrkan anordna färre aktiviteter.
Men i en värld där många av våra ung-
domar växer upp i hem där en föräl-
der saknas eller inte är medlem eller
är på annat sätt inaktiv när det gäller
att leda i enlighet med evangeliet,
finns det ett särskilt behov av kyrkoak-
tiviteter för att fylla luckorna. Vår mor
som var änka insåg klokt nog att kyr-
koaktiviteter skulle ge hennes söner
de upplevelser som hon inte kunde ge
dem därför att hon inte hade någon

manlig förebild i hemmet. Jag minns
att hon uppmanade mig att iaktta och
försöka vara som de goda männen i
vår församling. Hon uppmuntrade mig
att delta i scoutverksamheten och i
andra kyrkoaktiviteter som skulle ge
mig sådana möjligheter.

I en kyrka där det finns många
ensamstående som för närvarande
inte har det kompanjonskap som
Herren vill att alla hans söner och
döttrar ska ha, bör kyrkan och dess
familjer ha särskild omtanke om
ensamstående vuxnas behov.

III.

Prästadöms myndighet fungerar i
både familjen och kyrkan. Prästadömet
är Guds kraft som används till att väl-
signa alla hans barn — män och kvin-
nor. Somliga av de förkortade
uttryckssätt vi använder, som "kvin-
norna och prästadömet", förmedlar en
oriktig föreställning. Män är inte "prä-
stadömet". Prästadömsmötet är ett
möte som anordnas för dem som bär
och utövar prästadömet. Prästadöms
välsignelser, som dopet, mottagandet

av den Helige Anden, tempelbegåvningen och evigt äktenskap, är tillgängliga för såväl män som kvinnor. Prästadörets myndighet fungerar i familjen och i kyrkan i enlighet med de principer som Herren har fastlagt.

När min far dog presiderade min mor över vår familj. Hon hade inget prästadömsämbete, men som den kvarlevande föräldern i äktenskapet blev hon sin familjs ledare. Å andra sidan hyste hon alltid all aktning för vår biskops och andra kyrkoledares prästadömsauktoritet. Hon presiderade över sin familj, men de presiderade över kyrkan.

IV.

Det finns många likheter och några skillnader i det sätt på vilket prästadörets myndighet fungerar i familjen och i kyrkan. Om vi inte inser och respekterar skillnaderna, hamnar vi i svårigheter.

Nycklar. En viktig skillnad mellan prästadömet i kyrkan och i familjen är det faktum att all prästadömsauktoritet i kyrkan verkar under dens ledning som har vederbörliga prästadömsnycklar. Men när det gäller den auktoritet som presiderar i familjen, vare sig det är en far eller en ensamstående mor, är den verksam i alla familjeangelägenheter utan behov av auktorisation från någon som har prästadömsnycklar. Denna familjeauktoritet inbegriper att leda familjens aktiviteter, familjesammankomster som hemaftnar, familjebön, undervisning om evangeliet samt rådgivning och barnens uppfostran. Den inbegriper även ordinerade fäder som ger prästadömsvälsignelser.

Men prästadörets nycklar är nödvändiga för att auktorisera att familjemedlemmar ordinerar eller avskiljs. Detta beror på att den organisation som Herren gett ansvaret åt att utföra och uppteckna prästadörets förrättningar är kyrkan och inte familjen.

Gränser. Kyrkoorganisationer som församlingar, kворum eller biororganisationer har alltid geografiska gränser som begränsar ansvaret och auktoriteten hos de kallelser som står i samband med dem. Däremot är familjerelationer och familjeansvar inte beroende av var olika familjemedlemmar bor.

Varaktighet. Kallelser i kyrkan är alltid temporära, men familjerelationer är permanenta.

Kalla och avlösa. En liknande kontrast gäller initierandet och avslutandet av någons ämbete. I kyrkan har en prästadömsledare som har de nödvändiga nycklarna auktoritet att kalla eller avlösa personer som verkar under hans ledning. Han kan till och med göra så att de förlorar sitt medlemskap och deras namn blir "utplånade". (Se Mosiah 26:34–38; Alma 5:56–62.) Däremot är familjerelationer så viktiga att familjens överhuvud saknar auktoritet att göra ändringar när det gäller medlemskap i familjen. Det kan endast göras av någon som auktoriserats att ordna familjerelationer i enlighet med människors eller Guds lagar. En biskop kan således *avlösa* en Hjälpföreningspresident, men han kan inte klippa av förhållandet till sin hustru utan en *skilsmässa* i enlighet med människors lagar. På liknande sätt kan en besegling för evigheten inte upphöra att gälla utan ett annulleringsförfarande i enlighet med Guds lagar. För att anföra ytterligare ett exempel: En ung man som tjänar i ett klass- eller kворumpresidentskap kan *avlösas* genom prästadörets myndighet i församlingen, men föräldrar kan inte *skilja sig* från ett barn vars val i livet är stötande för dem. Familjerelationer är varaktigare än kyrkorelationer.

Kompanjonskap. En ytterst viktig skillnad i fråga om hur prästadörets myndighet fungerar i familjen och i kyrkan beror på att ledningen i

familjen är patriarkalisk medan däremot ledningen i kyrkan är hierarkisk. Begreppet kompanjonskap fungerar annorlunda i familjen än i kyrkan.

Tillkännagivandet om familjen ger följande vackra förklaring av förhållandet mellan man och hustru. Även om de har olika ansvar, är fadern och modern "i dessa heliga ansvar ... skyldiga att *hjälpa varandra som likvärdiga makar*". ("Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49; kursivering tillagd.)

President Spencer W Kimball sade: "När vi talar om äktenskapet i form av kompanjonskap så låt oss tala om äktenskapet som ett *fullständigt kompanjonskap*. Vi vill inte att våra sista dagars heliga kvinnor ska vara *passiva kompanjoner* eller kompanjoner *med begränsat ansvar* i denna eviga uppgift! Se till att bli en *aktiv och fullvärdig kompanjon*." (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L Kimball [1982], s 315; se också *Nordstjärnan*, sep 1982, s 13.)

President Kimball sade också: "Vi har hört talas om män som sagt till sin hustru: 'Jag bär prästadömet och du ska göra som jag säger.'" Han förkastade ett sådant missbruk av prästadörets myndighet i ett äktenskap och sade att en sådan man "inte bör hedras i sitt prästadöme". (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, s 316)

Det finns kulturer eller traditioner i somliga delar av världen som tillåter män att förtrycka kvinnor, men detta missbruk får inte komma in i Jesu Kristi Kyrkas familjer. Tänk på hur Jesus undervisade: "Ni har hört att det är sagt [av fäderna] ... [men] jag säger er ..." (Matt 5:27–28) Frälsaren motsatte sig till exempel folkets kultur i sitt omtänksamma sätt att handla mot kvinnor. Vårt rättesnöre måste vara den evangeliekultur han undervisade om.

Om män önskar Herrens välsignelser som ledare i familjen måste de utöva sin prästadömsauktoritet enligt

Herrens principer för hur den ska brukas:

”Ingen makt, intet inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom överbevisning, långmodighet, mildhet, saktmod och oskrymtad kärlek, genom godhet och sann kunskap.” (L&F 121:41–42)

Om prästadömetns myndighet utövas på detta sätt i den patriarkaliska familjen uppnår vi det fullvärdiga kompanjonskap som president Kimball undervisade om. Som det står i tillkännagivandet om familjen:

”Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar. Framgångsrika äktenskap och familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse, förlåtelse, respekt, kärlek [och] medkänsla.” (*Liabona*, okt 2004 s 49)

Kyrkliga kallelser sker i enlighet med de principer som reglerar oss alla i vår verksamhet under prästadömetns auktoritet i kyrkan. Dessa principer innefattar övertalning och mildhet som undervisas om i 121:a kapitlet, som är särskilt nödvändiga i den hierarkiska organisationen i kyrkan.

De principer jag har behandlat som rör utövandet av prästadömetns myndighet är mer begripliga och tillfredsställande för en gift kvinna än för en ensamstående, särskilt en ensamstående kvinna som aldrig varit gift. Hon kan för närvarande inte uppleva prästadömsauktoriteten i ett äktenskapligt kompanjonskap. Sina erfarenheter av prästadömetns myndighet har hon gjort i kyrkans hierarkiska relationer, och somliga kvinnor har känslan av att de inte har någon talan i dessa relationer. Det är därför absolut nödvändigt att det finns ett effektivt församlingsråd där manliga och kvinnliga församlingsämbetsmän regelbundet sitter ner tillsammans för

att rådgöra under biskopens presidentande auktoritet.

V.

Jag avslutar med några allmänna principer och en personlig upplevelse.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas teologi sätter familjen i centrum. Vårt förhållande till Gud och syftet med jordelivet förklaras ur familjens synvinkel. Vi är våra himmelska föräldrars andebarn. Evangelieplanen förverkligas genom jordiska familjer, och vår högsta strävan är att låta dessa familjerelationer bestå i all evighet. Den kyrkas mission som Frälsaren grundade är att hjälpa oss nå upphöjelse i det celestiala riket, och det kan bara åstadkommas i en familjerelation.

Det är inte att undra på att vår kyrka är känd som en familjeinriktad kyrka. Det är inte att undra på att vi är bekymrade över det rådande rättsliga och kulturella förfallet när det gäller äktenskap och barnafödande. I en tid när världen tycks vara på väg att tappa insikten om syftet med äktenskap och värdet av barnafödande är det livsviktigt att det bland sista dagars heliga inte råder någon förvirring om dessa ting.

Hos den trofasta mor och änka som uppfostrade mig rådde det inte någon förvirring om familjens eviga natur. Hon hedrade alltid vår avlidne

fars ställning. Hon såg till att han var närvarande i vårt hem. Hon talade om deras tempeläktenskaps eviga varaktighet. Hon påminde oss ofta om vad vår far skulle vilja att vi gjorde för att förverkliga Frälsarens löfte om att vi kunde vara en evig familj.

Jag minns en upplevelse som visar den djupgående verkan hennes undervisning hade. Strax före jul ett år bad biskopen mig, som diakon, att hjälpa honom dela ut julkorgar till änkorna i församlingen. Jag bar en korg till varje dörr med hans hälsningar. När han körde hem mig fanns det en korg kvar. Han gav den till mig och sade att den var till min mor. När han körde därifrån stod jag i snön som föll och undrade varför min mor skulle få en korg. Hon kallade aldrig sig själv änka, och det hade aldrig fallit mig in att hon var det. För mig som tolvåring var hon inte änka. Hon hade en make och vi hade en far. Han var bara borta ett tag.

Jag ser fram emot den härliga dag när de som är åtskilda ska återförenas och vi alla ska göras fullständiga som Herren lovat. Jag vittnar om Jesu Kristus, den evige Faderns enfödde Son, vars prästadömsauktorialitet och vars försoningsoffer och uppståndelse möjliggör allt detta, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Till unga kvinnor

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kvorum

Var en Kristuslik kvinna. Håll fast vid din högt skattade plats i Guds ögon. Han behöver dig. Denna kyrka behöver dig. Världen behöver dig.

Tiden spelade mig ett fult spratt för bara några månader sedan. Jag steg ur sängen en morgon, klarvaken, pigg och alert och hälsade gryningen med ett leende — tills jag plötsligt insåg att jag, med den födelsedag som skulle firas den dagen, nu hade ett barnbarn som var tonåring. Jag tänkte på det en minut och gjorde sedan det vilken ansvarsfull vuxen som helst med värdighet skulle ha gjort. Jag gick och lade mig igen och drog täcket över huvudet.

Nog om de vanliga skämten om hur hemskt det är att fostra tonåringar. Jag vill säga till min egen dotterdotter och till det stora flertalet ungdomar i kyrkan som jag träffar runt om i världen hur utomordentligt stolta vi är över er. Det finns moraliska och fysiska faror

nästan överallt omkring er och dussintals frestelser infinner sig dagligen, ändå anstränger sig de flesta av er att göra det som är rätt.

Den här eftermiddagen vill jag höja min röst till ert beröm, för att uppmuntra och uttrycka min kärlek till och beundran för er. Eftersom det älskade och äldsta barnbarnet som jag talar om nu är en ung kvinna, vill jag rikta mitt tal till de unga kvinnorna i kyrkan, men jag hoppas att andemeningen i det jag säger går att tillämpa på kvinnor och män i alla åldrar. Men i dag vill jag, som Maurice Chevalier brukade sjunga, "tacka himlen för flickor små".

Först och främst vill jag att du ska vara stolt över att du är kvinna. Jag vill att du ska känna vad det verkligen innebär att veta vem du är. Du är bokstavligen en dotter till himmelska föräldrar med gudomliga egenskaper och en evig bestämmelse.¹ Denna enastående sanning bör slå rot djupt i din själ och ligga som grund för varje beslut du fattar medan du växer upp till mogen kvinna. Din värdighet, ditt värde, dina rättigheter och ditt löfte kan aldrig bestyrkas på ett bättre sätt. Din Fader i himlen vet vad du heter och känner till dina omständigheter. Han hör dina böner. Han känner dina förhoppningar och drömmar, och även din oro och dina besvikelser. Och han vet vad du kan bli, genom

tro på honom. Tack vare detta gudomliga arv är du och alla dina andliga systrar och bröder helt jämlika i hans ögon och genom lydnad berättigade att bli en rättmätig arvinge i hans eviga rike, en "Guds arvinge och Kristi medarvinge".² Allt vad Kristus lärde, lärde han både män och kvinnor. I detta Jesu Kristi evangeliums återställda ljus innehar en kvinna, även en ung kvinna, en alldeles egen majestätisk storhet i Skaparens gudomliga plan. Du bär på, som äldste James E Talmage en gång uttryckte det, "ett heligt ansvar som ingen borde våga vanhelga".³

Var en kristuslik kvinna. Håll troget fast vid din högt skattade plats i Guds ögon. Han behöver dig. Denna kyrka behöver dig. Världen behöver dig. En kvinnas orubbliga förtröstan på Gud och aldrig sviktande hängivenhet mot det som hör Anden till, har alltid varit ett ankare när livets vindar och vågor rasat.⁴ Jag säger till dig det som profeten Joseph sade för mer än 150 år sedan: "Om ni leva upp till edra privilegier eller förmåner, kunna änglarna icke avhållas från att vara edra umgängesvännar."⁵

Allt detta säger jag för att försöka få dig förstå vad din Fader i himlen känner för dig och vad hans plan är att du ska bli. Och om någon av er under en tid inte har denna vision om framtiden eller verkar ha bestämt sig för att leva under sin värdighet, då uttrycker vi en ännu större kärlek till dig och vädjar till dig att du gör tonåren till en triumf och inte till en tragedi. Fäder och mödrar, profeter och apostlar vill inget annat än välsigna ditt liv och bespara dig alla tänkbara sorger som det går att bespara dig.

För att tillfullo göra anspråk på vår himmelske Faders välsignelser och skydd ber vi dig trofast följa Jesu Kristi evangeliums normer och *inte* slaviskt ta efter modets nycker. Kyrkan kommer aldrig att förneka dig din

handlingsfrihet beträffande vad du bör ha på dig och exakt hur du bör se ut. Men kyrkan kommer alltid att tillkännage normer och undervisa om principer. Som syster Susan Tanner sade denna morgon är en av dessa principer anständighet. I Jesu Kristi evangelium är anständig klädsel *alltid* modernt. Våra normer är *inte* socialt förhandlingsbara.

Broschyren *Vägledning för de unga* är mycket tydlig i uppmaningen till unga kvinnor att undvika kläder som är alltför åtsittande, alltför korta eller avslöjande på ett opassande sätt, inklusive plagg med bar midja.⁶ Föräldrar, vi ber er gå igenom broschyren med era barn. Näst efter er kärlek behöver de era begränsningar. Unga kvinnor, välj era kläder så som ni väljer era vänner — välj i båda fallen det som gör er bättre, och det som skulle få er att känna er säkra i Guds närhet.⁷ Goda vänner skulle aldrig avslöja er, förnedra er eller utnyttja er. Det bör inte heller din klädsel göra.

Jag vill uttrycka en särskild vädjan när det gäller unga kvinnors klädsel under kyrkans möten och sabbatsdagens helgande. Förr sade vi "finkläder" eller söndagskläder". Kanske borde vi börja göra det igen. Från forna dagar fram till vår tid har vi i

vart fall alltid uppmanats att visa upp vårt bästa jag, inifrån och ut, när vi går in i Herrens hus — och ett invigt sista dagars heligas möteshus är ett "Herrens hus". Våra kläder eller våra skor behöver aldrig vara dyra. I själva verket bör de *inte* vara dyra, men de ska inte heller se ut som om vi var på väg till stranden. När vi kommer för att dyrka Gud och allas vår Fader och ta del av sakramentet som symboliserar Jesu Kristi försoning, bör vi vara så vackra och vördnadsfulla, så värdiga och måttfulla vi kan. Det borde synas både på vårt utseende och uppträdande att vi verkligen är Kristi lärjungar, att vi med tillbedjan i sinnet är saktmodiga och ödmjuka i hjärtat, att vi verkligen vill att Frälsarens ande alltid ska vara med oss.

I samma anda vill jag tala med er om ett ännu känsligare ämne. Jag vädjar till er unga kvinnor att i högre grad acceptera er själva, även er kroppsform och ert utseende, och längta mindre efter att se ut som någon annan. Vi är alla olika. Några är långa och andra är korta. Några är runda och andra är smala. Och nästan alla vill någon gång vara något de inte är! Men som en rådgivande till tonårsflickor sade: "Du kan inte leva ett liv fullt av ångslan över att andra

människor ska stirra på dig. När du låter andras åsikter göra dig osäker ger du bort din kraft ... Lösningen till att känna sig [trygg] är att alltid lyssna till sitt inre jag — [till sitt *verkliga* jag]."⁸ Och i Guds rike är ditt verkliga jag mycket dyrbarare än pärlor⁹ — varje ung kvinna har en evig bestämelse och varje vuxen kvinna är en mäktig kraft för det goda. Jag nämner vuxna kvinnor, för ni systrar är våra främsta exempel och resurser för dessa unga kvinnor. Och om du har fått för dig att du ska passa i liten storlek, bli då inte förvånade när din dotter eller Mia-flickan i din klass vill detsamma och gör sig själv fysiskt illa i sitt försök att åstadkomma det. Vi bör alla hålla oss i så bra form vi kan — det är en god lärdom i Visdomsordet. Det betyder att vi äter rätt och tränar och hjälper våra kroppar att fungera bra. Förmodligen kan vi alla bli bättre i det avseendet. Men jag talar här om optimal hälsa. Det finns ingen allenarådande optimal storlek.

Ärligt talat har världen varit brutal mot er i detta hänseende. Ni bombarderas i filmer, TV, modetidningar och annonser med budskapet att utseendet betyder allt! Vad man vill få er att tro är att om ni ser tillräckligt bra ut, kommer ert liv att bli glamoröst och

ni kommer att bli lyckliga och populära. Detta slags tryck är enormt under tonåren, för att inte tala om hur starkt det blir när ni blivit äldre. I alltför många fall görs alltför mycket med den mänskliga kroppen för att den ska uppfylla en sådan uppdyktad (för att inte säga ytlig) standard. Som en Hollywoodstjärna nyligen uttryckte det: "Vi har blivit besatta av skönhet och evig ungdom ... Jag blir verkligen ledsen över det sätt som kvinnor lemlästar [sig själva] i jakten på detta. Jag ser kvinnor [också i tonåren] ... som slätar ut här och döljer där. Det är som en hal utförsbacke. [Man kan inte komma därifrån] ... Det är helt vansinnigt ... det samhället gör med kvinnorna."¹⁰

Vad beträffar denna upptagenhet med sig själv och fixering vid det fysiska så är det mer än ett socialt vanvett. Det är andligt nedbrytande och är förklaringen till mycket av det elände som kvinnor, däribland unga kvinnor, ställs inför i dagens värld. Och om vuxna är helt upptagna med utseendet — med att implantera, lyfta, ta bort och forma om allt som går att forma om — då kommer dessa påtryckningar och denna ängslan säkert att sprida sig till barnen. Efter ett tag blir problemet vad Mormons bok kallar "tomma inbillningar".¹¹ Och i ett sekulariserat samhälle löper både fåfängan och inbillningarna fritt. Det

skulle verkligen behövas en stor och rymlig makeup-väska för att tävla mot den skönhet som porträtteras överallt i media. Men till sist skulle det ändå, som Lehi såg, finnas de som står och begabbar och pekar finger,¹² för hur mycket man än försöker kommer det aldrig att räcka i en värld fylld av glamour och mode.

En kvinna som inte delar vår tro skrev en gång att under de år hon arbetat med vackra kvinnor hade hon sett flera saker som var gemensamt för dem, och inget av det hade att göra med storlek eller form. Hon sade att de mest förtjusande kvinnor hon känt utstrålade hälsa och hade ett vänligt sätt, kärlek till lärdom och stabil karaktär och redbarhet. Om vi till denna lista lägger Herrens ljuva och milda ande, vilken sådana kvinnor bär med sig, då beskriver detta skönheten hos kvinnor i alla åldrar och tider, och *allt* som hör samman därmed betonas i och uppnås genom Jesu Kristi evangeliums välsignelser.

Som avslutning: Mycket har sagts på senare tid i nöjesmedia om den nuvarande flugan med "dokusåpor". Jag är inte säker på vad de går ut på, men från djupet av mitt hjärta vill jag dela med mig av evangeliets verklighet till den vackra generation unga kvinnor som växer upp i den här kyrkan.

Mitt högtidliga tillkännagivande för

er är att Fadern och Sonen *verkligen* visade sig för profeten Joseph Smith, som själv var en ung man, kallad av Gud, från just er åldersgrupp. Jag vittnar om att dessa gudomliga personer talade till honom, att han hörde deras röster och såg deras förhärligade kroppar.¹³ Denna upplevelse var lika verklig där den tilldrog sig som det var för aposteln Tomas när Frälsaren sade till honom: "Räck hit ditt finger och se mina händer. Och räck hit din hand och stick den i min sida. Och tvivla inte utan tro."¹⁴

Till mitt barnbarn och till alla andra ungdomar i denna kyrka bär jag mitt vittnesbörd om att Gud *verkligen* är vår Fader och Jesus Kristus *verkligen* är hans enfödde Son i köttet, världens Frälsare och Återlösare. Jag vittnar om att detta *verkligen* är Guds kyrka och rike på jorden, att sanna profeter har lett detta folk i det förgångna och att en sann profet, president Gordon B Hinckley, leder den nu. Må ni känna den oändliga kärlek kyrkans ledare har till er och må ni låta Jesu Kristi evangeliums eviga verklighet lyfta er över timlig oro och tonårsbekymmer, ber jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49.
2. Rom 8:17.
3. James E Talmage, "The Eternity of Sex", *Young Woman's Journal*, okt 1914, s 602.
4. Se J Reuben Clark, Conference Report, apr 1940, s 21 för en utförlig hyllning till kyrkans kvinnor.
5. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 195.
6. *Vägledning för de unga* (broschyr, 2002), s 15–16.
7. Se L&F 121:45.
8. Julia DeVillers, *Teen People*, sep 2005, s 104.
9. Ords 3:15.
10. Halle Berry, citerad i "Halle Slams 'Insane' Plastic Surgery", *This Is London*, 2 aug 2004, www.thisislondon.com/showbiz/articles/12312096?source=PA.
11. 1 Nephi 12:18.
12. Se 1 Nephi 8:27. Se Douglas Bassett, "Faces of Worldly Pride in the Book of Mormon", *Ensign*, okt 2000, s 51, för en utomordentlig artikel om detta ämne.
13. Se Joseph Smiths skrifter, 2:24–25.
14. Joh 20:27.

Sann lycka: Ett medvetet beslut

ÄLDSTE BENJAMÍN DE HOYOS

i de sjuttios kворum

Lycka är ett själstillstånd. Detta glada tillstånd är en följd av rättfärdigt leverne.

Livet är gott om vi lever på ett sådant sätt att det blir gott.” Detta var en del av ett inspirerande budskap som jag läste för många år sedan. Vad citatet menar med ”det goda livet” beror på hur vi gör saker och ting, vad vi säger och till och med vad vi väljer att tänka.

Ingen behöver känna sig ensam på livets väg, för vi är alla inbjudna att komma till Kristus och bli fullkomnade i honom. Lycka är evangeliets mål och syftet med den återlösande försoningen för alla människor.

Uppteckningen i Helamans bok uttrycker det kort och koncist: ”Sålunda kunna vi se, att Herren är barmhärtig *emot alla* som med

uppriktiga hjärtan åkalla hans heliga namn.

Ja, sålunda se vi, att himmelens port är öppen *för alla*, ja, *alla dem som vilja* tro på Jesu Kristi namn, han som är Guds son.

Ja, vi se, att *alla som önska det* kunna hålla fast vid Guds ord, vilket är levande och kraftigt och ... leder Kristi efterföljare på en trång och smal väg ...

och för deras själar, ja, deras odödliga själar, till Guds högra sida i himmelriket.”¹

Mina kära bröder och systrar, vi måste inse att ”vilja” är den avgörande faktor som får oss att hålla fast vid Guds ord och vara lyckliga. Ihärdighet i att fatta riktiga beslut är det som leder oss till lycka.

Lycka är en följd av vår lydnad och vårt mod att alltid göra Guds vilja, också under de svåraste omständigheter. När profeten Lehi varnade Jerusalems invånare hånade de honom och försökte döda honom, liksom de gjort med andra forntida profeter. Jag citerar profeten Nephi: ”Jag ... vill visa eder att Herrens innerliga barmhärtighet är *över alla dem* som han utvalt, på grund av deras tro, och att han gör dem mäktiga, ja, ger dem kraft att befria sig.”²

När jag var missionär i norra Mexico döptes familjen Valdez. Några

dagar senare ringde broder Valdez och bad oss att komma hem till dem. Han hade något viktigt att fråga oss. Nu när han visste Herrens vilja i fråga om visdomsordet, trots att det skulle bli svårt att hitta ett nytt jobb, undrade han om han skulle fortsätta att arbeta för det cigarettbolag där han hade arbetat i så många år. Bara några dagar senare frågade broder Valdez oss igen om vi kunde komma hem till honom. Han hade bestämt sig för att sluta jobbet därför att han inte ville handla mot sin övertygelse. Leende och med rörelse i rösten berättade han att samma dag som han sade upp sig på sitt gamla jobb, ringde ett annat företag honom och erbjöd honom en mycket bättre anställning.

Ja, vi finner lycka just då vår tro sätts på prov. Herren uppenbarar sig för oss genom sin innerliga barmhärtighet — vi finner bevis på den på lyckans väg. Vi ser med ökad tydlighet hans hand i vårt liv.

Lycka är ett själstillstånd. Detta glada tillstånd är en följd av rättfärdigt leverne.³

För några år sedan när jag verkade som missionspresident, bevittnade min hustru Evelia en rörande bild av lycka när hon såg en trofast familj komma in i kapellet. Modern och hennes två små barn hade gått till kyrkan den dagen från sitt enkla hem i tryckande heta. De hade aldrig kunnat tro att de skulle träffa äldste Cruz där, den hängivna missionär som ett år tidigare hade gett dem budskapet om det återställda evangeliet. Denna underbara överraskning fick dem att inse den stora glädje som evangeliet hade gett dem. Barnen sprang för att krama om honom och medan glädjetårar trillade nerför hans kinder tryckte modern hans hand och tackade honom innerligt för allt han hade gjort till välsignelse för deras familj.

De hade verkligen funnit den lycka som är beredd för och väntar de heliga.⁴

Profeten Joseph sade: "Lycka är vår tillvaros syftemål och bestämmelse och skall bli dess slutmål, om vi fullfölja den väg, som leder till lycka. Den vägen är dygd, uppriktighet, trofasthet, helighet och hållandet av Guds befallningar."⁵

Efter alla ansträngningar under den långa resan till det utlovade landet och efter att i 30 år trofast ha försökt hålla Guds bud,⁶ sammanfattade den outtröttlige profeten Nephi i Mormons bok sitt folks historia med orden: "Och vi levde under lyckliga omständigheter."⁷

Lycka definieras i Mormons bok av profeten och kungen Benjamin som: "Deras välsignade och lyckliga belägenhet, vilka hålla Guds bud. Ty se, de äro välsignade i allt, både timligt och andligt."⁸

Ja, mina kära bröder och systrar, livet är gott om vi lever på ett sådant sätt att det blir gott. Att tro, önska, besluta och välja rätt är de enkla handlingar som skänker större lycka och en större inre tillförsikt som övergår detta liv.

Må vi komma ihåg att Herren själv fortfarande kallar på oss och säger: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila."⁹ Jag vet att han lever och att han

ständigt klappar på vår dörr. Han har återställt sin kyrka och evangeliets fullhet genom profeten Joseph Smith och Mormons bok. Han leder sin kyrka och sitt rike än i dag, genom vår älskade profet president Gordon B Hinckley.

Jag betygar er min kärlek och mitt ödmjuka vittnesbörd, i Herrens Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

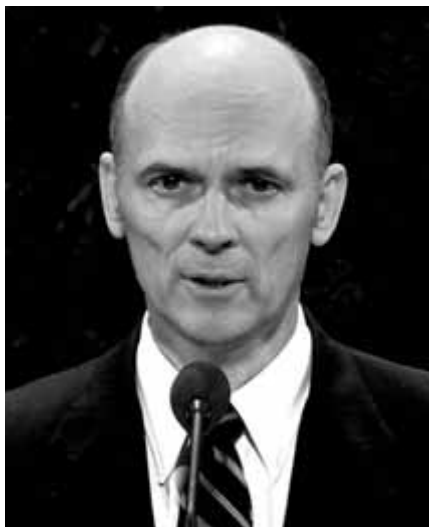
1. Helaman 3:27–30; kursivering tillagd.
2. 1 Nephi 1:20; kursivering tillagd.
3. Se Guide to the Scriptures, "Joy", s 137.
4. Se 2 Nephi 9:43.
5. *History of the Church*, 5:134–135.
6. Se 2 Nephi 5:10.
7. 2 Nephi 5:27.
8. Mosiah 2:41.
9. Matt 11:28.

Mormons bok, redskapet till att samla in det skingrade Israel

ÄLDSTE C SCOTT GROW

i de sjuttios kvorum

Jesus Kristus gav oss Mormons bok som redskapet till att samla in det skingrade Israel.

För 36 år sedan verkade jag som missionär i sydöstra Mexico. På den tiden fanns det inga stavar, och de största städerna i missionen hade bara två grenar. Det fanns högst begränsade möjligheter till utbildning och stor fattigdom. Alla missionärer kom från Förenta staterna, med två eller tre undantag.

Jag minns medlemmarna i grenen i Nealtican. Alla byggnader i staden var

av soltorkat tegel, förutom den katolska katedralen och de sista dagars heligas kapell. Jag minns att jag stod i grens presidentens lilla hus av soltorkat tegel. Det hade jordgolv, fönster utan glas och en matta som hängde över ingången. Det fanns inga möbler i huset. Hans familj hade inga skor.

Men de var glada. Han berättade för mig att de hade sålt allt de ägde för att köpa bussbiljetter till templet i Mesa, där de beseglats för tid och all evighet. Det hade många av grenens medlemmar gjort.

För en månad sedan återvände jag till Mexico för att tjäna i presidentskapet för området Mexico Nord. Dagens Mexico skiljer sig i hög grad från Mexico för 36 år sedan. Nealtican är centrum i en blomstrande stav i Sion. Kyrkan i Mexico har 200 stavar och en miljon medlemmar. Många stavs- och församlingsledare är välutbildade och har stabil ekonomi. Tusentals unga män och kvinnor från Mexico verkar som heltidsmissionärer.

Den syn som Lehi såg och Nephi uttydde håller i sanning på att gå i fullbordan. "På den dagen skola de överblivna av *våra efterkommande* veta, att de äro av *Israels hus*, och att *de* äro Herrens *förbundsfolk*. Då skola de *veta* och få kunskap om sina *förfäder* och om sin Förlösares *evangelium*, som blev förkunnat för deras *fäder av honom*. Ja, de skola få kunskap om sin *Återlösare*."¹

Folket i Mexico och andra länder i Latinamerika är avkomlingar till profeter. Mormons bok är deras arvedel. Jesus Kristus betjänade deras fäder.

Efter sin uppståndelse kom Jesus ner från himlen klädd i en vit skrud och stod mitt ibland deras förfäder här på det amerikanska fastlandet. Han räckte ut handen och sade: "Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade, att han skulle komma till världen.

Se, jag är världens ljus och liv."²

"Hållen fördenskull upp edert ljus, att det må lysa för världen! Se, jag är det ljus, som I skolen hålla upp."³

Frälsaren upprepade denna uppmaning till kyrkan i vår tid när han sade: "Sannerligen säger jag eder alla: Stån upp och lysen att edert ljus må vara ett baner för folken."⁴ Jesus Kristus är det ljus som vi ska hålla upp som ett baner för alla nationer. Vi erbjuder det ytterligare Jesu Kristi ljus som uppenbaras i Mormons bok, ännu ett testamente om Jesus Kristus.

President Hinckley har uppmanat oss att läsa eller läsa om Mormons bok före årets slut för att fira 200-årsminnet av profeten Joseph Smiths födelse. Genom att göra det hedrar vi Joseph Smith, som översatte Mormons bok "genom Guds gåva och kraft".⁵

När den forntida profeten Moroni uppenbarade sig för Joseph sade han "att Gud hade ett verk för [honom] att utföra, och att [hans] namn skulle hållas i ära och vanära bland alla nationer, slakten och tungomål, eller att

omvända: Mormons bok.

I dag är Jesús Santos president för templet i Monterrey.

Jesus Kristus gav oss Mormons bok som redskapet till att samla in det skingrade Israel. När han uppenbarade sig i Amerika sade han till folket: ”När detta sker och dina *efterkommande* börja *få kunskap* om dessa verk — det skall vara ett *tecken* för dem, att de må *veta*, att Faderns verk allaredan har börjat för fullbordan av *förbundet*, som han har gjort med det folk, som är av *Israels bus*.”⁷

Mormons bok är *sitt eget vittne* för folket i Latinamerika och i alla nationer. Själva dess framkomst i dessa sista dagar vittnar om att Gud än en gång har börjat *samla det skingrade Israel*.

För min inre syn ser jag fortfarande hur Jesús Santos, en 18-årig ung man, står i trasiga kläder och tittar över staketet vid kapellet. Ser ni honom? Kan ni bjuda in honom och andra som är som han att bli en av oss? Vilka känner ni som skulle reagera positivt på er inbjudan att läsa Mormons bok? Vill ni inbjuda dem? Vänta inte.

Jag vittnar om att Joseph Smith är återställsens profet. Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus är det medel genom vilket människor från alla nationer ska samlas in till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Kyrkan är grundad på apostlar och profeter, precis som den var i forna dagar. President Gordon B Hinckley är Herrens smorde profet på jorden i dag. Jesus Kristus är vår Frälsare och vår Återlösare. Detta är hans kyrka och hans rike. Han är vår kung, Immanuel. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Nephi 15:14; kursivering tillagd.
2. 3 Nephi 11:10–11.
3. 3 Nephi 18:24.
4. L&F 115:5.
5. Inledningen till Mormons bok.
6. Joseph Smiths skrifter 2:33.
7. 3 Nephi 21:7; kursivering tillagd.

”Om Kristus fick samma tillfällen som jag ...”

ÄLDSTE PAUL K SYBROWSKY

i de sjuttios kvorum

Vår Frälsare, Jesus Kristus, undervisar oss om vikten av att söka efter den som gått vilse.

För många år sedan, när våra äldsta barn var 6, 4 och 2 år gamla, överraskade vi dem med en frågesport. Vi hade som familj dagligen läst i Mormons bok.

”Vem var mannen”, frågade min hustru, ”som gick ut i skogen för att jaga, men i stället bad hela dagen och långt in på natten?”

Efter en stunds tystnad försökte hon hjälpa dem: ”Hans namn börjar på E ...”

Från ett hörn i rummet ropade vår tvååring: ”Nos!”

Det var barnet som lekte i hörnet — han som vi hade trott var för liten att förstå. Enos! Det var Enos som hade gått ut i skogen för att jaga, men hungrade för sin själs skull. Även om det inte står att han gått vilse i skogen, lär oss berättelsen om Enos att han kom ut därifrån återfunnen — och sedan började han känna en önskan efter sina bröders välfärd.

I Nya testamentet undervisar vår Frälsare Jesus Kristus oss om vikten av att söka efter den som gått vilse:

”Om någon av er har hundra får och förlorar ett, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och söker efter det förlorade tills han hittar det?

Och när han har funnit det, blir han glad och lägger det på sina axlar.” (Luk 15:4–5)

Ända sedan Adams fall har hela mänskligheten befunnit sig i ett förlorat och fallet tillstånd. Precis som för de flesta av er var det två trofasta missionärer som ”fann” mig. År 1913, i Köpenhamn, undervisade äldsterna C Earl Anhder och Robert H Sorenson mina farföräldrar om Jesu Kristi evangelium och döpte dem. Mina föräldrar undervisade mig om vikten av hårt

arbete, ärlighet och redbarhet. Men under en generation slutade vi gå till kyrkan och tappade vår kunskap om evangeliet. När jag tänker tillbaka minns jag, att när jag var mycket liten inbjöd mina lekkamrater mig till Primär. Min första upplevelse av kyrkan byggdes på vänskap i Primär.

Som pojke, flera månader innan jag fyllde 12 år, öppnade jag dörren en lördagseftermiddag när någon knackade på. Några av mina vänner — diakoner i vit skjorta och slips — bad mig komma till mitt allra första prästdömsmöte. Vår ledare gick bredvid mig medan vi gick nerför backen till tabernaklet på Temple Square. Detta var prästdömsmötes allmänna session under aprilkonferensen.

Lloyd Bennett var min scoutledare. Mycket ofta brukade han hämta mig på lördagseftermiddagarna och köra mig till scoutcentret för att köpa märken och annat som behövdes. Under färden talade vi med varandra. Han blev en förtrogen vän. Lloyd Bennett tog sig, i likhet med många andra, tid för den enskilde.

Dessa underbara vänner och ledare förstod äldste M Russell Ballards råd nyligen att "finna ... en till" ("En till", *Liabona*, maj 2005, s 71) och de förstod vad detta innebär. Ibland är det den i hörnet som vi inte hade tänkt på.

Min egen Enos-upplevelse fick jag som artonåring när jag knäböjde i min militärbarack i Fort Ord i Kalifornien. När alla ljus var släckta knäböjde jag på ett hårt golv, och liksom Enos gick jag därifrån återfunnen. Jag skulle gå på heltidsmission. Jag känner djup tacksamhet för alla dem som har hjälpt mig förstå vem jag är och lära känna Kristus och hans evangelium. Jag lärde mig att min väg hem går genom vår Frälsare Jesus Kristus.

"Han skall komma till världen för att återlösa sitt folk, och han skall påtaga sig deras överträdelser, som tro på hans namn, och dessa äro de, som skola hava evigt liv, och frälsning kommer icke till någon annan." (Alma 11:40)

Jesaja, en profet i Gamla testamentet, såg vår tid när evangeliet till fullo skulle återställas och förkunnade:

"Så säger Herren HERREN: Se, jag skall lyfta min hand mot folken, resa mitt baner för hednafolken. Då skall de komma med dina söner i sin famn och bära dina döttrar på sina axlar." (Jes 49:22)

När vi bryr oss om den enskilde, bröder och systrar, ser vi hur denna profetia uppfylls. Kan ni se hur också ni har burits i en famn och på axlar — att ni burits i säkerhet?

Hur skulle vår Frälsare använda de tillfällen vi får att påverka den

enskilde? När vi tillämpar principen *Om Kristus hade samma tillfällen som jag, vad skulle han då göra?* kommer våra beslut här i livet att fokuseras på Kristus.

Jag vet själv att vår käre äldste Neal A Maxwell alltid försökte finna den enskilde. Liksom Nephi arbetade han "flitigt med att skriva för att förmå [oss alla] att tro på Kristus och låta försona sig med Gud". (2 Nephi 25:23) Jag vet att äldste Maxwell ringde mer än en gång till dem, ja, till de enskilda, som han försökte föra till Kristus.

Oavsett om vi är en primärlärare, ledare i Unga män eller Unga kvinnor, scoutledare, hemlärare, besökslärare eller en vän kommer Herren att använda oss, om vi vill lyssna, söka och finna den enskilde.

Hur tacksam är jag inte för mitt beslut att gå ut som missionär på heltid, vilket blev en viktig vändpunkt i mitt liv. Unga män, ni har förmånen att få verka, ja, att arbeta flitigt. Håll er värdiga, förbered er för att predika evangeliet. Dröj inte — gå ut och verka! Unga kvinnor, ni kan göra så mycket för att bygga upp riket. Och ni, kära pensionärer, vi behöver er!

Vår familj hade förmånen att få verka i Canada tillsammans med underbara, hängivna äldster, systrar och äldre missionärer. Från hjärta till hjärta, ande till ande och i Herrens

kraft sökte de efter den enskilde och fann honom eller henne, som hängivna missionärer gör världen över.

”Sålunda voro de medel i Guds händer att bringa många till kunskap om sanningen, ja, till kunskap om deras Återlösare.” (Mosiah 27:36)

Var och en av oss kan ha stor betydelse i någons liv, till och med i någons eviga liv, men vi måste handla, vi måste göra något, vi måste arbeta flitigt. Kanske har ni haft en känsla av att ni borde inbjuda någon att komma tillbaka till kyrkan, eller låta någon för första gången höra budskapet om det återställda evangeliet. Sätt igång! Följ den känslan. Varför inbjuder inte vi alla någon att komma och lyssna till profetens röst i morgon? Vill ni göra det? Vill ni inbjuda någon idag? Med tro och ett villigt hjärta (ja, med begär) måste vi lita på den Ande som ger oss ”i samma stund och ögonblick, vad [vi] skola säga”. (L&F 100:6) Jag vet att det är så.

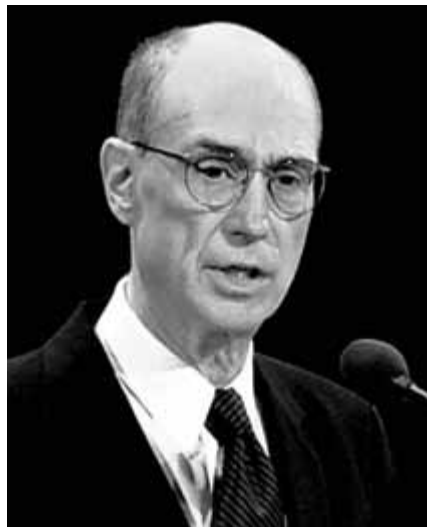
Så tacksam jag är för detta kall att än en gång få verka, denna gång i Australien. Jag vill uttrycka min eviga kärlek till och uppskattning för min hustru och våra nio missionärsinriktade barn, för deras kärlek och stöd. Jag bär allvarligt vittne om att evangeliets fullhet är återställd till jorden, att Joseph Smith är en Guds profet och att Mormons bok är Guds ord. I dag leds vi av en levande profet, president Gordon B Hinckley. Jag vet att Gud lever, och jag vet att Jesus är Kristus, vår Frälsare och Återlösare. Det är i Herdens kärleksfulla famn och på hans axlar som vi bärs hem. Liksom Enos kan jag ödmjukt säga: ”Jag [har] blivit driven ... att predika ... för detta folk och förkunna ordet enligt den sanning, som är i Kristus ... och har haft mer glädje därav än något i världen.” (Enos 1:26) Om dessa sanningar bär jag vittne, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Andlig förberedelse: Börja tidigt och var ihärdig

ÄLDSTE HENRY B EYRING

i de tolv apostlarnas kворum

Livets stora prov består i att se om vi vill höra och lyda Guds bud mitt i livets stormar.

De flesta av oss har funderat på hur vi kan förbereda oss för stormar. Vi har sett och känt det lidande som män, kvinnor och barn, och de äldre och svaga, har gått igenom under orkaner, flodvågor, krig och torka. Ett sätt att reagera är att fråga sig: ”Hur kan jag förbereda mig?” Och folk rusar iväg för att köpa och lagra allt det de tror sig behöva under sådana katastrofer.

Men det finns ett annat och viktigare sätt som vi måste förbereda oss på för de prövningar som utan tvekan kommer att drabba var och en av oss. Den förberedelsen måste påbörjas långt i förväg eftersom den tar lång tid. Det vi behöver då kan inte köpas. Det kan inte lånas. Det kan inte lagras på hyllor. Och det måste användas ofta och nyligen.

Det vi behöver på prövningens dag är andlig förberedelse. Med andra ord att ha utvecklat en tro på Jesus Kristus som är så stark att vi klarar av livets prov, på vilket allt i evigheten beror. Det provet är en del av anledningen till att Gud skapade världen.

Profeten Joseph Smith gav oss Herrens beskrivning av provet vi ställs inför. Vår himmelske Fader skapade världen tillsammans med sin Son Jesus Kristus. Följande ord berättar för oss om syftet med skapelsen: ”Vi vilja gå ned, ty det finnes plats där, och vi skola taga av dessa beståndsdelar och dana en jord, på vilken dessa kunna bo. Vi vilja pröva dem med

detta för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befäller dem.”¹

Så livets stora prov består i att se om vi vill höra och lyda Guds bud mitt i livets stormar. Det innebär inte att rida ut stormen, utan att välja rätt mitt inne i den. Och vårt livs tragedi sker om vi misslyckas med det provet och därigenom förlorar rätten att återvända i härlighet till vårt himmelska hem.

Vi är andebarn till en himmelsk Fader. Han älskade oss och undervisade oss innan vi föddes till denna värld. Han sade till oss att han ville ge oss allt vad han har. För att få den gåvan behövde vi få en jordisk kropp och bli prövade. På grund av denna jordiska kropp skulle vi genomgå smärta, sjukdom och död.

Vi skulle utsättas för frestelser på grund av de begär och svagheter som följde med vår jordiska kropp. Ondskans lömska och mäktiga krafter skulle fresta oss att ge efter för dessa frestelser. Livet skulle ha stormar där

vi måste fatta beslut med tro på sådant som vi inte kan se med våra naturliga ögon.

Vi fick löftet att Jehova, Jesus Kristus, skulle vara vår Frälsare och Återlösare. Han skulle se till att vi alla skulle uppstå. Och han skulle göra det möjligt för oss att klara av livets prov om vi utövade tro på honom genom att vara lydiga. Vi ropade av glädje över de goda nyheterna.

Ett avsnitt i Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus beskriver hur svårt provet är och vad som krävs för att vi ska klara det:

”Fatten därför mod och kommen ihåg, att I ären fria att handla av eder själva; att välja vägen till evig död eller till evigt liv.

Mina älskade bröder, underkasten eder därför Guds vilja och icke djävulens och köttets, och kommen ihåg, att när I ären förlikta med Gud, så är det dock endast i och genom Guds nåd I ären frälsta.

Gud uppväckte eder därför genom uppståndelsens kraft från död, och

från evig död genom försoningens kraft, att I måtten bliva mottagna i Guds eviga rike och få prisa honom genom gudomlig nåd. Amen.”²

Det krävs orubblig tro på Herren Jesus Kristus för att välja vägen till evigt liv. Det är genom att utöva den tron som vi kan lära känna Guds vilja. Det är genom att handla enligt denna tro som vi bygger upp vår styrka att utföra Guds vilja. Och det är genom att utöva denna tro på Jesus Kristus som vi kan motstå frestelse och få förlåtelse genom försoningen.

Vi måste ha utvecklat tro på Jesus Kristus långt innan Satan ansätter oss, vilket han kommer att göra, med tvivel, lockelser för våra köttsliga begär och med lögnaktiga röster som säger att gott är ont och att synden inte finns. Dessa andliga stormar rasar redan omkring oss. Vi kan förvänta oss att de kommer att tillta tills dess att Frälsaren återvänder.

Oavsett hur stor tro vi nu har till att lyda Gud, måste vi ständigt stärka den och alltid friska upp den. Vi kan göra detta genom att idag bestämma oss för att vara mer snara att lyda och vara mer beslutna att uthärda. Att lära sig börja tidigt och fortsätta oavbrutet är nycklarna till andlig förberedelse. Förhalande och ombytlighet är dess ärkefiender.

Låt mig föreslå fyra sätt att öva på snar och oavbruten lydnad. Det första är budet att mätta sig med Guds ord. Det andra är att alltid be. Det tredje är budet att betala ett fullt tionde. Och det fjärde är att fly synden och dess hemska följder. Alla fyra kräver tro till att börja och att sedan fortsätta. Och alla kan stärka förmågan att lära känna och lyda Herrens bud.

Vi har redan fått Herrens hjälp till att börja. I augusti fick vi följande löfte av president Gordon B Hinckley om vi läste hela Mormons bok före årets slut: ”Utan reservation lovar jag er att om var och en av er följer detta enkla

program, oavsett hur många gånger ni har läst Mormons bok tidigare, så kommer ni att känna Herrens ande i större mått i ert liv och ert hem, en starkare beslutsamhet att vandra i lydnad mot hans bud och ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever.”³

Detta är det löfte om ökad tro som vi behöver för att vara andligt förberedda. Men om vi sköt upp att börja lyda denna inspirerade inbjudan, ökade antalet sidor vi måste läsa per dag. Om vi sedan inte läste under bara några dagar, ökade risken att misslyckas. Det är därför jag valde att ligga före i mina dagliga studier, så att jag kan vara säker på att få Andens utlovade välsignelser av beslutsamhet och vittnesbörd om Jesus Kristus. När december lider mot sitt slut kommer jag att ha lärt mig något om att genast följa när Gud ger oss ett bud och att visa stadig lydnad.

Dessutom, när jag läser Mormons bok ber jag att den Helige Anden ska hjälpa mig veta vad Gud vill att jag ska

göra. Ett löfte om detta finns i själva boken: ”Fördenskull sade jag till eder: Mätten eder med Kristi ord, ty se, Kristi ord skola tillkännagiva för eder allt vad I skolen göra.”⁴

Jag tänker vara snar att följa det den Helige Anden säger att jag bör göra medan jag läser och begrundar Mormons bok. När jag har slutfört projektet i december kommer jag att ha fått många upplevelser av att öka min tro på att vara lydig. Och min tro stärks genom detta. Och jag kommer att veta av egen erfarenhet vad som händer om jag går till skriftorna tidigt och oavbrutet för att få veta vad Gud vill att jag ska göra och sedan gör det. Om vi gör detta kommer vi att vara bättre förberedda när större stormar kommer.

Vi måste sedan besluta oss för vad vi vill göra efter den 1 januari. Vi kan välja att lättat pusta ut och säga till oss själva: ”Jag har byggt upp ett stort lager av tro genom att börja tidigt och fortsätta oavbrutet att lyda. Jag ska lagra det och använda det när jag

utsätts för stormens prövningar.” Det finns ett bättre sätt att förbereda sig, eftersom stor tro är färskvara. Vi kan besluta oss för att fortsätta att studera Kristi ord i skriftorna och de levande profeternas undervisning. Det är vad jag kommer att göra. Jag kommer att gå tillbaka till Mormons bok och ösa ur dess källa mycket och ofta. Då kommer jag att känna tacksamhet för det som profetens uppmaning och löfte lärde mig om hur man får större tro och behåller den.

Personlig bön kan också bygga upp vår tro att göra det Gud befäller oss. Vi är befallda att *alltid* be så att vi inte besegras. En del av beskyddet vi behöver kommer att ges direkt av Gud. Men en större del av det kommer av att vi bygger upp vår tro på att lyda. Vi kan be varje dag för att få veta vad Gud vill att vi ska göra. Vi kan besluta oss för att börja göra det genast när svaret kommer. Enligt min erfarenhet svarar han alltid på sådana böner. Sedan kan vi välja att lyda honom. Genom att göra detta bygger vi upp tillräcklig tro för att

inte besegras. Och vi får tro till att återvända om och om igen och be att få lära oss mer När stormen drabbar oss är vi redo att gå och göra det som Herren befäller oss.

Frälsaren visade ett storslaget exempel på sådan undergiven bön. Han bad i Getsemane örtagård när han utförde försoningen, att Faderns vilja skulle ske. Han visste att hans Faders vilja var att han skulle utföra det som var så smärtsamt och så fruktansvärt att det överstiger vår förmåga. Han bad inte bara om styrka att acceptera Faderns vilja utan om styrka att utföra den. Han visade oss hur vi kan be i fullständig och beslutsam undergivenhet.

Principen att utöva tro tidigt och oavbrutet gäller även budet att betala tionde. Vi bör inte vänta till den årliga tiondeavräkningen innan vi beslutar oss för att betala ett fullt tionde. Vi kan besluta oss nu. Det tar tid att lära sig att bemästra sina utgifter med tro på att det vi har kommer från Gud. Det kräver tro att betala sitt tionde genast och inte skjuta upp det.

Om vi beslutar oss nu för att betala ett fullt tionde, och om vi gör det oavbrutet, så välsignas vi både under hela året och vid tiondeavräkningen. Om vi beslutar oss idag för att betala ett fullt tionde och när vi oavbrutet strävar att lyda, stärks vår tro och med tiden blir vi ödmjuka i hjärtat. Det är den hjärtats förändring genom Jesu Kristi försoning, utöver givandet av pengar eller ägodelar, som gör det möjligt för Herren att lova dem som betalar fullt tionde beskydd i de sista dagarna.⁵ Vi kan lita på att vi kommer att välsignas med beskydd om vi beslutar oss nu för att betala ett fullt tionde och sedan oavbrutet gör det.

Samma styrka av att tidigt besluta sig för att utöva tro och oavbrutet fortsätta att lyda gäller även uppbyggandet av tro till att motstå frestelser och få förlåtelse. Den bästa tiden att

motstå frestelser är tidigt. Den bästa tiden att omvända sig är nu. Vår själs fiende sänder tankar till vårt sinne för att fresta oss. Vi kan tidigt besluta oss för att utöva tro till att kasta ut onda tankar innan vi handlar efter dem. Och vi kan välja att snabbt omvända oss när vi syndar, innan Satan kan försvaga vår tro och binda oss. Det är alltid bättre att söka förlåtelse nu än senare.

När min far låg för döden frågade jag honom om han trodde att det var dags att omvända sig och be om förlåtelse för eventuella synder han ännu inte tagit upp med Gud. Han hörde nog en liten fråga i mitt tonfall om han var rädd för döden och domen. Han skrattade stilla, log mot mig och sade: "Nej Hal, jag har omvänt mig allteftersom."

Beslutet att utöva tro nu och oavbrutet visa lydnad ger med tiden stor tro och tillförsikt. Det är den andliga förberedelse vi alla kommer att behöva. När vi har den och kriser uppstår, så gäller Herrens löfte oss: "Om I

ären beredda skolen I icke frukta."⁶

Det gäller oss när vi möter livets stormar och dödens stund. En kärleksfull himmelsk Fader och hans älskade Son har gett oss all hjälp de kan för att vi ska klara av livets prövningar som väntar oss. Men vi måste bestämma oss för att lyda och sedan göra det. Vi bygger upp den tro vi behöver för att klara lydnadens prov en bit i taget och genom våra dagliga val. Vi kan besluta oss idag för att genast göra det Gud ber oss om. Och vi kan besluta oss för att oavbrutet välja rätt under lydnadens mindre prov, vilket bygger upp den tro vi behöver för att klara av de större prov som utan tvivel ligger framför oss.

Jag vet att du och jag är barn till en kärleksfull himmelsk Fader. Jag vet att hans Son Jesus Kristus lever, att han är vår Frälsare och att han betalade priset för alla våra synder. Han uppstod, och han och vår himmelske Fader visade sig för den unge Joseph Smith. Jag vet att Mormons bok är Guds ord, översatt genom Guds gåva och kraft. Jag vet att detta är Jesu Kristi sanna kyrka.

Jag vet att vi genom den Helige Anden kan få veta vad Gud vill att vi ska göra. Jag vittnar om att han kan ge oss kraft att göra det han ber oss om, vad det än är och vilka prövningar vi än möter.

Det är min bön att vi alla ska välja att lyda Herren genast och alltid, under stilla stunder och i stormen. När vi gör detta stärks vår tro, vi finner frid i detta liv och vi får förvisningen att vi och vår familj kan få evigt liv i den kommande världen. Detta lovar jag er i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Abraham 3:24–25.
2. 2 Nephi 10:23–25.
3. "Ett levande och sant vittnesbörd", *Liabona*, aug 2005, s 6.
4. 2 Nephi 32:3.
5. Se L&F 64:23.
6. L&F 38:30.

Det som betyder mest är det som varar längst

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kворum

Som ledare uppmanar vi kyrkans medlemmar överallt att sätta familjen främst och att bestämma vad de kan göra för att stärka sin egen familj.

Nyligen besökte flera av bröderna och jag några flyktingcentrer i Louisiana, Mississippi och Texas där nedbrutna och tvångsevakuerade offer för orkanen Katrina vistades medan de började försöka bygga upp sitt liv igen. Deras skildringar och situationer är på många sätt tragiska och gripande, men det som rörde mig mest av det jag hörde var ropen efter familjemedlemmar: "Var är min mor?" "Jag kan inte hitta min son." "Jag har mist min

syster." De var hungriga och förskrämda, hade förlorat allt och behövde mat, läkarvård och all slags hjälp, men det de önskade sig och behövde mest av allt var sin familj.

Kriser eller övergångsskeden av alla slag påminner oss om vad som betyder mest. I livets slentrian tar vi ofta vår familj — våra föräldrar och barn och syskon — för given. Men när vi står inför faror och nöd och förändringar råder det inget tvivel om att det vi bryr oss mest om är vår familj! Det kommer att gälla i ännu högre grad när vi lämnar detta liv och kommer till andevärlden. De första vi kommer att leta efter där är säkerligen far, mor, maka, barn och syskon.

Jag tror att om vi skulle formulera vår mission i jordelivet i ord skulle det kunna vara "att bygga en evig familj". Här på jorden är vi alla en del av en släkt med förmågan att skapa och bilda vår egen del av dessa släkter. Det är ett av skälen till att vår himmelske Fader sände oss hit. Alla finner inte en livskamrat och får en familj på jorden, men alla, oavsett personliga

omständigheter, är värdefulla medlemmar av Guds familj

Bröder och systrar, i år är det tio år sedan "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" utgavs av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum år 1995. (Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49; *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.) Det var och är ett uppdrag att skydda och stärka familjen och en sträng varning i en värld där värderingar är i förfall och missriktade prioriteringar hotar att förgöra samhället genom att undergräva dess grundläggande enhet.

Tillkännagivandet är ett profetiskt dokument, inte bara för att det utfärdades av profeter, utan för att det var före sin tid. Det varnar för många av just de företeelser som har hotat och undergrävt familjer under det senaste årtiondet och efterlyser den prioritet och den tonvikt familjer behöver om de ska överleva i en omgivning som tycks allt skadligare för det traditionella äktenskapet och relationerna mellan föräldrar och barn.

Tillkännagivandets enkla och tydliga språk står i skarp kontrast till de förvirrade och tillkrånglade föreställningar samhället har som inte ens kan enas om en definition av familjen, och än mindre ge den hjälp och det stöd som föräldrar och familjer behöver. Ni är bekanta med följande citat från tillkännagivandet, till exempel:

- "Äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud."
- "Att det finns olika kön är nödvändigt för den enskildes fjordiska, fjordiska och eviga identitet och uppgift."
- "Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn."
- "Barn har rätt att födas inom äktenskapets ram, och att fostras av en far och en mor som ärar sina äktenskapslöften med fullständig trohet."

• ”Familjens upplösning kommer att frambringa de stora olyckor över enskilda människor, samhällen och nationer som förutsagts av forntida och nutida profeter.”

Slutorden i tillkännagivandet ger uttryck åt den enkla sanningen att familjen är ”samhällets grundläggande enhet”.

I dag uppmanar jag alla medlemmar i kyrkan, alla hängivna föräldrar, far- och morföräldrar och släktingar överallt att hålla fast vid detta stora tillkännagivande, att göra det till ett baner, inte oliket överbefälhavare Moronis ”frihetsbaner”, och att åtaga oss att leva efter dess föreskrifter. Eftersom vi alla tillhör familjer gäller tillkännagivandet alla.

Opinionsundersökningar visar att människor överallt i världen i allmänhet anser familjen vara högsta prioritet, ändå tycks under senare år den allmänna kulturen ignorera eller feldefiniera familjen. Tänk på några förändringar som skett under det senaste årtiondet:

• Många större nationella och internationella institutioner som brukade stödja och stärka familjen försöker nu att ersätta och till och med sabotera just de familjer som de ska pats för att hjälpa.

• I ”toleransens” namn har definitionen av familj vidgats till oigenkännlighet så att ”familj” nu kan betyda

vem som helst oavsett kön som bor tillsammans, med eller utan utfästelser eller barn eller hänsyn till konsekvenser.

• Ohejdad materialism och själviskhet förleder många till att tro att familjer, och särskilt barnen, är en börda och en ekonomisk kvarnsten om hal-sen som snarare hindrar dem än att vara en helig förmån som kan lära dem att bli mer lika Gud.

Ändå fortsätter de flesta föräldrar runtom i världen att inse både betydelsen av och glädjen som är förknippad med naturliga familjer. Goda vänner, som just återvänt efter att ha talat med familjer och föräldrar på flera kontinenter, berättade för mig att föräldrars förhoppningar och bekymmer är anmärkningsvärt likartade runtom i världen.

I Indien sade en bekymrad hinduisk mor: ”Allt jag vill är att ha större inflytande på mina barn än media och kamrater.”

En buddhistisk mor i Malaysia sade: ”Jag vill att mina barn ska kunna röra sig i världen, men jag vill inte att de ska vara världsliga.” Föräldrar från alla olika kulturer och religioner säger och känner precis som vi som föräldrar i kyrkan.

Världen behöver få veta vad tillkännagivandet lär eftersom familjen är den grundläggande enheten i samhället, i vår ekonomi, i vår kultur och i

vårt styrelsesätt. Sista dagars heliga vet att familjen också kommer att vara den grundläggande enheten i det celestialet riket.

I kyrkan har tron på att familjen är av yttersta vikt sin grund i den återställda läran. Vi känner till familjens helgd i båda riktningarna av vår eviga tillvaro. Vi vet att vi före detta liv bodde hos vår himmelske Fader som en del av hans familj, och vi vet att familjerelationerna kan bestå bortom döden.

Om vi lever och handlar efter denna kunskap, kommer vi att få världen att närma sig oss. Föräldrar som prioriterar sin familj kommer att dras till kyrkan därför att den erbjuder familjen struktur, värderingar, lära och det eviga perspektiv som de söker och inte kan finna någon annanstans.

Vårt familjeinriktade perspektiv bör få sista dagars heliga föräldrar att sträva efter att bli de bästa föräldrarna i världen. Det bör ge oss stor respekt för våra barn, som i sanning är våra andliga syskon, och det bör få oss att lägga ner den tid som krävs för att stärka våra familjer. Det finns ingenting som har ett mer avgörande samband med lycka — både vår egen och våra barns lycka — än hur väl vi älskar och stöder varandra inom familjen.

President Harold B Lee talade om kyrkan som den ytterst viktiga ”byggnadsställning” som hjälper oss att bygga individen och familjen. (Se Conference Report, okt 1967, s 107.) Kyrkan är Guds rike på jorden, men i himmelriket är familjer både källan till evigt framåtskridande och evig glädje och vår himmelske Faders ordning. Vi har ofta påmint om att vi en dag kommer att avlösas från våra kallelser i kyrkan, men om vi är värdiga kommer vi aldrig att avlösas från vår familjerelation.

Joseph F Smith sade: ”Det kan inte finnas någon verklig lycka hemmet förutan, och varje ansträngning för att helga och bevara dess inflytande är

upplyftande för dem som arbetar och gör uppoffringar för dess etablerande. Män och kvinnor söker ofta ersätta hemlivet med någonting annat. De vill förmå sig att tro att hemmet innebär begränsningar, att den högsta friheten är den fullständiga möjligheten att röra sig som man vill. Det finns ingen lycka utan tjänande, och det finns inget högre tjänande än det som förvandlar hemmet till en gudomlig institution och som befrämjar och bevarar familjelivet.” (*Kyrkans profeters lärdomar: Joseph F Smith, s 384*)

Man frågar sig: ”Hur beskyddar och bevarar och stärker vi vår familj och vårt hem i en värld som drar så hårt i motsatt riktning?” Låt mig nämna tre enkla förslag:

1. Var konsekvent med dagliga familjeböner och familjens hemafton en gång i veckan. Båda dessa inbjuder Herrens ande, som ger oss den hjälp och kraft vi behöver som föräldrar och familjeledare. Kyrkans läromedel och tidskrifter innehåller många bra förslag till familjens hemafton. Ha gärna ett vittnesbördsmöte i familjen där föräldrar och barn kan ge uttryck för sin tro och sina känslor i en privat och personlig miljö.

2. Undervisa om evangeliet och grundvärderingar i ert hem. Lär barnen tycka om att läsa skrifterna tillsammans med familjen. Alltför många av våra föräldrar överlåter det ansvaret till kyrkan. Även om seminarium, biororganisationer och prästadömskvorum är viktiga komplement till föräldrarnas evangelieundervisning, vilar det huvudsakliga ansvaret på hemmet. Kanske kan ni välja ett ämne i evangeliet eller en familjevärdering och sedan avvakta tillfällen till undervisning. Var vis och engagera inte er själva och era barn i så många aktiviteter utanför hemmet att ni blir så upptagna att ni inte känner igen eller förnimmer Herrens ande när den ger er den utlovade vägledningen

för er själva och för er familj.

3. Skapa meningsfulla familjeband som ger era barn en starkare identitet än den de finner i kamratgruppen, skolan eller någon annanstans. Det kan göras genom familjetraditioner för födelsedagar, helgdagar, middagar, och söndagar. Det kan också åstadkommas genom familjeriktlinjer och regler som får naturliga och lättfattliga konsekvenser. Ha en enkel familjekonomi där barn ges bestämda sysslor eller ansvar i hushållet och får beröm eller annan belöning i proportion till hur väl de utför sina uppgifter. Lär dem betydelsen av att undvika skulder och att tjäna, spara och spendera pengar förståndigt. Hjälp dem att lära sig att ta ansvar för sitt timliga och andliga oberoende.

I dagens värld där Satans aggression mot familjen är så utbredd måste föräldrar göra allt de kan för att befästa och försvara sin familj. Men deras ansträngningar kanske inte räcker. Vår mest grundläggande institution — familjen — behöver förtvivlat väl hjälp från släktingar och de offentliga

institutioner som omger oss. Bröder och systrar, fastrar och mostrar, morbröder och farbröder, far- och morföräldrar och kusiner kan ha stort inflytande i ett barns liv. Kom ihåg att en släktings kärlek och uppmuntran ofta är ett gott inflytande och hjälp för ett barn vid en kritisk tidpunkt.

Kyrkan ska fortsätta vara den främsta institutionen — ”byggnadsställningen” så att säga — när det gäller att hjälpa till att bygga starka familjer. Jag kan försäkra att de som leder kyrkan har stor omsorg om era familjer, och ni kommer att få se ökade satsningar på att prioritera och fokusera på familjens behov. Men som ledare uppmanar vi kyrkans medlemmar överallt att sätta familjen främst och att bestämma vad de kan göra för att stärka sin egen familj.

Vi uppmanar alla offentliga institutioner att rannsaka sig själva och göra mindre av sådant som skadar familjer och mer av sådant som hjälper dem.

Vi uppmanar massmedia att erbjuda mer som främjar traditionella familjevärderingar och är upplyftande samt

stöder familjer, och mindre som befrämjar omoral och materialism.

Vi uppmanar samhällsledare och politiska ledare att sätta barns och föräldrars behov främst och i all lagstiftning och alla principbeslut utgå från hur de kommer att påverka familjen.

Vi uppmanar internetoperatörer och webbdesigners att bli mer ansvars-kännande när det gäller sin möjlighet att påverka och att ha som medvetet mål att skydda barn mot våld, pornografi, orenhet och skräp.

Vi uppmanar skolor att lära ut allmängiltiga värderingar och familje- och föräldrafärdigheter och stödja föräldrarna i deras ansvar att fostra barn till att leda familjer i kommande generationer.

Vi uppmanar våra egna medlemmar att kärleksfullt vända sig till grannar och vänner av annan tro och låta dem få använda de många resurser kyrkan har för att hjälpa familjen. Våra städer och våra grannskap blir tryggare och starkare när människor av alla trosuppfattningar och kulturer arbetar tillsammans för att stärka familjen.

Det är viktigt att komma ihåg att samhällets alla större enheter är beroende av den minsta och mest grundläggande enheten: familjen. Vem eller vad vi än är så hjälper vi oss själva när vi hjälper familjen.

Bröder och systrar, när vi håller upp ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen” som ett baner för världen och efterlever och undervisar om Jesu Kristi evangelium, fyller vi ändamålet med vår skapelse här på jorden. Vi finner frid och lycka här och i livet efter detta. Det ska inte behövas orkaner eller andra kriser för att påminna oss om vad som betyder mest. Evangeliet och Herrens plan för vår lycka och frälsning bör påminna oss om det. Det som betyder mest är det som varar längst — och vår familj kan bestå för evigt. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

Att bli en missionär

ÄLDSTE DAVID A BEDNAR

i de tolv apostlarnas kворum

Ni och jag ska i dag och alltid vittna om Jesus Kristus och förkunna återställelsens budskap ... Missionsarbete är ett uttryck för vår andliga identitet, vårt andliga arv.

Alla vi som fått det heliga prästadömet har en helig plikt att välsigna jordens folk och släkter genom att förkunna evangeliet och inbjuda alla att genom vederbörlig auktoritet ta emot frälsningens förrättningar. Många av oss har verkat som heltidsmissionärer, somliga av oss verkar nu som heltidsmissionärer — vi ska ju alla vara missionärer — livet ut. Vi är missionärer varje dag i vår familj, i skolan, på vår arbetsplats och på orten där vi bor. Oavsett ålder, erfarenhet och samhällsställning är vi alla missionärer.

Att förkunna evangeliet är inte

något vi ägnar oss åt tidvis eller tills vidare. Och vårt arbete som missionärer är förvisso inte begränsat till den korta tidsperiod vi missionerar på heltid i ungdomen eller i mogen ålder. Plikten att förkunna Jesu Kristi återställda evangelium är en väsentlig del av det prästadöms ed och förbund som vi ingår. Missionsarbete är i själva verket ett prästadömsansvar, och alla vi som bär prästadömet är Herrens bemyndigade tjänare på jorden och är missionärer, alltid och överallt — det kommer vi alltid att vara. Vår själva identitet som prästadömsbärare och Abrahams efterkommande bestäms i hög grad av plikten att förkunna evangeliet.

Mitt budskap i kväll kan tillämpas på oss alla i vår plikt som prästadömsbärare att förkunna evangeliet. Men mitt särskilda syfte vid detta prästadömsmöte är att tala öppet till de unga männen i kyrkan som förbereder sig för kallet att verka som missionärer. De principer jag vill nämna är både enkla och andligt betydelsefulla, och de bör få oss att tänka efter, utvärdera och förbättra. Jag ber att den Helige Anden ska vara min och er följeslagare när vi tillsammans begrundar detta viktiga ämne.

En ofta ställd fråga

Vid möten med unga medlemmar i kyrkan runtom i världen uppmanar jag ofta de närvarande att ställa frågor. En av de frågor jag ofta får av unga män är: "Hur kan jag bäst förbereda mig för att verka som heltidsmissionär?" En sådan ärlig fråga kräver ett seriöst svar.

Mina kära unga bröder, det allra viktigaste ni kan göra för att förbereda er för kallet att verka är att *bli* missionärer långt innan ni *går ut* som missionärer. Lägg märke till att jag i mitt svar betonade *bli* snarare än *gå ut*. Låt mig förklara vad jag menar.

I vår gängse kyrkvokabulär talar vi ofta om att *gå* i kyrkan, *gå* till templet och *gå* på mission. Tillåt mig påstå att det tämligen rutinmässiga betonandet av *gå* förfelar målet.

Det handlar inte om att *gå* i kyrkan, det handlar i stället om att dyrka och förnya förbund när vi är i kyrkan. Det handlar inte om att besöka eller *gå* genom templet, det handlar i stället om att i vårt hjärta ha den ande, de förbund och förordningar som tillhör Herrens hus. Det handlar inte om att

gå ut som missionär, det handlar i stället om att bli en missionär och verka livet ut av hela vårt hjärta, hela vår förmåga, hela vårt sinne och hela vår styrka. Det är möjligt för en ung man att *gå ut* på mission utan att *bli* en missionär, men det är inte det Herren kräver eller kyrkan behöver.

Det är min innerliga förhoppning att var och en av er unga män inte bara ska *gå ut* som missionärer, utan att ni ska bli missionärer långt innan ni skickar in era missionspapper, långt innan ni får kallelsen att verka, långt innan ni avskiljs av er stavspresident och långt innan ni kommer till missionärsskolan.

Principen att bli något

Äldste Dallin H Oaks har ytterst effektivt undervisat oss om utmaningen att bli något i stället för att bara göra det som förväntas eller utföra vissa handlingar:

"Aposteln Paulus lärde att vi har fått Herrens lärdomar och lärarna för att vi alla ska uppnå 'ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus'. (Ef 4:13) För denna

process krävs långt mer än att vi skaffar oss kunskap. Det räcker inte ens med att vi är *övertygade* om att evangeliet sant, vi måste handla och tänka så att vi blir *omvända* genom det. I motsats till världens institutioner, som säger att vi ska *kunna* något, uppmanar Jesu Kristi evangelium oss att *bli* något ...

Inte för någon räcker det att bara arbeta mekaniskt. Evangeliets bud, förordningar och förbund är inte en lista över insättningar som ska göras på ett himmelskt konto. Jesu Kristi evangelium är en plan som visar oss hur vi ska bli vad vår himmelske Fader vill att vi ska bli." ("Uppmaningen att bli något", *Liabona*, jan 2001, s 40)

Bröder, uppmaningen att bli något är helt och hållet tillämpligt på missionsförberedelser. Det är självklart att denna utveckling mot att bli missionär inte kräver av den unge mannen att han varje dag ska ha på sig vit skjorta och slips i skolan eller följa missionärsriktlinjerna för när man ska lägga sig och stiga upp, även om många föräldrar säkerligen skulle stödja den tanken. Men ert begär att

missionsarbetets strapatser och livsföring aldrig överväldigande, betungande eller inskränkande. En mycket viktig del av att höja ribban är alltså att sträva efter att bli en missionär innan du går på mission.

Fäder, förstår ni er roll när det gäller att hjälpa er son att bli en missionär innan han går på mission? Ni och er hustru har en nyckelroll när det gäller hans utveckling mot att bli en missionär. Prästadöms- och biorganisationsledare, inser ni ert ansvar att bistå föräldrar och hjälpa varje ung man att bli en missionär innan han går på mission? Ribban har också höjts för föräldrar och för alla medlemmar i kyrkan. Genom att under bön begrunda principen att bli något kan ni få inspiration som är anpassad för de särskilda behov som er son har eller de unga männen ni arbetar med.

Den förberedelse jag beskriver gäller inte bara er missionstjänst som 19-, 20- eller 21-årig ung man. Bröder, ni förbereder er för ett livslångt missionerande. Som prästadömsbärare är vi alltid missionärer. Om ni gör verkliga framsteg i utvecklingen mot att bli missionär, både innan ni går på mission och på missionsfältet, då när dagen kommer att ni ska avlösas med heder som heltidsmissionär, kommer ni att lämna den plats där ni verkat och återvända till er familj — men ni kommer aldrig att upphöra med att missionera. En prästadömsbärare är en missionär, alltid och överallt. Missionärer är det vi är som prästadömsbärare och som Abrahams efterkommande.

Abrahams efterkommande

Arvingarna till alla de löften och förbund som Gud gav till och gjorde med Abraham kallas *Abrahams efterkommande*. (Se Bible Dictionary, "Seed of Abraham", s 771.) Dessa välsignelser får vi endast genom lydnad mot Jesu Kristi evangeliums lagar och

tjäna Gud (se L&F 4:3) kan växa, och ni kan börja tänka som missionärer tänker, läsa vad missionärer läser, be som missionärer ber och känna vad missionärer känner. Ni kan undvika de världsliga inflytanden som får den Helige Anden att avlägsna sig, och er tillförsikt när det gäller att känna igen och svara på andliga maningar kan växa. Rad på rad, bud på bud, litet här och litet där blir ni gradvis det slags missionär ni hoppas kunna bli och den missionär Frälsaren förväntar sig.

Ni förvandlas inte plötsligt eller magiskt till en förberedd och lydig

missionär den dag ni går in genom dörrarna till missionärsskolan. Det ni blivit dagarna, månaderna och åren före er mission är det ni kommer att vara på missionärsskolan. I själva verket blir det slags övergång ni kommer att uppleva på missionärsskolan ett tydligt mått på era framsteg i utvecklingen mot att bli missionär.

När ni börjar på missionärsskolan kommer ni självklart att sakna er familj, och mycket på ert dagsschema kommer att vara nytt och krävande. Men för en ung man på god väg att bli en missionär blir anpassningen till

förordningar. Bröder, utvecklingen mot att bli missionär står i direkt samband med insikten om vilka vi är som Abrahams efterkommande.

Abraham var en stor profet som traktade efter rättfärdighet och som lydde alla befallningar han fick av Gud, även befallningen att offra sin älskade son Isak. På grund av sin ståndaktighet och lydnad kallas Abraham ofta fader till de trofasta, och vår himmelske Fader upprättade ett förbund med Abraham och lovade honom och hans efterkommande stora välsignelser:

”Eftersom du har gjort detta och inte undanhållit mig din ende son,

skall jag rikligen välsigna dig och göra dina efterkommande talrika som stjärnorna på himlen och som sanden på havets strand, och din avkomma skall inta sina fienders portar.

I din avkomma skall alla jordens folk bli välsignade, därför att du lyssnade till min röst.” (1 Mos 22:16–18)

Således fick Abraham löfte om många avkomlingar och om att jordens folk skulle bli välsignade genom hans efterkommande.

På vilket sätt blir jordens folk välsignade genom Abrahams efterkommande? Svaret på denna viktiga fråga finns i Abrahams bok:

”Jag skall göra dig [Abraham] till ett stort folk och jag skall välsigna dig övermåttan och göra ditt namn stort bland alla folk och du skall bli till välsignelse för din säd efter dig, så att de i sina händer skola bära detta ämbete och prästadöme till alla folk.

Jag skall välsigna dem genom ditt namn, ty så många som mottaga detta evangelium skola kallas efter ditt namn och skola räknas ibland din säd och skola stå upp och välsigna dig som sin fader.” (Abraham 2:9–10)

Vi lär oss i dessa verser att Abrahams trofasta arvingar skulle få Jesu Kristi evangeliums välsignelser och prästadömet myndighet. Orden

”bära detta ämbete och prästadöme till alla folk” syftar alltså på ansvaret att förkunna Jesu Kristi evangelium och inbjuda alla att mottaga frälsningens förrättningar genom vederbörlig prästadömsmyndighet. Det är i sanning ett stort ansvar som Abrahams efterkommande har i dessa sista dagar.

Vilket samband har dessa löften och välsignelser med oss i dag? Vare sig det är genom härkomst eller adoption är varje man och pojke som nu hör min röst en rättmätig arvinge till de löften som Gud gav Abraham. Vi är Abrahams efterkommande. Ett av huvudskälen till att vi får en patriarkalisk välsignelse är att den ska hjälpa oss att bättre förstå vilka vi är som Abrahams efterkommande och inse det ansvar som vilar på oss.

Mina älskade bröder, ni och jag ska i dag och alltid välsigna alla folk i jordens alla nationer. Ni och jag ska i dag och alltid vittna om Jesus Kristus och förkunna återställelsens budskap. Ni och jag ska i dag och alltid inbjuda alla att ta emot frälsningens förrättningar. Att förkunna evangeliet är ingen deltidspåbudsplikt för prästadömsbärare. Det är inte någon aktivitet som vi bara ägnar oss åt under en begränsad tid eller en uppgift vi måste utföra som

medlemmar av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Missionsarbete är ett uttryck för vår andliga identitet, vårt andliga arv. Vi förutordinerades i den förjordiska tillvaron och föddes in i jordelivet för att fullborda det förbund och löfte som Gud ingick med och gav till Abraham. Vi är här på jorden i denna tid för att hedra prästadömet och predika evangeliet. Det är vår identitet och det är därför vi är här — i dag och alltid.

Kanske tycker du om musik, sport eller är tekniskt lagd, kanske kommer du en dag att arbeta som affärsman, akademiker eller inom något av de konstnärliga yrkena. Hur viktiga sådana aktiviteter och yrken än må vara, så definierar de inte vilka vi är. Vi är först och främst andliga varelser. Vi är Guds söner och Abrahams efterkommande:

”Ty de, som äro trofasta och erhålla dessa båda prästadömen, varom jag talat, och som ära sin kallelse, äro helgade genom Anden till sina kroppars förnyelse.

De skola bliva Moses' och Arons söner och Abrahams säd och kyrkan och riket och Guds utvalda.” (L&F 84:33–34)

Mina kära bröder, vi har fått mycket, och det krävs mycket av oss. Må ni unga män bättre inse vilka ni är som Abrahams efterkommande och bli missionärer långt innan ni går på mission. Och när ni återvänder hem till er familj, må ni då alltid fortsätta att vara missionärer. Och må vi stå upp som gudsmän och välsigna jordens folk med ett kraftfullare vittnesbörd och med större andlig kraft än vi någonsin gjort tidigare.

Jag vittnar om att Jesus är Kristus, vår Frälsare och Återlösare. Jag vet att han lever! Och jag vittnar om att vi som prästadömsbärare är hans företrädare i detta storslagna verk att i dag och alltid förkunna hans evangelium. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Människans sökande efter gudomlig sanning

ÄLDSTE CHARLES DIDIER

i de sjuttios presidentskap

Att följa Herrens mönster för att höra och tillämpa gudomlig sanning hjälper en att bygga en egen andlig grundval och besluta vad man ska bli.

I denna stora församling sitter det tre speciella gäster — tre kära gamla skolkamrater. De har rest ända från Belgien, mitt fosterland, för att vara med på femtioårsjubileet av vår high school-examen och för att närvara vid denna konferens. Till dem, till er unga prästadömsbärare, och särskilt till er unga män som förbereder er att gå ut som missionärer, riktar jag mitt tal. Det handlar om människans sökande efter gudomlig sanning. Så snart man funnit den

behöver den tillämpas i denna värld av växande religiös förvirring och moraliskt förfall. Det måste bli den personliga andliga grundval som leder oss till att leva efter rättfärdighetens principer. Som Herren sade: "I rättfärdighet skall du bli befäst." (3 Nephi 22:14)

Hur finner man gudomlig sanning? Genom att "höra Herrens röst ... hans tjänares röst ... [och] giva akt på profeternas och apostlarnas ord". (L&F 1:14) Höra och ge akt på. Att höra är relativt enkelt. Att ge akt på och tillämpa det man hört är livets ständiga utmaning.

För det första: hör Herrens röst. Kommunikation från Herren om gudomlig sanning eller andlig kunskap finns i skrifterna. Detta kallas uppenbarelse, som bokstavligen betyder att göra något känt eller att avtäcka. (Bible Dictionary, "Revelation", s 762) Det har getts för att "I mån förstå hur och vad I tillbedjen". (L&F 93:19) Äldste Neal A Maxwell sade: "Endast genom uppenbarelsor kan vi utföra Herrens verk enligt hans vilja, på hans sätt och enligt hans tidtabell." (Se

"Uppenbarelse", *Det första världsomfattande ledarutbildningsmötet*, jan 2003, s 5.) "Utan uppenbarelse skulle allt vara spekulationer, mörker och förvirring." (Bible Dictionary, s 762)

För det andra: hör hans tjänares röst. Uppenbarelse eller gudomlig sanning ges enligt Herrens vilja till hans tjänare på olika sätt och tidpunkter och finns också i skrifterna. "Ty Herren, HERREN gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna." (Amos 3:7)

För det tredje: ge akt på profeternas och apostlarnas ord. Att ge akt på något är att fästa särskild uppmärksamhet vid det. Det innebär att vi lyssnar på dem som kallats av Gud att vara särskilda levande vittnen om Jesus Kristus i vår tid. Det innebär att vi erkänner dem i denna roll och att vi antar deras inbjudan att få en egen andlig bekräftelse på att deras lärdomar är sanna, och att vi åtar oss att följa dem.

Kort sagt, Herren använder sig av ett mönster för att delge gudomlig sanning genom profeter som välsignar och vägleder oss genom livets prövningar och ondska: Höra och ge akt på. Vår egen andliga grundval behöver byggas på detta mönster om vi vill åtnjuta Herrens välsignelser. Så det räcker inte med att utforska skrifterna för att lära känna Herrens sinne. Vi måste också handla i tro och acceptera att vi måste göra Herrens vilja genom att lyda hans bud innan vi kan få Herrens välsignelser. En personlig och andlig bekräftelse på denna process genom att be och tro att vi kommer att få, blir då vårt livs ständiga bön.

Förmedla eller höra gudomlig sanning kan i själva verket sammanfattas med tre ord: Uppenbarelse, bud, välsignelser. Men det är en utmaning lika utdragen som livet självt att först höra och sedan ge akt på Herrens och hans tjänares ord. Varför? "Ty den naturliga

människan är fiende till Gud och ... skall så förbliva i all evighet, såvida hon icke giver efter för den Helige Andens maning.” (Mosiah 3:19) Andlig förberedelse fordras innan vi kan få en sådan personlig andlig maning. Resten av versen säger att vi måste bli ”en helig genom Herrens, Kristi, försoning” och att vi också måste bli ”såsom ett barn: undergivna, milda, ödmjuka, tåliga, kärleksfulla och villiga att underkasta oss” Herrens vilja, med andra ord hans bud. Därefter säger Herren: ”När vi erhålla någon välsignelse ... så sker detta genom lydnad för den lag, enligt vilken den är lovad.” (Se L&F 130:21.)

Låt oss nu förstå detta mönster genom följande exempel på hur man lyssnar på och sedan hörsammar profeternas och apostlarnas ord i vår tid. Första presidentskapet gav nyligen alla kyrkans medlemmar en inbjudan att läsa Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus, före årets slut. Denna inbjudan åtföljdes av ett löfte: ”Ni kommer att känna Herrens Ande i större mått, en starkare beslutsamhet att vandra i lydnad mot hans bud och ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever.” (Brev från första presidentskapet, 25 juli 2005)

Varför behöver vi ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever, som vi kan hämta från Mormons bok? I dag råder det så stor förvirring i den kristna världen om Kristi lära — inte bara om hans gudomlighet utan också om hans försoning och uppståndelse, hans evangelium, och särskilt om buden som är förbundna därmed. Det har resulterat i en tro på Kristus som en legend, en Kristus som förändras efter behov och en tyst, korsfäst Kristus. Felaktig religiös tro leder till felaktigt religiöst beteende.

En egen andlig grundval kan och måste vara byggd på en egen andlig

bekräftelse från den Helige Anden om att Jesus Kristus verkligen lever, och om profeterna och om att skrifterna innehåller Herrens uppenbarelser. Närmare bestämt kan man säga att det faktum att Kristus verkligen lever hör samman med återställelsen av hans evangelium och dess budskap ”att Jesus Kristus är världens Frälsare, att Joseph Smith är hans uppenbarare och profet i denna sista tid samt att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Herrens återupprättade rike på jorden”. (Inledning till Mormons bok)

Denna andliga bekräftelse genom den Helige Andens kraft ges på Herrens villkor till alla som är villiga att be med tro på att ett svar kan

komma genom den kraften. Det börjar med att vi lyssnar till Herrens, hans tjänares, hans profeters och apostlars röst, och det fortsätter med att vi ger akt på deras ord. Andlig kunskap om återställelsen är en trosfråga.

Låt mig berätta om en andlig upplevelse jag hade som nyomvänd, som exempel på denna andliga process. När missionärerna kom till vårt hem ville jag lyssna på budskapet om evangeliets återställelse. Men mestadels på grund av nyfikenhet. När jag gick på kyrkans möten fick jag höra mer ny andlig kunskap. Det var intressant och jag tyckte om det, men jag förstod inte det väsentliga: Ge akt på det. Jag behövde bygga en egen andlig grund

på vetenskapen att Kristus verkligen lever och på bekräftelsen att Joseph Smith var återställelsens profet. Den bekräftelsen kom först när jag gav akt på och prövade min begynnande tro på Mormons bok, det fysiska beviset på nutida uppenbarelse.

Men det räckte inte med att få denna kunskap, jag var tvungen att fortsätta genom att bestämma mig för att omvandla min tro till kunskap om att Mormons bok var sann och att Joseph Smith var en sann profet. Jag hade aldrig ifrågasatt min tro på Kristus. Jag litade på Herren och hans löften. Svaret kom som frid i sinnet, en inre frid — och jag hade inga fler frågor. Min andliga grundval var upprättad och åtföljdes av ett åtagande i hjärtat att ingå dopets förbund. Sedan fick jag den Helige Andens gåva som vägledning och hjälp att fatta rättfärdiga beslut att härda ut till slutet. Sedan dess har jag vetat vad jag ska göra med min framtid i detta jordiska liv.

Sätt gudomlig uppenbarelse på prov. Hör Herrens röst. Den är verklig, den är personlig, den är sann. Förnuftet ersätter inte och kan inte ersätta uppenbarelse. President James E Faust sade: "Låt inte era personliga tvivel skilja er från kunskapens gudomliga källa." ("Herre, jag tror. Hjälp min otro!", *Liabona*, nov 2003, s 22)

Pröva och känn Guds ords mäktiga inverkan på ert sinne, så som de ges av Herrens tjänare. (Se Alma 31:5.)

Pröva, be och ta emot i tro, ge sedan akt på profeternas och apostlarnas ord, så får du "det eviga livets krona". (L&F 20:14)

Slutligen, kom ihåg: att följa Herrens mönster för att höra och ge akt på gudomlig sanning, hjälper en att bygga en egen andlig grundval och besluta vad man ska bli i det här livet och i livet härafter.

I Jesu Kristi namn, amen. ■

Välsignelserna vi får genom generalkonferensen

ÄLDSTE PAUL V JOHNSON

i de sjuttios kvorum

Besluta dig nu för att prioritera generalkonferensen i ditt liv. Besluta dig för att lyssna uppmärksamt och följa den undervisning du får.

Det är ett heligt ansvar att tala till er på detta allmänna prästtadömsmöte. Jag ser alltid fram emot att få närvara vid dessa prästtadöms-sessioner med mina söner. Jag har underbara minnen av hur jag suttit med dem i vårt stavscenter och lyssnat på generalauktoriteternas undervisning. Dessa möten betydde mycket för mig som ung man och de betyder mycket för mig nu. Jag vet att de har påverkat mina söner och miljontals bärare av

aronska prästtadömet runtom i världen.

Jag riktar mig i kväll till er som bär aronska prästtadömet. Vi lever i en spännande och underbar tid. Evangeliet i dess fullhet har återställts och sprids över hela världen. Prästtadömet's nycklar finns på jorden och frälsande förrättningar är tillgängliga för dem som är värdiga att ta emot dem. Det finns miljontals goda människor på jorden som bemödar sig om att göra det rätta i sitt eget liv och i sin familj och i samhället.

Den underbara tid vi lever i är också farofylld. Du lever i svåra tider där många frestelser och faror väntar dig. Du har redan utsatts för somliga av dessa frestelser och faror. Kanske har du till och med sett personer vars liv skadats av att de har gett efter för någon av de synder som florerar i världen.

På vilket sätt kan du som bär aronska prästtadömet vara trygg i denna svåra tid så att du fullständigt kan göra din del av detta stora verk och finna sann lycka i detta liv och i livet efter detta?

Det är inte överraskande att Herren, med tanke på den oerhörda ondskan och de stora frestelser vi möter, inte överlämnar oss åt att hitta vägen på egen hand. Det finns mer än tillräcklig vägledning för oss var och en om vi bara vill lyssna. Du har fått den Helige Andens gåva till vägledning och inspiration. Du har skrifterna, föräldrar, ledare och lärare i kyrkan. Du har också orden som profeter, siare och uppenbarare talar i dag. Det finns så mycket vägledning för dig att du inte kan begå allvarliga misstag, om du inte medvetet bortser från den vägledning du får.

I kväll vill jag tala om en av dessa källor till vägledning: de levande profeter, siare och uppenbarare som vi i dag visade vårt stöd för. Jag vill ta upp ett viktigt sätt att få vägledning av dem — generalkonferensen.

Konferenser har varit en del av kyrkan ända sedan början av denna tidshushållning. Den första generalkonferensen hölls bara två månader efter kyrkans grundande. Vi träffas två gånger om året för att få undervisning av kyrkans generalauktoriteter och generalämbetsmän. Det som sker vid dessa konferenser görs tillgängligt i tryck och på elektronisk väg.

Min mor älskade generalkonferenserna. Hon satte alltid på radion och teven och skruvade upp volymen så högt att det var svårt att finna en plats i huset där man inte hörde konferensen. Hon ville att hennes barn skulle lyssna på talen och frågade oss emellanåt vad vi kom ihåg. Då och då brukade jag bolla utomhus med en av mina bröder under en lördagssession av konferensen. Vi tog alltid med oss en radio, för vi visste att vår mor kanske skulle förhöra oss senare. Vi bollade och ibland gjorde vi en paus för att lyssna uppmärksam så att vi skulle ha något att berätta för mamma. Jag betvivlar att min mor lät sig lurats när vi båda två råkade

komma ihåg samma sak från en hel session.

Det är inte så man ska lyssna på konferensen. Jag har omvänt mig sedan dess. Jag har kommit att älska generalkonferensen, säkerligen till en del tack vare min mors kärlek till de levande profeternas ord. Jag minns hur jag satt ensam i en lägenhet och lyssnade på en generalkonferens medan jag gick på college. Den Helige Anden betygade för min själ att Harold B Lee, som då var kyrkans president, verkligen var Guds profet. Detta hände innan jag kom ut på missionsfältet och jag var ivrig att vittna om en levande profet därför att jag

visste det för egen del. Jag har fått samma vittnesbörd om var och en av profeterna sedan dess.

När jag var på missionsfältet hade kyrkan inte satellitsystemet och det land jag verkade i nåddes inte av utsändningen av generalkonferensen. Min mor skickade mig kassettband med sessionerna och jag lyssnade på dem om och om igen. Jag lärde mig älska profeternas och apostlarnas röster och deras ord.

Nyligen läste jag min farmors fars — Nathaniel Hodges — dagbok. Han kallades på mission till England 1883. Han berättade hur han kom till Salt Lake City för att bli avskild för sin

mission, och han närvarade vid konferensen medan han var där. Lyssna på hans beskrivning av den konferensen: "Gick på möten i stora tabernaklet hela dagen. Utmärkt undervisning gavs. Joseph F Smiths och George Q Cannons och president John Taylors ord var särskilt kraftfulla. Jag hörde några av de äldsta invånarna säga att de aldrig varit närvarande vid en mäktigare eller andligare konferens."¹

Jag tror att kyrkans medlemmar har liknande känslor efter varje generalkonferens. Det tycks som om varje konferens är mäktigare och andligare än den föregående.

För att generalkonferensens budskap ska kunna förändra vårt liv måste vi vara villiga att följa de råd vi får. Herren klargjorde i en uppenbarelse till profeten Joseph Smith att "när I kommen tillsammans, skolen I undervisa och uppbygga varandra, på det I mån veta, hur I skolen ... rätta eder efter min lag och mina bud".² Men det

räcker inte med att veta vad vi ska göra. I nästa vers säger Herren: "I skolen förbinda eder att vandra i helighet inför mig."³ Denna villighet att handla efter det vi lärt oss öppnar dörren för underbara välsignelser.

För ett år sedan på konferensens prästadöms-session talade president Hinckley om pornografins faror. Jag tror inte vi har hört en tydligare profetisk varning till medlemmarna av prästadömet. Ni unga bröder som lyssnade och brydde er om hans ord har redan blivit välsignade och kommer att bli välsignade mer än ni nu anar. Er framtida familj kommer att skörda stora välsignelser på grund av er lydnad. Föreställ er hur världen skulle påverkas om varje prästadömsbärare utestängde pornografi från sitt liv som resultat av profetens ord.

Varje gång vi lyder profeternas och apostlarnas ord skördar vi stora välsignelser. Vi får fler välsignelser än vi anar just då och fortsätter att välsignas långt efter det att vi fattade

vårt första beslut att lyda.

Den dag kyrkan grundades fick Joseph Smith en uppenbarelse som innehöll en viktig princip för alla kyrkans medlemmar. Herren talade till kyrkan om Joseph Smith och sade: "[Du skall] giva akt på alla hans ord och bud, som han skall giva dig ... ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun."⁴

Lyssna nu på vilka välsignelser som lovas dem som lyder: "Ty om I gören dessa ting, skola helvetets portar icke bliva eder övermäktiga, ja, Herren Gud skall skingra mörkrets makter för eder och låta himlarna bäva för edert goda och sitt namns ära."⁵

Detta är kraftfulla löften som gör att vi kan vara i trygga i denna förrädiska tid. Vi behöver dem och Herren ger dem till var och en av oss om vi är villiga att följa profeterna, siarna och uppenbararna.

Besluta dig nu för att prioritera generalkonferensen i ditt liv. Besluta dig för att lyssna uppmärksam och följa den undervisning du får. Lyssna på eller läs talen mer än en gång för att bättre förstå och följa råden. Om du gör detta ska helvetets portar inte bli dig övermäktiga, mörkrets makter ska skingras för dig och himlarna bäva för ditt goda.

Jag vet att vår himmelske Fader älskar oss och har en fulländad plan för sina barn. Jag vet att Jesus är Kristus och att han lever. Jag vittnar om att Jesu Kristi evangelium har återställts till jorden. Vi har sanna profeter, siare och uppenbarare på jorden i dag som har "det eviga livets ord".⁶ Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Nathaniel Morris Hodges' dagbok, vol 1, 8 april 1883, Historical Departments arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avskrift, s 1-2.
2. L&F 43:8.
3. L&F 43:9.
4. L&F 21:4-5.
5. L&F 21:6.
6. Joh 6:68.

Kallade och utkorade

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Dessa som är kallade, inröstade och avskilda har rätt till vår hjälp och vårt stöd.

Mina kära bröder i prästadömet! Ta emot vår uppskattning för allt ni gör för att föra Herrens verk framåt över hela världen. Jag vill tala om de heliga ämbeten som de prästadömsledare innehar som blivit "kallade och utkorade"¹ att leda kyrkan i vår tid. Detta är ett speciellt år av minst två anledningar: För det första firar vi nu i december 200-årsminnet av profeten Joseph Smiths födelse, och för det andra fyllde president Gordon B Hinckley 95 år i juni månad. Jag vittnar om att profeten Joseph Smith kallades och utkorades som denna tidshushållnings första profet, och att president Gordon B Hinckley är denna kyrkas nuvarande

profet, siare och uppenbarare.

När Mike Wallace intervjuade president Hinckley för några år sedan i teveprogrammet *60 Minutes* sade han: "Folk kommer att säga att detta är en kyrka som leds av gamla män." På detta svarade president Hinckley: "Är det inte underbart att ha en mogen man i ledningen, en man med en uppfattning som inte påverkas av varje vindkast i läran?"² Så om någon av er tror att det nuvarande ledarskapet är för gammalt för att kunna leda kyrkan, så kanske president Hinckley behöver ge er ytterligare råd angående den visdom som kommer med åren!

Av de 102 apostlar som kallats i den här tidshushållningen är det bara 13 som verkat längre än president Hinckley. Han har verkat längre som apostel än Brigham Young, president Hunter, president Lee, president Kimball och många andra. Det är underbart att ha hans inspirerade ledarskap. Förlåt att jag säger det men ibland känns det som om jag själv står på tröskeln till evigheten. 85 år gammal är jag nummer tre av de äldsta nu levande generalauktoriteterna. Jag har inte sökt denna ära. Jag har bara hållit mig vid liv.

Jag tror att det aldrig tidigare i kyrkans historia har funnits större enighet än det i dag råder bland mina

bröder i första presidentskapet, de tolv kvorum och kyrkans andra generalauktoriteter som kallats och utkorats och som nu leder kyrkan. Jag tror att det finns många bevis för detta. Det nuvarande ledarskapet för Guds jordiska rike har åtnjutit Frälsarens vägledande inspiration längre än någon annan grupp. Vi är den äldsta grupp som någonsin lett kyrkan.

Jag tror att mitt umgänge med några av dessa män under nästan ett halvt sekel gör mig kvalificerad att med säkerhet påstå att mina bröder, utan undantag, är goda, hedervärda och trovärdiga män. Jag känner deras hjärta. De är Herrens tjänare. Deras enda önskan är att arbeta i sin viktiga kallelse och bygga upp Guds rike på jorden. Våra bröder som verkar i den tid som nu råder är beprövade och trofasta. En del är fysiskt inte lika starka som de har varit, men deras hjärtan är så rena, deras erfarenheter så stora, deras sinnen så skärpta och deras andliga visdom så djup att det är en tröst bara att vara i deras närhet.

Det gjorde mig ödmjuk och överväldigad att kallas som assistent till de tolv apostlarna för 33 år sedan. Några dagar senare gav president Hugh B Brown mig rådet att det viktigaste jag kunde göra var att alltid vara enig med mina bröder. President Brown gick inte in på några detaljer. Han sade bara: "Håll dig till bröderna." Jag tolkade detta som att jag skulle följa kyrkans presidents, första presidentskapets och de tolv apostlarnas kvorums råd och ledning. Det lät som något jag ville göra av hela mitt hjärta.

Andra kanske inte vill instämma i detta råd, men det är berättigat viss eftertanke. Jag har kommit fram till att andlig vägledning i hög grad beror på om vi är eniga med kyrkans president, första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum — alla dessa som inröstats, även idag, som profeter, siare och uppenbarare. Jag vet inte

Första presidentskapet talar med medlemmar av de tolv apostlarnas kворum efter en konferenssession.

hur vi kan förvänta oss att vara i harmoni med Herrens Ande om vi inte är i harmoni med kyrkans president och de andra profeterna, siarna och uppenbararna.

När jag var diakon tog min far mig och min äldre bror till det allmänna prästadömsmötet i tabernaklet. Jag minns hur spännande det var att för första gången vara i närheten av Guds profet, president Heber J Grant, och de andra profeterna och apostlarna. Jag lyssnade intensivt på deras budskap och tog deras ord till mitt hjärta. Under årens lopp har ämnena de talade om upprepats många gånger. Jag kan tänka mig att en del av dem kommer att upprepas ännu en gång på den här konferensen. De är viktiga för vår frälsning och vi behöver upprepningen.

Sedan världens begynnelse finns det många exempel i historien på sådana som inte har varit eniga med profeterna. Under den första tiden i vår tidshushållning förblev flera av de tolv tyvärr inte lojala mot profeten Joseph Smith. En av dem var Lyman E Johnson. Han var medlem i det ursprungliga tolv kворum och uteslöts på grund av orättfärdigt uppträdande. Han sörjde senare över sitt andliga fall. Han sade: "Jag skulle gärna låta hugga

av min högra hand, om jag kunde tro på det igen. Då var jag fylld av glädje och fröjd. Jag hade behagliga drömmar. När jag vaknade på morgnarna var jag glad till sinnes. Jag var lycklig om dagen och om natten fylld av frid och glädje och tacksamhet. Men nu är det mörker, plågor, sorg och yttersta elände. Jag har inte haft en lycklig stund sedan dess."³ Han dog i en slädolycka 1856, 45 år gammal.

Luke S Johnson kallades också till det ursprungliga tolv kворum 1835. Hans andliga beslutsamhet vacklade som följd av en ekonomisk spekulation 1837. När han såg tillbaka sade han: "Mitt sinne förmörkades och jag lämnades att följa min egen väg. Jag förlorade Guds Ande och åsidosatte min plikt. Följden blev att jag vid en konferens som hölls i Kirtland den 3 september 1837 blev avskuren från kyrkan." I december 1837 kritiserade han och andra avfallingar öppet kyrkan och han uteslöts på grund av avfall 1838. I åtta år hade han arbetat som läkare i Kirtland. Men 1846 återvände han och hans familj till gemenskapen med de heliga. Han sade: "Jag har stått vid väggkanten och hållit mig undan Herrens verk. Men mitt hjärta tillhör detta folk. Jag vill umgås med de heliga, gå med dem ut i

ödemarken och fortsätta tillsammans med dem ända till slutet." Han omdöptes i mars 1846 och kom västerut med det första kompaniet pionjärer 1847. Han dog i Salt Lake City 1861 som aktiv medlem, 54 år gammal.⁴

Mitt råd till kyrkans medlemmar är: Stöd kyrkans president, första presidentskapet, de tolv kворum och andra generalauktoriteter av hela ert hjärta och hela er själ. Om vi gör det, är vi i säker hamn.

President Brigham Young sade att han mindes många gånger då profeten Joseph Smith sade att han "ständigt måste be, utöva tro, leva efter sin religion och förhålla sin kallelse, för att få uppenbarelser från Herren och för att kunna vara ståndaktig i tron".⁵ Vi måste alla räkna med att vår tro får en del utmaningar. Dessa utmaningar kan komma på olika sätt. Ni kanske inte alltid tycker om råden som kyrkans ledare ger er. De försöker inte vara populära. De försöker hjälpa oss undvika de stora olyckor och besvikelser vi drabbas av om vi inte lyder Guds lagar.

Vi behöver också stödja och hjälpa våra lokala ledare, eftersom också de har "kallats och utkorats". Varje medlem i denna kyrka kan få råd från en biskop eller en grensresident, en

stavs- eller missionspresident eller kyrkans president och hans medarbetare. Ingen av dessa bröder har bett om att få sin kallelse. Ingen är fullkomlig. Ändå är de Herrens tjänare, kallade av honom genom dem som är berättigade till inspiration. Dessa som är kallade, inröstade och avskilda har rätt till vår hjälp och vårt stöd.

Jag har beundrat och respekterat varje biskop jag haft. Jag har försökt att inte ifrågasätta deras ledning och har känt att när jag stött och följt deras råd har jag varit skyddad mot människors "falsa spel och ... list".⁶ Detta beror på att alla dessa kallade och utkorade ledare var berättigade till den gudomliga uppenbarelse som följer med kallelsen. Brist på respekt för kyrkliga ledare har fått många att bli andligt svaga och att andligen falla. Vi bör förbise de ofullkomligheter, fel och brister eller svagheter vi kanske upptäcker hos de män som kallats att presidera över oss, och stödja ämbetet som de bär.

För många år sedan brukade vi ha penninginsamlingar i våra församlingar för att betala för underhåll och andra lokala kostnader och aktiviteter som nu betalas av kyrkans allmänna medel och det lokala budgetanslaget. Vi brukade ha basarer, marknader, middagar och annat för att samla in pengar. På den tiden hade vi en underbar, hängiven och engagerad biskop i min församling.

En medlem i en grannförsamling hade kommit på att det var lätt att samla in pengar med en "dopningsmaskin". Deltagarna betalade för att kasta basebollar på en måltavla. Om man träffade mitt i prick startade en utlösningmekanism och doppade personen som satt på sätet inne i maskinen rakt ner i en stor behållare med kallt vatten. Vår församling bestämde sig för att använda den här maskinen och någon tänkte att många skulle betala för att kasta, om biskopen

var villig att sätta sig på sätet i maskinen. Vår biskop var aldrig nödbedd och eftersom han var ansvarig för penninginsamlingen gick han villigt med på att sätta sig där. Folk började snart att köpa bollar och kasta på måltavlan. En del träffade prick och biskopen blev genomvåt. När det gått en halvtimme började han skaka av köld.

En del tyckte det var väldigt roligt, men min far blev mycket upprörd över att biskopens ämbete på så sätt blev förringat och förlöjligt, och till och med föraktat. Fastän pengarna som samlades in var avsedda för ett gott ändamål kan jag fortfarande komma ihåg att jag skämdes över att några av vårt folk inte visade mer respekt för både ämbetet och den man som natt och dag tjänade oss så väl som vår gode herde. Som bärare av Guds prästadöme bör vi vara exempel för vår familj, våra vänner och våra medarbetare på hur man stöder kyrkans ledarskap

Såväl de heliga skrifterna som kyrkans lokala och centrala ledare ger oss ett skydds nät av råd och vägledning till kyrkans medlemmar. I hela mitt liv har till exempel bröderna från denna och andra talarstolar uppmanat vårt folk att leva inom sina tillgångar, hålla sig skuldfria och spara lite till svåra tider, för svåra tider kan komma när som helst. Jag har upplevt tider av stora ekonomiska svårigheter, till exempel den stora depressionen och

andra världskriget. Det jag har upplevt motiverar mig att göra allt jag kan för att skydda mig och min familj mot följderna av sådana katastrofer. Jag är tacksam mot bröderna för detta visa råd.

Kyrkans president leder inte kyrkans folk på villovägar. Det kommer aldrig att hända. President Hinckleys rådgivare stöder honom helt och fullt och det gör också de tolv apostlarnas kvorum, de sjuttios kvorum och presiderande biskopsrådet. Jag upprepar, som följd därav råder det enighet och en speciell kärlek i kyrkans presiderande råd till vår president och till varandra.

Guds prästadöme är en sköld. Det är en sköld mot världens ondska. Den skölden behöver hållas ren. Annars begränsas vår medvetenhet om vårt mål och om faror runt omkring oss. Rengöringsmedlet är personlig rättfärdighet, men det är inte alla som är villiga att betala priset för att hålla sin sköld ren. Herren sade: "Många är kallade, men få är utvalda."⁷ Vi blir kallade när händer läggs på vårt huvud och vi ges prästadömet, men vi blir inte utvalda förrän vi har visat Gud vår rättfärdighet, vår trofasthet och vår beslutsamhet.

Bröder, detta verk är sant. Joseph Smith såg Fadern och Sonen och han hörde och följde deras undervisning. Det var inledningen till detta stora verk, för vilket ansvaret nu vilar på oss. Jag bär högtidligt vittnesbörd om dess gudomlighet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 55:1.
2. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, vol 1: 1995-1999* (2005), s 509.
3. Citerad i Brigham Young, *Deseret News*, 15 aug 1877, s 484.
4. Se *Who's Who in the Doctrine & Covenants* (1997), Susan Easton Black, s 156-157.
5. *Kyrkans presidents lärdomar: Brigham Young*, s 348.
6. Ef 4:14.
7. Matt 22:14.

Att göra sin plikt det bästa är

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Prästadömet är egentligen inte så mycket en gåva som det är ett uppdrag att tjäna, en förmån att uppbygga och ett tillfälle att välsigna andras liv.

Bröder i prästadömet, ni som är samlade här i konferenscentret och över hela världen, jag känner mig ödmjuk inför ansvaret jag fått att rikta några ord till er. Jag ber att Herrens ande ska vara med mig när jag gör det.

Jag är medveten om att åhörarskaran i kväll sträcker sig från den helt nyligen ordinerade diakonen till den äldste högprästen. För var och en är Johannes Döparens återställelse av aronska prästadömet till Joseph Smith och Oliver Cowdery samt Petrus, Jakobs och Johannes återställelse av melkisedekska prästadömet till Joseph och Oliver heliga och

högt skattade händelser.

Till er diakoner vill jag säga att jag minns när jag ordinerades till diakon. Vårt biskopsråd betonade det heliga ansvar vi hade att dela ut sakramentet. Han betonade lämplig klädsel, ett värdigt uppträdande och vikten av att vara ren inifrån och ut. När vi undervisades om hur vi skulle dela ut sakramentet, fick vi veta hur vi skulle hjälpa Louis McDonald, en broder i vår församling som var förlamad, så att han kunde få del av de heliga symbolerna.

Jag minns så väl när jag fick uppgiften att dela ut sakramentet till raden där broder McDonald satt. Jag var ängslig och tveksam när jag närmade mig denne underbara broder, men så såg jag hans leende och tacksamma ansiktsuttryck som visade hans önskan att få sakramentet. Jag höll brickan i vänster hand, tog en liten brödbit och tryckte den mot hans läppar. Han fick senare vattnet på samma sätt. Jag kände att jag stod på helig mark. Och det gjorde jag verkligen. Förmånen att dela ut sakramentet till broder McDonald gjorde oss alla till bättre diakoner.

För bara två månader sedan, söndagen den 31 juli, var jag i Fort A P Hill i Virginia på ett sakramentsmöte för sista dagars heliga som hölls vid

ett landsomfattande scoutläger. Jag var där för att tala till 5 000 sista dagars heliga unga män och deras ledare som hade tillbringat föregående vecka på lägret. De satt vördnadsfullt i en naturlig amfiteater och lyssnade när en imponerande kör av 400 aronska prästadömsbärare sjöng:

*En mormonpojke, en mormonpojke,
jag är en mormonpojke.
En kung har skäl att avundas mig,
för jag är en mormonpojke.¹*

Sakramentet välsignades av 65 präster som officierade vid de många stora sakramentsborden som hade ställts ut i den församlade gruppen. Omkring 180 diakoner delade sedan ut sakramentet. På samma tid som det skulle ha tagit att dela ut sakramentet i ett fullsatt församlingskapell betjänades denna stora sammankomst. Vilken vördnadsbjudande syn jag bevittnade den morgonen då unga män i aronska prästadömet deltog i denna heliga förrättning.

Det är viktigt att varje diakon leds till ett andligt medvetande om att den kallelse han ordinerats till är helig. I en församling undervisade man på ett bra sätt om hur man skulle samla in fasteoffer.

På fastedagen fick församlingsmedlemmarna besök av diakoner och lärare så att varje familj kunde ge sitt bidrag. Diakonerna var aningen missnöjda över att behöva gå upp tidigare än vanligt för att fullgöra denna uppgift.

Biskopsrådet inspirerades att hyra en buss och ta med diakonerna och lärarna till Welfare Square i Salt Lake City. Där såg de hur behövande barn fick nya skor och kläder. Där såg de hur tomma korgar fylldes med livsmedel. Men inga pengar bytte ägare. Någon sade helt kort: "Unga män, det här är vad pengarna ni samlar in på fastedagen ger — mat, kläder och tak

över huvudet åt behövande.” De unga männen i aronska prästadömet log mer, hade mer spänst i stegen och var mer villiga att fullgöra sina uppgifter.

Vad beträffar er lärare och präster, bör ni alla få i uppgift att gå ut som hemlärare tillsammans med någon som bär melkisedekska prästadömet. Vilket tillfälle att förbereda sig för mission. Vilken förmån att få lära sig disciplin och plikt känsla. En ung man slutar automatiskt tänka på sig själv när han får uppgiften att ”vaka över” andra.²

President David O McKay sade: ”Hemundervisningen är en av våra mest angelägna och mest givande tillfällen att visa omsorg om och inspirera, att råda och vägleda vår Faders barn ... Det är ett gudomligt tjänande, en gudomlig kallelse. Det är vår plikt som hemlärare att föra med oss den gudomliga andan till varje hem och hjärta.”³

Hemundervisningen besvarar många böner och låter oss se levande under ske.

När jag tänker på hemundervisning påminns jag om en man som hette Johann Denndorfer från Debrecen i Ungern. Han hade omvänt till kyrkan många år tidigare i Tyskland, och nu efter andra världskriget fann han sig vara så gott som fånge i sitt eget land Ungern. Som han längtade efter kontakt med kyrkan. Då kom hans hemlärare på besök. Broder Walter Krause och hans kamrat reste hela vägen från nordöstra Tyskland till Ungern för att fullgöra sin uppgift som hemlärare. Innan de gav sig i väg från Tyskland hade broder Krause frågat sin kamrat: ”Skulle du vilja gå på hemlärarbesök med mig den här veckan?”

Hans kamrat frågade: ”När ger vi oss av?”

Broder Krause svarade: ”I morgon.”

Så kom frågan: ”När är vi tillbaka?”

Utan att tveka sade broder Krause: ”Om ungefär en vecka.”

Och så gav de sig i väg för att besöka broder Denndorfer och andra. Broder Denndorfer hade inte fått besök av hemlärare sedan före kriget. När han nu såg Herrens tjänare blev han överväldigad. Han skakade inte hand med dem. I stället gick han till

sovrummet, till ett gömställe, och hämtade det tionde som han sparat i många år. Han gav tiondet till sina hemlärare, sedan sade han: ”Nu kan jag skaka hand med er.”

Nu några ord till prästerna i aronska prästadömet. Ni unga män

har möjligheten att välsigna sakramentet, att fortsätta utföra er plikt som hemlärare och att delta i dopets heliga förrättning.

För 55 år sedan kände jag en ung man, Robert Williams, som var präst inom aronska prästadömet. Som biskop var jag hans kvorumpresident. Robert stammade svårt när han talade. Han var förlägen, blyg, rädd för sig själv och alla andra — talfelet var förödande för honom. Han tackade sällan ja till en uppgift, han såg aldrig någon i ögonen, han tittade alltid ner i golvet. Så en dag, tack vare en rad ovanliga omständigheter, åtog han sig uppdraget att döpa någon.

Jag satt bredvid Robert i doprummet i tabernaklet i Salt Lake City. Jag visste att han behövde all hjälp han kunde få. Han var klädd i oklanderligt vitt och var redo för förrättningen han skulle utföra. Jag frågade honom hur det kändes. Han tittade ner i golvet och stammade fram att det kändes hemskt.

Vi bad båda innerligt att han skulle kunna klara av sin uppgift. Sekreteraren sade sedan: "Nancy Ann McArthur ska nu döpas av Robert Williams, som är präst."

Robert steg upp, gick ner i dopbasängen, tog lilla Nancy vid handen

och ledde henne ner i det vatten som renar människans liv och ger andlig pånyttfödelse. Han uttalade orden: "Nancy McArthur, med fullmakt av Jesus Kristus döper jag dig i Faderns och i Sonens och i den Helige Andens namn. Amen."

Och han döpte henne. Han stammade inte en enda gång! Han stakade sig inte en enda gång! Ett nutida under hade bevitnats. Robert utförde sedan dopet för två eller tre andra barn på samma sätt.

I omklädningsrummet skyndade jag mig att gratulera Robert. Jag väntade mig att få höra honom tala lika flytande. Jag hade fel. Han tittade ner och stammade fram sitt tack.

Jag vittnar för er att när Robert handlade med aronska prästadömet myndighet talade han med kraft, med övertygelse och med himmelsk hjälp.

För drygt två år sedan hade jag förmånen att få tala vid Robert Williams begravning och hylla denne trofaste prästadömsbärare som livet ut gjorde sitt bästa för att hedra sitt prästadöme.

En del av er unga män här i kväll är kanske blyga eller anser er vara otillräckliga att tacka ja till en kallelse. Kom ihåg att detta verk inte bara är

ert och mitt. Vi kan blicka uppåt och söka gudomlig hjälp.

Liksom en del av er vet jag vad det vill säga att stå inför besvikelser och ungdomlig förödmjukelse. Som pojke spelade jag softball på låg-, mellan- och högstadiet. Två lagkaptener utsågs och valde i sin tur ut de spelare de ville ha med i sitt respektive lag. Naturligtvis valdes de bästa spelarna först, sedan de näst bästa och näst näst bästa. Att ingå i fjärde eller femte urvalet var väl inte så illa, men att bli vald sist och förvisas till en avlägsen plats på ytterfältet var förskräckligt. Jag vet. Jag var där.

Jag hoppades så att bollen aldrig skulle slås åt mitt håll, för jag var säker på att jag skulle tappa den, löparna ta poäng och lagkamraterna skratta.

Jag minns som om det vore i går det ögonblick som förändrade mitt liv. Spelet började så som jag beskrivit. Jag blev vald sist. Jag gick bedrövad till min plats långt ut på högerfältet och stod där och såg hur det andra laget ställde upp löpare vid baserna. Två av slagmännen lyckades inte träffa bollen. Plötsligt träffade nästa slagman bollen med kraft. Jag hörde till och med hur han sa: "Det här blir frivarv." Det kändes fruktansvärt eftersom bollen kom åt mitt håll. Var den utom räckhåll? Jag sprang mot den plats där jag trodde bollen skulle hamna, bad en bön medan jag sprang och sträckte fram mina kupade händer. Jag förvånade mig själv. Jag fångade bollen! Mitt lag vann matchen!

Denna enda upplevelse stärkte mitt självförtroende, inspirerade mig att träna och istället för att vara den sist valde blev jag någon som bidrog till lagets framgång.

Vi kan uppleva att vi plötsligt får ett sådant självförtroende. Vi kan känna denna stolthet över en prestation. En formel i tre ord hjälper oss: *Ge aldrig upp.*

Från teaterstycket *Shenandoah*

kommer de inspirerande orden: "Om vi inte försöker, gör vi inget, och om vi inte gör något, varför är vi då här?"

Under inträffar överallt när män är aronska prästadömetets kallelse. När tro ersätter tvivel, när osjälvviskt tjänande rensar bort självisk strävan, förverkligar Guds kraft hans syften. Prästadömet är egentligen inte så mycket en gåva som det är ett uppdrag att tjäna, en förmån att uppbygga och ett tillfälle att välsigna andras liv.

Kallelsen att tjäna kan ges lågmält när vi som bär prästadömet utför de uppgifter vi får. President George Albert Smith, denne försynte men ändå effektiva ledare, förklarade: "Er första plikt är att ta reda på vad Herren önskar och sedan, genom kraften och styrkan i hans heliga prästadöme, ära er kallelse i era medarbetares närvaro så att folket gärna följer er."⁴

Och hur är man en kallelse? Helt enkelt genom att utföra det tjänande som tillhör den. En äldste är aronska kallelsen han ordinerats till som äldste genom att lära sig vilka plikter han har som äldste och sedan utföra dem. Samma sak gäller för en diakon, en lärare, en präst, en biskop och alla som innehar ett ämbete i prästadömet.

Bröder, det är när vi *gör* något — inte bara *drömmer* — som liv välsignas, andra vägleds och själar räddas. "Var ordets görare, inte bara dess hörare, annars bedrar ni er själva",⁵ sade Jakob.

Må alla som nu hör min röst göra en förnyad ansträngning att bli berättigade till Herrens vägledning i sitt liv. Det finns många som vädjar och ber om hjälp. Det finns de som är missmodiga och behöver en hjälpande hand.

För många år sedan när jag verkade som biskop presiderade jag över en stor församling med över tusen medlemmar, däribland 87 änkor. Vid ett tillfälle var jag och en av mina råd-

givare på besök hos en änka och hennes vuxna handikappade dotter. När vi lämnade deras lägenhet hejdades vi av en kvinna som stod utanför dörren till lägenheten mitt emot. Hon talade på bruten engelska när hon frågade mig om jag var biskop. Jag sade ja. Hon sade att hon hade lagt märke till att jag ofta besökte andra. Sedan sade hon: "Ingen besöker mig och min sängliggande make. Har ni tid att komma in och hälsa på hos oss trots att vi inte är medlemmar i er kyrka?"

När vi kom in i lägenheten märkte vi att hon och hennes make lyssnade på Tabernakelkören på radio. Vi pratade med paret en stund och sedan gav vi maken en välsignelse.

Efter detta första besök tittade jag in hos dem så ofta jag kunde. Paret träffade så småningom missionärerna, och hustrun, Angela Anastor, döptes. En tid därefter avled hennes make, och jag hade förmånen att få leda och tala vid begravningen. Syster Anastor, med sina kunskaper i grekiska, kom senare att översätta den allmänt använda broschyren *Joseph Smith berättar sin egen historia* till grekiska.

Bröder, jag älskar mottot: "Att göra sin plikt det bästa är, överlåt resten åt Herren kär."⁶

Aktivt tjänande inom aronska prästadömet förbereder er unga män att få melkisedekska prästadömet, att verka som missionärer och att vigas i det heliga templet.

Ni kommer för alltid att minnas era rådgivande för aronska prästadömetets kvorum och era bröder i kvorumet och därigenom uppleva sanningen: "Gud har gett oss minnen för att vi ska kunna ha junirosor när det blir december i vårt liv."⁷

Unga män inom aronska prästadömet, er framtid kallar, förbered er för den. Må vår himmelske Fader alltid vägleda er när ni gör det. Må han vägleda oss alla när vi strävar att hedra det prästadöme vi bär och att ära vår kallelse, det är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Evan Stephens, "A Mormon Boy", i *Best-Loved Poems of the LDS People* (1996), utv. av Jack M. Lyon och andra, s. 296.
2. Se L&F 20:53.
3. *Priesthood Home Teaching Handbook*, rev. uppl. (1967), s. ii–iii.
4. Conference Report, apr. 1942, s. 14.
5. Jakobs brev 1:22.
6. Henry Wadsworth Longfellow, "The Legend Beautiful", i *The Complete Poetical Works of Longfellow* (1893), s. 258.
7. Omskrivning av James Barries ord, i *Peter's Quotations: Ideas for Our Time*, sammanst. av Laurence J. Peter (1977), s. 335.

Om I ären beredda skolen I icke frukta

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Vi kan leva på sådant sätt att vi kan åkalla Herren och få hans beskydd och ledning ... Vi kan inte förvänta oss hans hjälp om vi är ovilliga att hålla hans bud.

Mina kära bröder i prästadömet, var ni än är i denna stora värld — vilken härlig grupp ni har blivit, män och pojkar av alla raser och slakten, alla ingående i Guds familj.

Hur dyrbar är inte hans gåva till oss. Han har gett oss en del av det som är hans gudomliga myndighet, det eviga prästadömet, den makt genom vilken han åstadkommer odödlighet och evigt liv för människan. Och när följaktligen mycket har givits oss, krävs också mycket av oss. (Se Luk 12:48; L&F 82:3.)

Jag vet att vi inte är fullkomliga män. Vi känner den fullkomliga vägen, men vi handlar inte alltid efter vår

kunskap. Men jag tror att vi för det mesta försöker. Vi försöker vara det slags män som vår himmelske Fader vill att vi ska vara. Det är ett mycket högt mål, och jag vill berömma er alla som försöker nå det. Må Herren välsigna er då ni försöker leva föredömliga liv på alla sätt.

Som alla vet har sydöstra Förenta staterna nyligen drabbats fruktansvärt av rasande vindar och vattenflöden. Många har förlorat allt de hade. Skadorna är astronomiska. Bokstavligen miljontals människor har drabbats. Frukten och oro har gripit mångas hjärta. Liv har gått till spillo.

I allt detta har det kommit strömmar av hjälpsatser. Hjärtan har uppmjukats. Hem har öppnats. Kritiker talar gärna om kristenhetens misslyckanden. De borde kasta en blick på vad kyrkorna åstadkommit under dessa omständigheter. Människor av olika trosåskådningar har åstadkommit underverk. Och långt ifrån minst av dessa har varit vår egen kyrka. Många av våra män har rest långt och haft med sig verktyg, tält och ett brinnande hopp. Män inom prästadömet har arbetat tusentals och åter tusentals timmar med att återuppbygga det som förstörts. Där har funnits tre och fyra tusen män åt gången. Några av dem är här

ikväll. Vi kan inte tacka dem nog. Ta emot vår tacksamhet, vår kärlek och våra böner å era vägnar.

Två av våra områdessjuttio, broder John Anderson som bor i Florida och broder Stanley Ellis som bor i Texas, har lett det mesta av detta arbete. Men de är de första att säga att äran tillhör de många män och pojkar som hjälpt till. Många har haft slitna skjortor med texten "Hjälpande mor-monhänder". De har vunnit de behövandes kärlek och respekt. De har hjälpt inte bara nödställda medlemmar, utan också stora skaror människor om vilka vi inte vet något om deras religion.

De har följt samma mönster som nephiterna, som det står i Almas bok: "[De] sände ... icke bort någon som var naken, hungrig, törstig, sjuk eller som icke hade någon vård. De åstundade ej rikedomar och därför voro de givmilda emot alla, både gamla och unga, trälarna och fria, män och kvinnor, antingen de stodo utanför kyrkan eller tillhörde kyrkan. De hade ej anseende till person, när någon var nödställd." (Alma 1:30)

Kvinnor och flickor i många områden i kyrkan har utfört ett herculesarbete med att få fram lådor med hygien- och rengöringsartiklar i tiotusental. Kyrkan har tillhandahållit utrustning, mat, vatten och tröst.

Vi har bidragit med stora summor pengar till Röda korset och andra organisationer. Vi har gett miljoner ur fasteofferfonder och humanitära fonder. Till er alla säger jag tack från dem som fått hjälp och tack å kyrkans vägnar.

Jag säger inte, och jag säger det med eftertryck: jag säger inte, och vill inte antyda, att det som hänt är Herrens straffdom. Många goda människor, också en del trofasta sista dagars heliga, är bland dem som drabbats. Med detta sagt, tvekar jag inte att säga att den här gamla världen inte är

främmande för olyckor och katastrofer. De av oss som läser och tror på skrifterna är medvetna om profeternas varningar för de katastrofer som skett och som ännu kommer att inträffa.

Det förekom en gång en översvämning när vatten täckte jorden och när, som Petrus säger, endast "åtta personer, [blev] frälsta". (1 Petr 3:20)

Om någon hyser tvivel om de hemska saker som kan och kommer att drabba mänskligheten, så må han läsa 24:e kapitlet i Matteus evangelium. Herren säger bland annat: "Ni kommer att höra stridslarm och rykten om krig ...

Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och jordbävningar på den ena platsen efter den andra.

Men allt detta är bara början på 'födslovåndorna' ...

Ve dem som väntar barn eller ammar i de dagarna ...

Ty då skall det bli en så stor nöd att något liknande inte förekommit sedan

världens begynnelse och aldrig mer skall förekomma.

Och om inte den tiden förkortades, skulle ingen människa bli frälst. Men för de utvaldas skull kommer den tiden att förkortas." (Matt 24:6–8, 19, 21–22)

I Mormons bok läser vi om oerhörd förstörelse på västra halvklotet vid tiden för Frälsarens död i Jerusalem. Jag citerar:

"I det trettiofjärde året på den fjärde dagen i den första månaden uppstod det en våldsam storm, en sådan som aldrig förr varit känd i hela landet.

Ett våldsamt och förfärligt oväder rasade. Det var åska, så förfärlig, att hela jorden skakade som om den skulle rämna i många stycken.

Ljungeldar blixtrade, mera bländande än någonsin förr varit känt i hela landet.

Zarahemlas stad fattade eld.

Moronis stad sjönk i havets djup, och dess invånare drunknade.

Jorden kastades upp över Moronihahs stad, så att det blev ett högt berg i stället för staden ...

hela landets yta blev förändrad till följd av ovädret, virvelvindarna, åskorna, ljungeldarna och de kraftiga jordskalven över hela landet.

Gatorna uppbrötos och de jämna vägarna förstördes och många jämna platser blevo ojämna.

Många stora och ansevärda städer sänktes och många brändes medan andra skakades, så att byggnaderna störtade till jorden och deras invånare omkommo, och platserna lämnades öde." (3 Nephi 8:5–10, 12–14)

Vilken oerhörd katastrof det måste ha varit.

Pesten, eller Digerdöden, på 1300-talet tog miljontals liv. Andra epidemier såsom smittkoppor har orsakat ofantligt lidande och död genom seklerna.

År 79 e Kr förstördes den stora staden Pompeji när Vesuvius fick ett utbrott.

Chicago härjades av en fruktansvärd eldsvåda. Tidvattenvågor har dränkt delar av Hawaii. Jordbävningen i San Francisco 1906 lade staden i ruiner och krävde uppemot 3 000 liv. Den orkan som drabbade Galveston i Texas år 1900 dödade 8 000. Och mer nyligen kan vi nämna den fruktansvärda tsunamin som drabbade Sydostasien där många tusen liv gick till spillo och där hjälpinsatser fortfarande behövs.

Hur innehållsrika är inte orden i 88:e kapitlet av Läran och förbunden om de olyckor som skulle inträffa efter äldsternas vittnesbörd. Herren säger:

”Ty efter edert vittnesbörd kommer vittnesbördet av jordbävningarna, som skall bringa jämmer över jorden, och människorna skola falla till marken, oförmögna att stå.

Likaså kommer vittnesbördet av tordönens röst, ljungeldarnas röst, stormarnas röst och havets vågors röst, hävande sig över bräddarna.

Allting skall komma i uppror, och människornas hjärtan skola i sanning försmäktas, ty fruktan skall intaga alla människor.” (L&F 88:89–91)

Beskrivningarna av tsunamis och orkaner som nyligen inträffat är synnerligen intressanta i ljuset av orden i denna uppenbarelse, där det står: ”Havets vågors röst, hävande sig över bräddarna.”

Människors omänsklighet mot människor i gångna och nutida konflikter har medfört och medför ännu obeskrivligt lidande. I regionen Darfur i Sudan har tiotusentals dödats och långt över en miljon har blivit hemlösa.

Allt det vi upplevt under gångna år har varit förutsagt, och det är inte slut än. Liksom vi haft katastrofer i det förångna, kan vi vänta oss mer i framtiden. Vad gör vi?

Någon har sagt: Det regnade inte när Noa byggde arken. Men han

byggde den, och regnen kom.

Herren har sagt: ”Om I ären beredda skolen I icke frukta.” (L&F 38:30)

Den viktigaste förberedelsen framläggs också i Läran och förbunden, där det står: ”Därför skolen I stå på heliga platser och icke låta eder rubbas förrän Herrens dag kommer.” (L&F 87:8)

Vi sjunger psalmen:

*När vår jord begynner bäva,
stilla, Gud, vår fruktan då.
Och när straffen synes nära,
Låt oss då en fristad få.
(”Led oss fram, o himlens Herre”,
Psalmer, nr 45)*

Vi kan leva på sådant sätt att vi kan åkalla Herren och få hans beskydd och ledning. Detta bör vi sätta främst. Vi kan inte förvänta oss hans hjälp om vi är ovilliga att hålla hans bud. Vi i denna kyrka har bevis nog på de straff som följer olydnad i exemplen från både Jarediternas och Nephiternas nationer. Båda gick från härlighet till fullständig förgörelse på grund av sin ogudaktighet.

Vi vet ju att det regnar över både rättfärdiga och orättfärdiga. (Se Matt 5:45.) Men även om de rättfärdiga

dör, så är de inte förlorade utan blir frälsta genom Återlösarens försoning. Paulus skrev till romarna: ”Lever vi, så lever vi för Herren. Dör vi, så dör vi för Herren.” (Rom 14:8)

Vi kan ge akt på varningarna. Vi har fått veta att många varningar getts om New Orleans’ sårbarhet. Seismologerna säger att Saltsjödalen är en potentiell jordbävningszon. Det är det främsta skälet till att vi renoverar Tabernaklet på Temple Square. Denna historiska och framstående byggnad måste förstärkas så att den kan motstå jordens skakningar.

Vi har byggt sädesmagasin och förrådshus och lagrat förnödenheter om en katastrof skulle inträffa. Men det bästa förrådshuset är familjernas förråd. I en uppenbarelse har Herren sagt: ”Ordnen eder, bereden allt som behöves.” (L&F 109:8)

Vårt folk har i trekvarts århundrade tillrättats och uppmuntrats att förbereda sig på ett sådant sätt att de kan överleva om katastrofer skulle inträffa.

Vi kan sätta åt sidan vatten, mat, mediciner och kläder till att hålla oss varma. Vi borde ha lite pengar undanlagda för svåra tider.

Det jag nu sagt borde inte orsaka rusning till speceriaffärerna eller något liknande. Jag säger inget som inte har sagts sedan länge.

Låt oss aldrig förlora ur sikte Faraos dröm om de feta korna och de magra, de frodiga sädesaxen och de tunna, vilkas innebörd uttyddes av Josef och betydde år av överflöd och hungerår. (Se 1 Mos 41:1–36.)

Jag tror, mina kära bröder, att Herren ska välsigna oss och vaka över oss och hjälpa oss om vi vandrar i lydnad mot hans ljus, hans evangelium och hans bud. Han är vår Fader och vår Gud, och vi är hans barn, och vi måste på alla sätt vara värdiga hans kärlek och omsorg. Att vi må göra så är min ödmjuka bön, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Oavsett om de kommer med buss, till fots till prästadömsessionen eller tillsammans som familjer, så tycker medlemmarna i Samoa om att njuta av generalkonferensen tillsammans. Mer än 30 procent av befolkningen i Samoa är medlemmar i kyrkan.

Ovan: Församlade i Rio de Janeiro i Brasilien understödjer kyrkans ledare under lördagens eftermiddagssession. Till höger: Heltidsmissionärer i Brasilien visar upp exemplar av Mormons bok, ämnet för flera konferenstal.

GENERALAUKTORITETER I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Oktober 2005

Thomas S. Monson
Förste rådgivare

President Gordon B. Hinckley

James E. Faust
Andre rådgivare

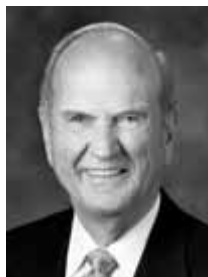
DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

Charles Didier

Merrill J. Bateman

Robert C. Oaks

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

Carlos H Amado Monte J Brough Sheldon F Child L Whitney Clayton Gary J Coleman Spencer J Condie Gene R Cook

Quentin L Cook Claudio R M Costa Benjamin De Hoyos Robert K Dellenbach John B Dickson David F Evans Christoffel Golden Jr

Walter F González C Scott Grow Bruce C Hafen Donald L Hallstrom Richard G Hinckley Jay E Jensen Marlin K Jensen

Kenneth Johnson Paul V Johnson W. Rolfe Kerr Yoshihiko Kikuchi Paul E Koelliker John M Madsen Richard J Maynes

Lynn A Mickelsen Dennis B Neuenschwander Glenn L Pace Paul B Pieper Bruce D Porter Carl B Pratt Lynn G Robbins

Cecil O Samuelson Jr Steven E Snow Ulisses Soares Francisco J Viñas Lance B Wickman W Craig Zwick

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

Mervyn B Arnold Douglas L Callister Craig C Christensen Shirley D Christensen James M Dunn Daryl H Gann

D Rex Gerratt Ronald T Halverson Keith K Hilbig Spencer V Jones Won Yong Ko Gerald N Lund

Clate W Mask Jr Dale E Miller Robert F Orton William W Parmley Wolfgang H Paul Wayne S Peterson

H Bryan Richards R Conrad Schultz W Douglas Shumway Lowell M Snow Donald L Staheli Robert R Steuer

David R Stone H Bruce Stucki Paul K Sybrowsky William R Walker Robert J Whetten Richard H Winkel

Robert S Wood H Ross Workman

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C Edgley Förste rådgivare H David Burton Presiderande biskop Keith B McMullin Andre rådgivare

Ovan, till vänster: Prästadömsbärare i Mexico City är förväntansfulla inför utsändningen av generalkonferensen. Ovan: Medlemmar i Mexico lyssnar på sessionerna på spanska och ser talarna på den stora bildskärmen i möteshuset.

Till vänster: I Peru kommer två unga män i staden Chosica tidigt till kyrkans byggnad, ivriga att få lyssna på konferenstalen.

Nedan, till vänster: Familjen Johansson i Troy, Michigan, understödjer kyrkans ledare medan de tittar på utsändningen hemifrån.

Nedan: Två medlemmar i Frankrike hälsar på varandra med en sedvanlig kyss på kinden.

Profeten Joseph Smith: Lärare genom föredöme

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Må vi införliva de gudomliga principer som han lärde oss — genom sitt föredöme — så att vi själva bättre må efterleva Jesu Kristi evangelium.

Mina bröder och systrar, i år när vi firar 200-årsjubileet av hans födelse skulle jag vilja tala om vår älskade profet Joseph Smith.

Joseph Smith Jr föddes den 23 december 1805 i Sharon i Vermont som son till Joseph Smith Sr och Lucy Mack Smith. Den dag han föddes och de stolta föräldrarna såg på den lille, kunde de inte ana vilket stort inflytande han skulle komma att få på världen. En utvald ande hade kommit för

att bo i sitt jordiska tabernakel. Han har påverkat vårt liv och har genom sitt föredöme lärt oss viktiga principer. I dag skulle jag vilja förmedla till er några av dessa principer.

När Joseph var omkring sex eller sju år drabbades han och hans syskon av fläcktyfus. De andra återhämtade sig snabbt, men hos Joseph kvarstod en smärtsam varböld på benet. Läkarna behandlade honom med sina bästa mediciner, men varbölden försvann inte. För att rädda livet på Joseph, sade de, måste de amputera hans ben. Lyckligtvis återvände läkarna kort efter den diagnosen till familjen Smiths hem och berättade att det fanns en ny metod som kanske kunde rädda Josephs ben. De ville genast operera och hade tagit med ett rep, som de skulle binda fast den lille Joseph vid sängen med så att han inte skulle slå omkring sig, eftersom de inte hade något smärtstillande medel. Men Joseph sade: "Ni behöver inte binda mig."

Läkarna föreslog att han skulle dricka lite konjak eller vin för att smärtan inte skulle bli så svår. "Nej",

svarade den unge Joseph, "Om far sitter på sängen och håller mig i famnen så gör jag det som behövs." Joseph Smith den äldre höll sin lille pojke i famnen, och läkarna tog bort det stycke ben som var angripet. Även om Joseph haltade en tid framåt, var han botad.¹ Så ung och vid otaliga andra tillfällen i sitt liv lärde Joseph oss **mod** — genom sitt föredöme.

När Joseph var fjorton år flyttade hans familj till Manchester i staten New York. Han beskrev senare den religiösa väckelse som tycktes pågå överallt vid den tiden och som tycktes vara av stor vikt för nästan alla. Joseph själv längtade efter att få veta vilken kyrka han borde gå med i. Han skriver i sin skildring:

"[Jag sade] ofta till mig själv: ... Vilket av alla dessa samfund är det rätta, eller hava de alla orätt? Om något av dem är det rätta, vilket är det då och hur skall jag kunna få veta det?"

Medan jag kämpade mot dessa stora svårigheter, som voro en följd av striden mellan de olika religionspartierna, läste jag en dag i Jakobs brevs första kapitel och femte vers: *Men om någon av eder brister i visbet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given.*²

Joseph sade att han visste att han antingen måste pröva Herren och fråga honom eller välja att kanske förbli i mörker för alltid. Tidigt en morgon gick han in i en lund — den kallades nu helig — och föll på knä och bad i tro att Gud skulle ge honom den insikt som han så ivrigt sökte. Två personer visade sig för Joseph — Fadern och Sonen — och som svar på sin fråga fick han veta att han inte skulle gå med i någon av kyrkorna, för ingen av dem var sann. Profeten Joseph Smith lärde oss **trons** princip — genom sitt föredöme. Hans enkla bön i tro den där vårmorgonen år 1820

frambringade detta förunderliga verk som fortsätter i dag överallt i världen.

Några dagar efter bönen i den heliga lunden skildrade Joseph Smith sin syn för en predikant som han kände. Till Josephs förvåning behandlades det han sade med "förakt" och "orsakade stor förföljelse, som fortsatte att tilltaga". Men Joseph vacklade inte. Han skrev senare: "Jag hade förvisso sett ett ljus, och mitt i det ljuset såg jag två personer, och de talade förvisso till mig. Trots att man hatade och förföljde mig, emedan jag sade, att jag hade haft en syn, var det dock sant. ... Ty jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste, att Gud visste det och jag kunde icke förneka det."³ Trots den fysiska och själsliga miss-handel som han fick utstå av sina motståndare under resten av sitt liv, vacklade han aldrig. Han lärde oss **ärlighet** — genom föredöme.

Efter den första stora synen fick profeten Joseph inga ytterligare besök på tre år. Men han undrade inte, han ifrågasatte inte, han tvivlade inte på Herren. Han väntade tålmodigt. Han lärde oss den himmelska dygden **tålmod** — genom sitt föredöme.

Sedan ängeln Moroni besökt den unge Joseph och han hade fått plårtarna, påbörjade han den svåra upp-giften att översätta. Man kan väl bara ana den hängivenhet, den iver och det arbete som krävdes för att på mindre än nittio dagar översätta denna uppteckning på över 500 sidor som omspanner 2 600 år. Jag älskar de ord Oliver Cowdery använde för att beskriva den tid han tillbringade med att bistå Joseph vid översättningen av Mormons bok: "Det var dagar, som man aldrig glömmer — att sitta under ljudet av en röst, som var dikterad genom himmelsk inspiration fyllde

mitt hjärta med största tacksamhet."⁴ Profeten Joseph Smith lärde oss **flit** — genom sitt föredöme.

Som vi vet sände profeten Joseph ut missionärer att predika det återställda evangeliet. Han utförde själv en mission i norra New York och i Canada tillsammans med Sidney Rigdon. Han inspirerade inte bara andra att frivilligt anmäla sig till missionstjänst utan lärde oss vikten av **missionsarbete** — genom sitt föredöme.

Jag tror att något av det vackraste men också något av det sorgligaste profeten Joseph lärde oss hände kort före hans död. I en syn hade han sett hur de heliga lämnade Nauvoo och färdades till Klippiga bergen. Han var angelägen om att hans folk skulle föras bort från sina plågoandar till detta utlovade land som Herren hade visat honom. Helt säkert längtade han efter att vara med dem. Men det fanns ett häkttningsbeslut mot honom som grundade sig på falska anklagelser. Trots många vädjanden till guvernör Ford ogiltigförklarades inte anklagelserna. Joseph lämnade sitt hem, sin hustru, sin familj och sitt folk och överlämnade sig åt myndigheterna, medveten om att han förmodligen aldrig skulle återvända.

Han sade på vägen till Carthage: "Jag går som ett lamm till slaktbänken, men jag är lugn som en sommarmorgon. Jag har ett oskyldigt sinne inför Gud och alla människor."⁵

Han spärrades in i fängelset i Carthage med sin bror Hyrum och andra. Den 27 juni 1844 satt Joseph, Hyrum, John Taylor och Willard Richards tillsammans där då en uppretad pöbelhop stormade fängelset och började skjuta genom dörren till rummet där de vistades. Hyrum blev dödad och John Taylor skadad. Joseph Smiths sista stora handling här på jorden var osjälvisk. Han gick tvärs över rummet, troligen för att han

”trodde att han kunde rädda livet på bröderna i rummet om han flydde ... och sprang fram till fönstret, där han träffades av två kulor från dörren och en kula utifrån som trängde in i högra sidan av bröstet”.⁶ Han gav sitt liv. Willard Richards och John Taylor överlevde. ”Ingen har större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner.”⁷ Profeten Joseph lärde oss **kärlek** — genom sitt föredöme.

I efterhand, mer än 160 år senare, tröstas vi av insikten att fastän händelserna den 27 juni 1844 var tragiska så var Joseph Smiths martyrdöd inte sista kapitlet i berättelsen. De som tog hans liv trodde att kyrkan skulle störta samman utan honom — men hans kraftfulla vittnesbörd om sanningen, de lärdomar han översatte och hans tillkännagivande av Frälsarens budskap lever vidare i hjärtat hos mer än tolv miljoner medlemmar över hela världen som förkunnar att han var en Guds profet.

Joseph Smiths vittnesbörd fortsätter att förändra liv. För många år sedan verkade jag som president för Canadamissionen. I Ontario var två av våra missionärer ute och knackade dörr en kall, snöig kväll. De hade inte haft någon som helst framgång. Den ena äldsten var erfaren och den andra ny.

De två knackade på hemma hos Elmer Pollard, som tyckte synd om de stelfrusna missionärerna och bad dem komma in. De framförde sitt budskap och frågade om han ville be med dem. Det gick han med på, förutsatt att han fick be bönen.

Bönen han uppsände överraskade missionärerna. Han sade: ”Himmelske Fader, välsigna dessa två beklagansvärda, vilseförda missionärer att de måtte återvända hem och inte slösa bort sin tid på att berätta för människor i Canada om ett budskap som är så besynnerligt och om vilket de vet så lite.”

När de reste sig upp bad Elmer Pollard missionärerna att aldrig återvända till hans hem. När de gick sade han hånfullt: ”Ni ska inte försöka inbilla mig att ni tror att Joseph Smith var en Guds profet!” Och smällde igen dörren.

Missionärerna hade bara gått ett kort stycke när juniorkamraten sade försynt: ”Vi svarade inte på herr Pollards ord.”

Seniorkamraten sade: ”Vi blev avvissade. Låt oss gå vidare.”

Men den unge missionären stod på sig, och de två återvände till Elmer Pollards dörr. Han öppnade dörren och sade ilsket: ”Jag tyckte jag sade till er unga män att aldrig återvända!”

Då tog juniorkamraten mod till sig och sade: ”När vi var på väg ut sade du att vi nog inte trodde att Joseph Smith var en Guds profet. Jag vill vittna för dig att jag *vet* att Joseph Smith var en Guds profet, att han genom inspiration översatte den heliga bok som kallas Mormons bok. Jag vet att han såg Gud Fadern och Jesus, Sonen.” Så gick missionärerna därifrån.

Jag hörde samme Elmer Pollard vid ett vittnesbördsmöte berätta om vad som hänt den där minnesvärda dagen. Han sade: ”Den natten kunde

jag inte sova. Jag kastade mig av och an. Om och om igen hörde jag orden inom mig: ’Joseph Smith var en Guds profet. Jag vet det ... jag vet det ... jag vet det.’ Det kunde inte bli morgon fort nog. Jag ringde till missionärerna, till det nummer som stod längst ner på det lilla kortet med Trosartiklarna. De återvände, och den här gången deltog min hustru, mina barn och jag i diskussionen som uppriktiga sanningssökare. Följden blev att vi alla omfattade Jesu Kristi evangelium. Vi kommer alltid att vara tacksamma för vittnesbördet om sanningen från dessa två modiga, ödmjuka missionärer.”

I kapitel 135 av Läran och förbunden läser vi John Taylors ord om profeten Joseph: ”Joseph Smith, Herrens profet och siare, har gjort mera — Jesus allena undantagen — för människornas frälsning i denna världen än någon annan människa, som levat här.”⁸

Jag älskar president Brigham Youngs ord: ”Jag känner att jag vill ropa halleluja hela tiden då jag tänker på att jag har känt Joseph Smith, den profet som Herren uppreste och ordinerade, och till vilken han gav nycklarna och makten att

bygga Guds rike på jorden.”⁹

Till denna passande hyllning till vår älskade Joseph lägger jag mitt eget vittnesbörd att jag vet att han var Guds profet, utvald att återställa Jesu Kristi evangelium i dessa sista dagar. Jag ber, när vi nu firar 200-årsminnet av hans födelse, att vi ska lära oss av hans liv. Må vi införliva de gudomliga principer som han lärde oss — genom sitt föredöme — så att vi själva bättre må efterleva Jesu Kristi evangelium. Må vårt liv åter spegla den kunskap vi har att Gud lever, att Jesus Kristus är hans Son, att Joseph Smith var en profet och att vi i dag leds av en annan Guds profet: president Gordon B Hinckley.

I och med denna konferens är det 42 år sedan jag kallades till de tolv apostlarnas kvorum. Vid mitt första möte med första presidentskapet och de tolv kvorum i templet, sjöng vi en psalm som hedrade profeten Joseph Smith, den var och är en av mina favoritpsalmer. Jag avslutar med en vers från den psalmen:

*Pris åt den man som av Herren blev utvald,
smord till profet genom Frälsarens ord.*

*Heliga, furstar och folk skola vörda
yttersta tidens profet på vår jord.¹⁰*

Jag vittnar om denna stora sanning, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, utg Scot Facer Proctor och Maurine Jensen Proctor (1996), s 69–76.
2. Joseph Smiths skrifter 2:10–11.
3. Joseph Smiths skrifter 2:21–22, 25.
4. Joseph Smiths skrifter 2:71, fotnot.
5. L&F 135:4.
6. *History of the Church*, 6:618.
7. Johannes 15:13.
8. L&F 135:3.
9. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 343.
10. William W Phelps, ”Pris åt den man”, *Psalmer*, nr 16.

En fristad

PRESIDENT BOYD K PACKER

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum

Varje själ som villigt förenar sig med Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och strävar efter att hålla fast vid dess principer och förordningar har fått ”en fristad”.

Jag har levt länge och sett hur de normer som civilisationen är beroende av för att överleva har sopats bort, en bit i taget.

Vi lever i en tid när de uråldriga normerna för moral, äktenskap, hem och familj lider nederlag efter nederlag i rättssalar och rådsförsamlingar, i riksdagar och klassrum. Vår lycka beror på om vi lever efter just dessa normer.

Aposteln Paulus profeterade att i vår tid, i dessa sista dagar, skulle människor vara ”olydiga mot sina föräldrar ... kärlekslösa ... fientliga mot det goda. De skall älska njutning i stället för Gud.” (2 Tim 3:2–4)

Och han varnade: ”Onda människor och bedragare skall göra framsteg — till det sämre. De bedrar och

blir själva bedragna.” (2 Tim 3:13) Han hade rätt. Men när jag tänker på framtiden överväldigas jag ändå av en positiv känsla av optimism.

Paulus bad den unge Timoteus att fortsätta med det han lärt sig av apostlarna och sade att han skulle bli räddad eftersom ”du känner från barndomen de heliga Skrifterna som kan göra dig vis, så att du blir frälst genom tron i Kristus Jesus”. (2 Tim 3:15)

Det är viktigt med kunskap om skrifterna. Av dem lär vi om andlig vägledning.

Jag har hört människor säga: ”Jag skulle gärna ha uthärdat förföljelser och prövningar om jag hade fått leva under den första tiden i kyrkan när det publicerades en sådan ström av uppenbarelser som helig skrift. Varför händer inte detta nu?”

Uppenbarelserna som kom genom profeten Joseph Smith och som trycktes som helig skrift lade en fast grund för kyrkan genom vilken Jesu Kristi evangelium kunde nå ut till ”varje nation”¹. (2 Nephi 26:13)

Skrifterna beskriver uppgifterna för profeten och presidenten och hans rådgivare, de tolv apostlarnas kvorum, de sjuttios kvorum, presiderande biskopsrådet och stavarna och församlingarna och grenarna. De förklarar ämbetena inom melkisedekska och aronska prästadömet. De upprättar

kanalerna genom vilka inspiration och uppenbarelse kan strömma till ledarna och lärarna och föräldrarna och till de enskilda.

Motståndet och prövningarna är annorlunda i dag. De är snarast intensivare och farligare än under den första tiden, och riktar sig inte så mycket mot kyrkan som mot oss som enskilda. De tidiga uppenbarelserna, som publicerades som helig skrift för ständig vägledning åt kyrkan, fastställer förordningarna och förbunden, och de gäller fortfarande.

Ett av dessa skriftställen ger oss löftet: "Om I ären beredda skolen I icke frukta." (L&F 38:30)

Låt mig berätta vad som har gjorts för att bereda oss. Då kanske ni förstår varför jag inte fruktar framtiden, varför jag har en sådan positiv känsla av tillförsikt.

Det är inte möjligt för mig att i detalj beskriva eller ens räkna upp allt som första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum har åstadkommit under senare år. I detta kommer ni att se fortsatt uppenbarelse, tillgänglig för kyrkan och för varje enskild medlem. Jag ska beskriva en del av det som gjorts.

För över 40 år sedan bestämdes det att läran skulle göras tillgänglig snabbt och enkelt för varje medlem i kyrkan genom att bereda en sista dagars heliga utgåva av skrifterna. Vi började göra korshänvisningar mellan King James Bibel och Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. Texten i King James Bibel lämnades helt oförändrad.

Arbete utfördes för hundratals år sedan för att bana vägen för vår tid. Nittio procent av King James Bibel är översatt av William Tyndale och John Wycliffe. Vi har dessa första översättare, dessa martyrer, att tacka för mycket.

William Tyndale sade: "Jag ska få en pojke bakom plögen att veta mer om

skrifterna än [prästerskapet]."²

Alma, som hade gått igenom stora prövningar, stod nu inför ännu större. Uppteckningen säger: "Emedan ordets predikan hade den verkan att leda åhörarna till att göra det som var rätt — ja, emedan den gjorde ett mycket kraftigare intryck på människornas sinnen än svärdet eller något annat som hade hänt dem — trodde Alma, att det nu skulle vara rådligt att försöka Guds ords kraft på dem." (Alma 31:5)

Det är just detta vi hade i tankarna när vi började med skriftprojektet: att varje medlem i kyrkan skulle kunna

känna till skrifterna och förstå principerna och lärdomarna i dem. Vi började utföra i vår tid vad Tyndale och Wycliffe gjorde på sin.

Både Tyndale och Wycliffe blev fruktansvärt förföljda. Tyndale plågades i ett iskallt fängelse i Bryssel. Han var klädd i trasor och han frös fruktansvärt. Han skrev till biskoparna och bad om att få sin rock och mössa. Han tiggde om att få ett stearinljus och sade: "Det är mycket tröttsamt att sitta ensam i mörkret."³ De blev så ursinniga över denna begäran att han togs från fängelset och brändes på bål inför en stor folkmassa.

vår Herres, heliga namn.

Två nya uppenbarelser lades till Läran och förbunden — kapitel 137, en syn som gavs till profeten Joseph Smith med anledning av utförandet av begåvningen, och kapitel 138, president Joseph F Smiths syn om de dödas återlösning. Därefter, just då detta arbete avslutades för att tryckas, togs den underbara uppenbarelsen om prästadömet emot och meddelades i ett officiellt tillkännagivande (se L&F, Officiellt tillkännagivande — 2), vilket visar att skrifterna inte är avslutade.

Sedan kom den enorma utmaningen att översätta till kyrkans olika språk. Nu har Tre-i-ett, med en vägledning till skrifterna, kommit ut på 24 språk och den kommer på fler. Mormons bok har nu tryckts på 106 språk. Fyrtionio översättningar pågår.

Det har gjorts än mer. Mormons bok fick en undertitel — Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus.

Med de grundläggande lärdomarna på plats, lika stadigt som graniten i Salt Lake-templet och tillgängliga för alla, kan fler bli vittne till den ständiga strömmen av uppenbarelser till kyrkan. "Vi tror allt vad Gud har uppenbarat, allt vad han nu uppenbarar och vi tror att han ännu kommer att uppenbara många stora och viktiga ting angående sitt rike." (Nionde trosartikeln)

Medan utgivningen av skrifterna pågick, inleddes ännu ett stort arbete. Också detta skulle ta flera år. Hela kyrkans studieprogram omstrukturerades. Alla studiekurser i prästadömet och biorganisationerna — för barn, ungdomar och vuxna — ändrades så att de koncentrerades på skrifterna, på Jesus Kristus, på prästadömet och på familjen.

Hundratals frivilliga arbetade år ut och år in. Några av dem var experter på att skriva, på läroplaner, på

Wycliffe undgick att brännas till döds, men rådet i Konstanz såg till att hans kropp grävdes upp, brändes på bål och att hans aska spreds.⁴

Profeten Joseph Smith hade av modern till Edward Stevenson i de sjuttios kviurum fått låna böcker om martyrer, skrivna av den engelske 1500-talsprästen John Foxe. När han läst dem sade han: "Jag har med hjälp av Urim och Tummim sett dessa martyrer, och de var uppriktiga, hängivna Kristi efterföljare, enligt det ljus de ägde, och de kommer att bli frälsta."⁵

Att korshänvisa mer än 70 000 verser i skrifterna och ordna fotnoter och hjälpmedel trodde man skulle bli enormt svårt, kanske till och med omöjligt. Men arbetet påbörjades. Det krävdes 12 år och hjälp från över 600 personer att fullborda det. Några var experter på grekiska, latin och hebreiska, andra hade kunskaper om forntida skrifter. Men de flesta var vanliga, trofasta medlemmar i kyrkan.

Inspirationens ande vilade över arbetet.

Projektet hade varit omöjligt utan datorns hjälp.

Ett anmärkningsvärt system konstruerades för att organisera tiotusentals fotnoter och på så sätt öppna

skrifterna för varje pojke och flicka "bakom plogen".

Med ett ämnesregister kan en medlem i kyrkan på bara några minuter slå upp sådana ord som *försoning*, *omvändelse*, *den Helige Anden*, och få ytterligare upplysningar från alla fyra standardverken.

När projektet pågick i flera år frågade vi hur det gick med det omständliga, mödosamma arbetet att lista ämnena i bokstavsordning. De skrev: "Vi har gått igenom *Helvete* och *Himmel*, förbi *Kärlek* och *Lusta*, och arbetar på *Omvändelse*."

Vi fick de ursprungliga manuskripten till Mormons bok i vår hand. Dessa gjorde det möjligt att korrigera tryckfel som smyger sig in i översättning av skrifterna.

Det mest anmärkningsvärda i *Topical Guide* är de 18 sidorna med enkelt radavstånd, liten stil, under rubriken "Jesus Christ", den mest utförliga sammanställning av uppgifter i skrifterna om Jesu Kristi namn som någonsin sammanställts i världshistorien. Följ dessa hänvisningar och du får en klar bild av vems kyrka detta är, vad den lär och vilken myndighet den har, allt förankrat i Jesu Kristi, Guds Sons, Messias, Återlösarens,

undervisning och andra liknande områden, men de flesta var vanliga medlemmar. Allt förankrades i skrifterna, med betoning på prästadörets myndighet och med familjens helighet i centrum.

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum publicerade "Familjen: Ett tillkännagivande för världen."⁶ De publicerade sedan "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd".⁷

Seminarier och religionsinstitut spreds över hela världen. Lärare och elever undervisar och lär sig genom Anden (se L&F 50:17–22) och båda lär sig att förstå skrifterna, profeternas ord, frälsningsplanen, Jesu Kristi försöning, avfallet och återställelsen, den återställda kyrkans unika ställning, och att ta fram principerna och lärdomarna i dem. Eleverna uppmuntras att göra till vana att dagligen studera skrifterna.

Måndagskvällen reserverades för familjens hemafton. Alla kyrkliga aktiviteter ska planeras så att familjen kan vara tillsammans.

Som naturlig följd blev missionärsarbetet förankrat i uppenbarelserna under rubriken "Predika mitt evangelium". Varje år avlöses över 25 000 missionärer för att återvända till sina hem i 148 länder, sedan de tillbringat två år med att lära sig kyrkans lära och hur man ska undervisa genom Anden och dela med sig av sitt vittnesbörd.

Principerna för prästadörets ledning har klargjorts. De aronska och melkisedekska prästadömskvorumens roll har förstärkts. Alltid och överallt finns det ledare — biskopar och presidenter — som innehar nycklarna till att ge vägledning, klarlägga missförstånd, upptäcka och tillrättalägga falska läror.

De vuxnas studiekurser i prästadömet och Hjälpföreningen grundar sig på kyrkans presidenters lärdomar.

Kyrkans tidskrifter har fått en

annan utformning och publiceras nu på 50 språk.

Vi är inne i en fantastisk era av tempelbyggande, 122 tempel är nu öppna för tempelarbete och två till tillkännagavs i går.

Genealogi kallas numera släkthistoria. Trofasta medlemmar får hjälp av den senaste tekniken att bereda och föra namn till templet.

Allt detta vittnar om fortsatt uppenbarelse. Det finns andra saker, alltför många för att i detalj beskrivas.

Det finns i kyrkan en central inre kraft som är mer djupgående än program eller möten eller föreningar. Den förändras inte. Den kan inte förstöras. Den är beständig och säker. Den avmattas eller förbleknar aldrig.

Kyrkan har kapell för sina sammankomster, men den bor i varje sista dagars heligs hjärta och själ.

Överallt i världen hämtar ödmjuka medlemmar inspiration ur skrifterna för att få vägledning i livet, inte helt medvetna om att de har funnit denna "mycket dyrbara pärla" (Matt 13:46) som Herren berättade om för sina lärjungar.

När Emma Smith, profeten Josephs hustru, samlade psalmer till den första psalmboken, tog hon med "Led oss fram, o himlens Herre", som i själva verket är en bön:

*När vår jord begynner bäva,
stilla, Gud, vår fruktan då.
Och när straffen synes nära,
låt oss då en fristad få.⁸*

Varje själ som villigt förenar sig med Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och strävar efter att hålla fast vid dess principer och förordningar har fått "en fristad".

Alla kan få den försäkran som kommer genom inspiration och vittnar om att Jesus är Kristus, Guds Son, att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är precis det han sade att den skulle vara: "Den enda sanna och levande kyrkan på hela jordens yta." (L&F 1:30) I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se också Uppenbarelseboken 5:9, 14:6; 1 Nephi 19:17; Mosiah 3:13, 20; 15:28; 16:1; Alma 9:20; 37:4; L&F 10:51; 77:8, 11; 133:37.
2. I David Daniell, inledning till *Tyndale's New Testament*, översatt av William Tyndale (1989), s viii.
3. I Daniell, inledning till *Tyndale's New Testament*, s ix.
4. Se John Foxe, *Foxe's Book of Martyrs*, red av G A Williamson (1965), s 18–20.
5. I Edward Stevenson, *Reminiscences of Joseph, the Prophet, and the Coming Forth of the Book of Mormon*, (1893), s 6.
6. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49.
7. "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", *Liabona*, apr 2000, s 2.
8. *Psalmer*, nr 45.

Ett mönster för alla

ÄLDSTE MERRILL J BATEMAN

i de sjuttios presidentskap

*Jesu Kristi återställda evangelium är ett mönster för alla ...
Det är de goda nybeterna — Herren Jesu Kristi tidlösa
lära och försonande kraft.*

Nyligen ifrågasatte en deltagare i ett radioprogram kyrkans internationella dragningskraft, eftersom den har sitt ursprung i New York, sitt huvudkontor i Utah och Mormons bok handlar om ett forntida amerikanskt folk. När jag tänkte på vännerna i Asien, Afrika, Europa och andra delar av världen, stod det klart att debattören inte förstod det återställda evangeliets universella karaktär eller hur dess förordningar, förbund och välsignelser är tillämplbara på alla, överallt. Den världsomfattande innebörden av profeten Joseph Smiths första syn och Mormons bok kan inte bedömas efter geografiskt läge utan

efter budskapet om människans förhållande till Gud, Faderns kärlek till sina barn och den gudomliga kraft som finns inom varje människa.

Den profetiska maningen har i alla tider varit: ”Kommen till Kristus och varden fullkomnade i honom” (Moroni 10:32; se också Matt 5:48; Joh 10:10, 14:6) och att frälsning ges genom Faderns Enfödde Son. (Se Joh 1:14, 18; L&F 29:42.) Denna maning är universell och gäller alla Guds barn, vare sig de är av afrikansk, asiatisk, europeisk eller annan härkomst. Som aposteln Paulus förklarade för atenarna är vi alla ”av Guds släkt”. (Apg 17:29)

Faderns plan för våra liv, med dess Kristi försoning som kärnpunkt, bereddes före världens grundläggning. (Se Abraham 3:22–28; Alma 13:3.) Den gavs till Adam och Eva och de befalldes att undervisa sina barn om den. (Se Moses bok 5:6–12.) Med tiden förkastade Adams efterkommande evangeliet, men det förnyades genom Noa och sedan på nytt genom Abraham. (Se 2 Mos 6:2–4; Gal 3:6–9.) Evangeliet erbjöds israeliterna på Moses tid. Men efter århundraden av avfall krävdes det en strängare tuktomästare för att föra dem till Kristus. (Se 2 Mos 19:5–6; L&F 84:19–24.)

Slutligen, i tidens mitt, återställde Frälsaren själv evangeliets fullhet till Israel.

Ett av de mest belysande skriftstäl-lena om detta förlopp av avfall och återställelse finns i Jesu liknelse om de orättfärdiga vingårdsarbetarna. (Se Mark 12:1–10.) I liknelsen påminner Jesus folket om de många profeter som sänts under gångna tidsåldrar för att uppressa rättfärdiga nationer. Han berättar sedan hur budbärarna förkastades gång på gång. Några slog de och sände tomhänta därifrån. Andra döda-des. Och när Jesus sedan profeterar om sitt eget tjänandeverk, berättar han för sina lyssnare att Fadern bestämde sig för att sända sin ende son, sin högt älskade (se JST, Mark 12:7), och sade: ”De kommer att ha respekt för min son.” (Matt 21:37)

Men Jesus, som kände till sitt eget öde, sade sedan:

”Men vingårdsarbetarna sade ... Här har vi arvtagaren! Kom, låt oss döda honom, så blir arvet vårt.

Och de tog fast honom, dödade honom och kastade ut honom ur vingården.” (Mark 12:7–8)

Efter Frälsarens och hans apostlars död förändrades lärdomar och förrättningar och avfallet började på nytt. Den här gången varade det andliga mörkret i hundratals år innan strålar av ljus än en gång skulle genomtränga jorden. Aposteln Petrus kände till detta avfall och profeterade efter att Frälsaren uppstigit till himlen att Herrens andra ankomst inte skulle ske förrän en återupprättelse av allting ägt rum. (Se Apg 3:19–21.) Aposteln Paulus profeterade också om en tid när medlemmarna inte skulle ”stå ut med den sunda läran” (2 Tim 4:3–4) och att ett ”avfall” (2 Tess 2:2–3) skulle föregå Kristi andra ankomst. Också han syftade på alltings återställelse när han sade att Frälsaren ”när tiden var fullbordad ... skulle sammanfatta allt i Kristus”. (Se Ef 1:10.)

Herren ledde återställelsen av evangeliet genom profeten Joseph Smith. Alltings återställelse började i den heliga lunden där Fadern och Sonen visade sig för Joseph Smith. I en syn fick Joseph lära sig om Guds egen natur, att Fadern och Sonen är två åtskilda, upphöjda varelser med kroppar av kött och ben.

I början av de flesta tidshushållningar ges en bok till den nyligen kallade profeten. Mose fick stentavlor. (Se 2 Mos 31:18.) Lehi fick en bok att läsa om Jerusalems förstörelse. (Se 1 Nephi 1:11–14.) Heseziel fick en "bokrulle" (Hes 2:9–10) som innehöll Herrens budskap till Juda hus på hans tid. Johannes Uppenbararen på ön Patmos fick se en bok med sju insegel. (Se Upp 5; L&F 77:6.) Är det då att undra på att Herren, som en del av återställelsen av allt, skulle ge en bok som innehåller evangeliets fullhet? Mormons bok har kraften att föra alla män och kvinnor till Kristus. Dess ord om Frälsarens försoning är de tydligaste som skrivits i syfte och kraft.

Den Helige Anden har viskat till min själ att Joseph såg Fadern och Sonen i den heliga lunden och att Mormons bok är sann. Jag är tacksam

för den ytterligare kunskapen om Frälsarens försoning som finns i Mormons bok. En av de titlar som Frälsaren har fått är Faderns enfödde Son. Aposteln Johannes säger till exempel i sitt evangelium att han såg Herrens majestät och härlighet på förklaringsberget och att hans härlighet var "en härlighet som den Enfödde har av Fadern". (Joh 1:14, se också v 18) Den här titeln används också många gånger i Mormons bok.

I motsats till dödliga som ärver förmågan att dö från båda föräldrarna, föddes Jesus av en dödlig mor och en odödlig Fader. Förmågan att dö, som han ärvde från Maria, innebar att han kunde dö, men arvet från hans Fader gav honom oändligt liv, vilket gjorde döden till en frivillig handling. Därför sade Jesus till det judiska folket: "Ty liksom Fadern har liv i sig själv, så har han gett åt Sonen att ha liv i sig själv." (Joh 5:26)

Vid ett annat tillfälle sade han:

"Fadern älskar mig därför att jag ger mitt liv för att sedan ta det tillbaka.

Ingen tar det ifrån mig, utan jag ger det av fri vilja. Jag har makt att ge det, och jag har makt att ta det tillbaka. Det budet har jag fått av min Fader." (Joh 10:17–18)

Den odödliga natur som Jesus fick av sin Fader gav honom makt att utföra försoningen, att lida för allas synder. Profeten Alma i Mormons bok lär att Jesus inte bara tog på sig våra synder utan också våra plågor, bedrävelser och frestelser. Alma förklarar också att Jesus tog på sig våra sjukdomar, vår död och våra skröpligheter. (Se Alma 7:11–13.) Detta gjorde han, sade Alma, så att hans "inre må bli fyllt med barmhärtighet enligt köttet, så att han ... må kunna bistå sitt folk". (Alma 7:12)

Profeten Abinadi säger dessutom att "när hans själ har blivit gjord till ett syndoffer, skall han se sina efterkommande". (Mosiah 15:10) Abinadi säger sedan att Frälsarens efterkommande är profeterna och de som följer dem. I många år tänkte jag på Frälsarens upplevelser i Getsemane och på korset som platser där en väldig mängd synder lades på honom. Genom Almas, Abinadis, Jesajas och andra profeters ord har emellertid min uppfattning förändrats. I stället för en opersonlig mängd synder var det en lång rad människor då Jesus upplevde "våra svagheter" (Hebr 4:15), "bar våra sjukdomar ... tog på sig våra smärtor ... och blev slagen för

våra missgärningars skull". (Se Jes 53:4-5.)

Försoningen var en inre, personlig upplevelse i vilken Jesus kom till visshet om hur han skulle kunna hjälpa var och en av oss.

Den kostbara pärlan lär att Mose fick se alla jordens invånare, vilka var "otaliga såsom sanden på havets strand". (Moses 1:28) Om Mose såg varje själ, då verkar det rimligt att universums Skapare har makt att ingående lära känna var och en av oss. Han lärde sig om dina svagheter och om mina. Han upplevde dina smärtor och lidanden. Han upplevde mina. Jag vittnar om att han känner oss. Han förstår sättet varpå vi möter frestelser. Han känner våra svagheter. Men mer än så, han inte bara känner oss, han vet hur han ska hjälpa oss om vi kommer till honom i tro. Det är därför som en ung latinamerikansk kvinna, när den Helige Anden gav henne ett vittnesbörd om återställelsen, plötsligt insåg att hon var mer än en prick i universum. Hon upplevde Guds kärlek, att hon var hans dotter, och förstod att han kände henne. Det förklarar också varför frälsningsplanen tycktes bekant för min japanska vän när missionärerna undervisade honom och när den Helige Anden bekräftade varför han var här på jorden och vilka möjligheter han har.

Jag vittnar om att Jesu Kristi återställda evangelium är ett mönster för alla. Det är inte platsen för händelserna som är av betydelse, det är de goda nyheterna — Herren Jesu Kristi tidlösa lära och försonande kraft. Jag bär vittne om att han lever, att han är Kristus. Jag vittnar om att evangeliet som återställdes genom profeten Joseph Smith är den återupprättelse av allting som Petrus talade om. Jag bär mitt vittnesbörd om att president Gordon B Hinckley är Herrens profet i vår tid. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Min själ fröjdar sig över de heliga skrifterna

CHERYL C LANT

Primärföreningens generalpresident

Det finns absolut ingenting viktigare som vi kan göra för våra familjer än att stärka dem genom skrifterna.

Vår älskade profet bad oss nyligen att läsa Mormons bok före årets slut. Efter att ha antagit denna inbjudan har jag upptäckt nya och spännande saker i denna bok fastän jag har läst den många gånger förut. Till exempel upptäckte jag på nytt Andra Nephi 4:15 där det står: "Ty min själ fröjdar sig över de heliga skrifterna och mitt hjärta begrundar dem, och jag skriver dem för mina barns undervisning och gagn."

Detta skriftställe lär oss hur man ska läsa Mormons bok. Det

nämner tre viktiga begrepp.

För det första: "Min själ fröjdar sig". Jag älskar dessa ord! Jag har ofta tänkt på att hungra och törsta efter kunskap när jag läser skrifterna, men att glädjas över dem är något helt annat. Jag har upplevt att vad jag får ut av skrifterna beror på vad jag tar med mig. Varje gång jag läser dem kan man säga att jag tar med mig en ny person med nya ögon till skriftläsningen. Var jag befinner mig i livet, mina erfarenheter och min inställning är allt sådant som påverkar vad jag får ut av det. Jag älskar skrifterna. Jag värdesätter sanningarna jag finner när jag läser dem. Glädje fyller mitt hjärta medan jag får uppmuntran, vägledning, tröst, styrka och svar på mina böner. Livet ser ljusare ut och vägen öppnar sig för mig. Jag försäkras åter om min himmelske Faders kärlek och omsorg om mig varje gång jag läser. Det är verkligen en fröjd för mig. Som en liten pojke i en solstråleklass uttryckte det: "Jag känner mig glad av skrifterna!"

För det andra: "Mitt hjärta begrundar dem". Vad jag älskar att bära skrifterna med mig i hjärtat! Andan i det jag har läst vilar där för

att ge mig frid och tröst. Kunskapen jag fått ger mig vägledning och anvisningar. Jag fylls av tillförsikten som kommer av lydnad.

Ibland har jag lyxen att kunna fördjupa mig i skrifterna. Andra gånger läser jag i dem korta stunder. Men det verkar inte spela någon roll var eller när jag läser skrifterna, jag kan alltid bära dem med mig i hjärtat. Jag har funnit att när jag läser dem på morgonen, kan jag ha Andens inflytande med mig hela dagen. När jag läser dem mitt på dagen, är det vanligtvis för att något behov har lett mig dit där jag kan hitta svar och vägledning som påverkar mina beslut och handlingar. När jag läser dem på kvällen, dröjer sig Herrens ljuva, tröstande budskap kvar i mitt undermedvetna när jag sover. Många gånger kan jag vakna under natten med idéer eller tankar som kommer från de ord jag läste innan jag somnade. Mina tankar kan vandra både hit och dit under dagen, men mitt hjärta är fast förankrat vid Herrens ord i skrifterna och "begrundar dem".

Genom detta har jag lärt att som en människa tänker i sitt hjärta, sådan är hon. När jag begrundar skrifterna händer något inom mig. Jag får en

starkare önskan att leva nära min himmelske Fader. Jag längtar efter att tjäna honom. Jag vill leva efter principerna jag lär mig i skrifterna, och när jag gör det, "skriver [mitt hjärta] dem för mina barns undervisning och gagn".

Jag skriver naturligtvis inte helig skrift som Nephi gjorde, men när jag läser skrifterna och lever efter principerna jag lärt mig, skrivs dessa skrifter åter i mitt liv. De styr mina handlingar och är skrivna där så att mina barn kan se och följa dem. Jag kan bygga ett arv, en tradition av rättfärdigt leverne, grundat på principer jag lär mig i skrifterna.

I Lärn och förbunden 93:39–40 står det: "Och den onde kommer och borttager sanningen och ljuset från människobarnen förmedelst olydnad och fädernas traditioner.

Men jag har befallt eder att uppfostra edra barn i ljus och sanning."

Genom att läsa skrifterna kan jag vara säker på att jag lär känna "ljuset och sanningen" som välsignar mig och min familj. När jag vet vad jag ska göra, kan jag arbeta på att mina handlingar — mina "traditioner" — överensstämmer med det jag vet. Då kan mitt exempel inte vilseleda mina barn

utan i stället leda dem till skrifterna och till sanningen som finns däri.

Jag älskar primärsången som lär följande:

*Sök, klappa och be,
det är vad jag göra kan.
Guds ande betygar varje ord,
jag vet att skriften är sann.¹*

Jag har funnit att om jag inte bara ber om att få ett vittnesbörd om att skrifterna är sanna, utan också om att ha Anden hos mig när jag läser, ökas min mottaglighet, och jag ser allt så mycket klarare. Jag kan se var jag är i mitt liv och var min himmelske Fader vill att jag ska vara. Jag kan förstå sanningens principer och jag kan se hur jag ska göra de ändringar som behövs i mitt liv. Jag kan känna mig säker på att Herren stärker och hjälper mig att göra det. På så sätt blir skrifterna skrivna i mitt liv.

När vi läser skrifterna hör vi Frälsarens röst. Han är inte frånvarande från våra liv. Han är aktivt placerad i verserna i dessa heliga böcker. Vår profet har bett oss komma närmare Frälsaren genom att läsa Mormons bok.

Och hur är det med våra barn? Hur välsignat är inte det barn vars

föräldrar grundar sitt liv på lärdomarna i skrifterna! Det finns absolut ingenting viktigare som vi kan göra för våra familjer än att stärka dem genom skrifterna. Föräldrar, kalla samman familjen för att läsa skrifterna, och se till att det får plats i ert fullbokade familjeschema. Barn, när ni kallas till skriftstudier, kom då snabbt och villigt.

President Gordon B Hinckley gav oss en inbjudan, men han gav oss också löften om vi väljer att lyda. Han lovade oss "Herrens ande i större mått ... en starkare beslutsamhet att vandra i lydnad mot hans bud och ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever".²

En av mina döttrar, som befinner sig i det underbara skede i livet då hennes största välsignelser också är hennes största utmaningar (hon har tre små barn), sade till mig: "Mamma, jag gör det. Jag läser Mormons bok. Och jag förlitar mig på dessa underbara löften. De är precis vad jag behöver i mitt liv just nu."

Är dessa välsignelser det som du behöver i ditt liv? De finns där att ta för sig av. Låt oss nu var och en lova att vi ska följa profeten. Låt oss som familjer göra anspråk på våra välsignelser. President Hinckley, vi älskar dig, vi har hört din röst och vi ska göra som du ber oss.

Jag ger er mitt vittnesbörd om att jag vet att vår himmelske Fader lever och älskar oss. Jag vet att Jesus Kristus är vår Frälsare. Jag vet att de heliga skrifterna är sanna. De är Guds ord. Jag vet att Gordon B Hinckley är vår profet idag. Jag vet att när vi hör sammar honom får vi stora välsignelser från vår Fader i himlen. Jag är så tacksam för detta vittnesbörd. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Sök, klappa och be", *Barnens sångbok*, s 66.
2. "Ett levande och sant vittnesbörd", *Liabona*, aug 2005, s 6.

Sanningen återställd

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kvorum

Faderns plan för frälsning och lycka hjälper dig att övervinna varje svårighet i livet.

Överallt omkring oss ser vi en växande längtan efter andlig vägledning världen över till följd av ökande katastrofer orsakade av naturen och människorna. Denna längtan efter andlig vägledning är en följd av att vi är barn till en gudomlig himmelsk Fader. Det är förståeligt att vi vänder oss till vår Skapare för att få hjälp när vi ställs inför svårigheter. Vår kärleksfulle himmelske Fader vet att förvårrade världsförhållanden, svåra personliga problem samt katastrofer leder hans barn att söka andlig näring från honom. Svårigheten är att hitta den på rätt ställe.

Vi levde i Gud vår helige Faderns och hans älskade Son Jesu Kristi

närhet i en förjordisk tillvaro. Där fick vi kunskap om Faderns frälsningsplan och löfte om hjälp när vi skulle födas som människor på jorden. Det huvudsakliga ändamålet med livet förklarades. Vi fick veta:

"[Vi vilja] dana en jord, på vilken dessa kunna bo.

Vi vilja pröva dem med detta för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befäller dem.

De som bestå i sitt första tillstånd [dvs, är lydiga i förut tillvaron] skola erhålla mera ... och de som hålla sitt andra tillstånd [dvs, är lydiga under jordelivet] skola krönas med mera härlighet på sina huvuden i all evighet."¹

Dessa ord uttrycker det mest fundamentala syftet med att du finns på jorden. Detta syfte är att lyda Herrens befallningar och därigenom tillväxa i kunskap, förmåga och alla värdiga egenskaper. Det är att ta emot alla erforderliga förrättningar och att ingå och hålla varje nödvändigt förbund. Det är att bilda och fostra en familj. Denna erfarenhet inbegriper perioder av prövningar och lycka i syfte att återvända i triumf efter att ha mött jordelivets utmaningar och möjligheter på ett bra sätt, för att få de härliga välsignelser som vi blivit lovade för denna lydnad.

För att den jordiska prövningen och tillväxten skulle bli till största möjliga nytta, blev vi lärda och förberedda för de förhållanden som vi skulle få möta under jordelivet. Vår Faders mönster för att vägleda dig under jordelivet förklarades. Han ämnade välja de tappreste, lydigaste andebarnen, profeter och andra bemyndigade tjänare att bära hans prästadöme, och att undervisas om hans sanning och vägledas att sprida den sanningen bland hans barn på jorden. Gud skulle ge varje barn handlingsfrihet, rätten att välja hans råd eller inte. Alla skulle uppmuntras att lyda, men inte tvingas. Du förstod att även om du kunde välja din egen väg på jorden kunde du inte bestämma följderna av dina val. Dessa skulle styras av eviga lagar.

Om man skulle leva så att man kvalificerar sig för de högsta välsignelserna men av anledningar som ligger utom ens egen kontroll inte kan få dem på jorden, så skulle det finnas en kompenserande möjlighet under det efterjordiska livet. Ditt minne av förut tillvaron skulle undanhållas dig för att det skulle vara ett giltigt prov, men det skulle finnas vägledning som visar dig hur du ska leva. Vår Faders lycksalighetsplan i det här livet med möjligheten att återvända till honom kallas Jesu Kristi evangelium.

Innan den här jorden skapades möttes vår Faders plan av ett uppror, igångsatt av en lysande, men ond ande som vi kallar Lucifer eller Satan. Han föreslog en förändring av kraven. Så övertygande var hans argument att en tredjedel av Faderns andebarn följde Satan och drevs ut. De förloerade den enastående möjligheten att utvecklas och den nödvändiga förmånen av en jordisk kropp.

Vår helige Fader som fullkomligt känner vart och ett av sina barn, insåg att många så småningom skulle frestas, bli världsliga och förkasta hans

profeters vittnesbörd och lärdomar. Andligt mörker skulle ersätta sanningens ljus i ett tillstånd som kallas avfall. Perioden mellan uppenbarad sanning och dess förlust på grund av synd skulle kallas en tidshushållning. Profet efter profet skulle sändas i en serie tidshushållningar för att de trofasta skulle få ha sanningen på jorden trots att så många förvrängde eller förkastade den.

Du fick veta att Kristi ljus skulle vägleda dig. Det ger ljus och liv åt allt. Det hjälper alla människor över hela jorden att skilja mellan sanning och villfarelse, rätt och fel. Kristi ljus är inte en person. Det är en kraft och ett inflytande som kommer från gudomliga varelser, och genom att följa det kan man kvalificera sig för större vägledning och inspiration från den Helige Anden. Du fick veta att överträdelser skulle försvaga den Helige Andens inflytande men att du kunde få det tillbaka genom rätt omvändelse.

Du gladdes dig över att de lydiga och trofasta som skulle ta emot de rätta förordningarna och nödvändiga förbunden och förbli trofasta, skulle ärvast celestial härlighet och leva i Faderns och hans Sons närhet i all evighet.

Hur känner vi till dessa sanningar? Hur kan du bekräfta att de är giltiga? Du ser runt omkring dig stor förvirring om Guds natur, om hans lärdomar och om livets ändamål. Hur gör då Gud, vår himmelske Fader, för att vägleda sina barn på jorden? Hur förmedlar han sanningen och sin vilja så att trofasta, troende barn kan välja rätt och få de välsignelser som vår himmelske Fader vill att de ska få? Jag ska förklara.

Alltifrån den här jordens skapelse har Gud vår Fader oföränderligt följt den plan som jag just beskrivit. Adam arbetade på att förmedla vår Faders plan till sina barn och efterkommande. Många trodde och blev välsignade. Men många valde att använda

handlingsfrihetens gudomliga gåva till att avvisa hans lärdomar och evangelium. De olydiga förkastade sanningen, förvrängde lärdomarna och förrättningarna, och tog avstånd från Gud. Med tiden ersattes sanningens ljus med andligt mörker och prästadömet och den sanna kyrkan togs bort från människorna.

Profeter, som Enok, Noa, Abraham och Mose återställde sanningen under sina tidshushållningar, men med tiden förkastades deras budskap av de flesta. I tidens mitt föddes Jesus Kristus, Guds älskade Son, på jorden. Han återställde sanningen och verkade med kärlek och medkänsla. Han upprättade sin kyrka igen på jorden med apostlar och profeter. Genom intensivt lidande uppfyllde han sin helige Faders gudomliga uppdrag att bli vår Frälsare och Återlösare. Han lät sig korsfästas. Han uppstod och övervann den fysiska döden. Hans oändliga försoningsoffer är en himmelsk gåva varigenom de som omvänder sig kan få förlåtelse för sina synder och uppnå evigt liv. Men trots detta förkastades Guds Son av alla utom några få. Hans apostlar och kyrkans medlemmar förföljdes och många dödades. Jorden sjönk ner i en lång och fruktansvärd period av djupt andligt mörker.

Skrifterna berättar att under historiens lopp, vid tillfällena av utomordentlig vikt, har Gud Faderns röst blivit

hörd. Flera gånger har Jesus Kristus personligen uppenbarat sig för utvalda personer. Men det finns endast en himmelsk tilldragelse som vi känner till där Gud Fadern uppenbarade sig personligen. Detta gjorde han tillsammans med sin dyrbara helige Son, Jesus Kristus, för en enda person. Denna person var den unge Joseph Smith, en utomordentlig ande, förberedd före jordens skapelse. Han skulle bli den störste profet som någonsin sänts till jorden. Prästadörets myndighet skulle återvända, det skulle ske en fullständig återställelse av kyrkan som grundats av Frälsaren, med ytterligare helig skrift som krävdes i vår tid, vilken gavs genom fortlöpande uppenbarelse från Frälsaren.

Vår käre Fader kom från sina oändliga skapelser till den här jorden för att klargöra sanningen, för att skingra det andliga mörkets svarta moln, för att förkunna sin sanna identitet, för att återställa sanningens fullhet och för att skänka oss det enda verkliga sättet att få trygg, andlig vägledning. Den stora återställelsen inleddes med de enkla orden: "Denne är min älskade Son. Hör honom!"² Sedan följde en återställelse av sanning, prästadöme, heliga förrättningar, och den sanna kyrkan med Faderns plan för vår frälsning och lycka. När denna plan efterlevs hjälper den dig att övervinna varje svårighet i livet. Den

hjälp dig att genom tro och lydnad få den gudomliga andliga vägledning du behöver. Därigenom får du styrka att leva som du vet att du borde leva, hur det än ser ut i världen.

Vad var det som var så oerhört viktigt att det ledde till detta enastående besök av Gud Fadern? Det skedde för att inleda "tidernas fullhets utdelning" som förutsagts av profeter i Gamla och Nya testamentet. Tiden hade kommit för Fadern att "sammanfatta allt i Kristus",³ att förlåna rikets alla nycklar och återställa den kunskap som förmedlats under gångna tidshushållningar⁴ när han upprättade evangeliets slutliga tidshushållning för den här jorden.

Frälsaren visste att det skulle vara svårt för många att tro att en sådan härlig återställelse ägt rum, och därför gav han oss ett påtagligt vittne för att befästa sanningen om det, nämligen Mormons bok. Sättet att bekräfta återställelsens verklighet beskrivs i boken. Han gav oss också ytterligare upplysande skrifter som Lära och Förbunden och Den kostbara pärlan genom Joseph Smith. Ja, den största delen av Joseph Smiths verksamhet fokuserade på Frälsaren, hans försoning och lära.

Medan detta dyrbara och livsviktiga budskap har förkunnats över hela världen har Satan lyckats med att få de flesta människor att bortse från det eller att söka efter det på fel platser. De allra flesta av Faderns barn har inte bara glömt sin Fader i himlen och syftet med jordelivet, utan tänker också sällan på honom eller begrundar syftet med varför de lever här på jorden. De har letts till att vara engagerade i världsliga saker som leder dem bort från det som är väsentligt. Gör inte samma misstag.

Som en Jesu Kristi tjänare vittnar jag om att det jag har beskrivit är sant. Det räcker inte med att ha en dimmig förståelse om sanningen eller om att

Fadern och hans Son vår Frälsare verkligen lever. Var och en av oss måste komma till insikt om vilka vi är. Du måste känna hur mycket de älskar dig. Du måste lita på att när du konsekvent efterlever sanningen efter bästa förmåga, så hjälper de dig att förstå syftet med ditt jordeliv och att bli kvalificerad för de utlovade välsignelserna. För att kunna lyda Guds befallningar måste du förstå dem, du måste tro på dem. Den insikten uppnås bäst genom personliga studier av läran. Det är en av orsakerna till att president Hinckley och hans rådgivare i juli uppmanade alla kyrkans medlemmar att läsa Mormons bok före årets slut. De lovade: "De som läser Mormons bok välsignas med en högre grad av Herrens Ande, en större beslutsamhet att lyda hans bud och ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever."⁵ Om du samvetsgrant har åttlytt detta råd, vet du vad jag menar. Om du inte har börjat läsa än, har du fortfarande tid att berika ditt liv genom att betänka sanningen som finns i Mormons bok. Jag ber dig göra det.

Som en Herren Jesu Kristi apostel betygar jag högtidligen att Gud vår Fader och Jesus Kristus genom Joseph Smith genomförde den återställelse som jag har beskrivit, att sanningens härliga ljus och Jesu Kristi Kyrka åter finns på jorden, att Gud Faderns och hans Sons sanna natur åter igen har uppenbarats och att det rätta sättet att ta emot andlig vägledning har klargjorts. Jag vittnar om att Guds frälsningsplan finns tillgänglig för alla som uppriktigt söker efter den. Omfatta den. Efterlev den så finner du frid och lycka. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Abraham 3:24–26.
2. Joseph Smiths skrifter 2:17.
3. Ef 1:10.
4. Se L&F 128:18–21.
5. Se brev från första presidentskapet, 25 jul 2005.

Förlåtelse

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

På något sätt kan förlåtelse, med kärlek och tolerans, åstadkomma underverk som inte kan ske på något annat sätt.

Min kära bröder och systrar, jag tackar min himmelske Fader för att han förlängt mitt liv så att jag får vara med under denna spännande tid. Jag tackar honom för möjligheten att tjäna. Jag har ingen annan önskan än att göra allt jag kan för att främja Herrens verk genom att tjäna hans trofasta folk och leva i fred med mina medmänniskor.

Nyligen reste jag runt jorden, över 4 000 mil, och besökte Alaska, Ryssland, Korea, Taiwan, Hongkong, Indien, Kenya och Nigeria, där vi invigde ett nytt tempel. Därefter invigde vi templet i Newport Beach i Kalifornien. Och jag har just varit i Samoa för ytterligare en tempelinvigning, ytterligare 1 600 mil. Jag tycker inte om att resa, men jag vill komma ut bland vårt folk för att visa uppskattning

och ge uppmuntran och vittna om Herrens gudomliga verk.

Jag tänker ofta på en dikt som jag läste för länge sedan. Den låter så här:

*Låt mig bo i ett hus vid vägens kant
där människor passerar var dag —
goda och onda om varann,
människor som du och jag.*

*Håna och smäda vill jag ingen där,
ej fördöma en enda en.*

*Låt mig bo i ett hus vid vägens kant
och vara människors vän.*

(Sam Walter Foss, "The House by the Side of the Road", *Masterpieces of Religious Verse* [1948], red James Dalton Morrison, s 422)

Det är så jag känner mig.

Åldern påverkar människan. Den tycks göra henne mer medveten om behovet av vänlighet och godhet och överseende. Hon önskar och ber att människor ska leva tillsammans i fred, utan krig och stridigheter, gräl och konflikter. Hon blir alltmer medveten om betydelsen av Återlösarens stora försoning, om djupet av hans offer och om tacksamhet mot Guds Son som gav sitt liv för att vi skulle få leva.

Jag vill i kväll tala om förlåtelse. Jag tror att det är den kanske främsta dygden på jorden, och säkerligen den som behövs mest. Det finns så mycket elakhet och misshandel, intolerans och hat. Det finns så stort behov av

omvändelse och förlåtelse. Det är den stora princip som betonas i all skrift, både forntida och nutida.

Inte någonstans i våra heliga skrifter finns det en vackrare berättelse om förlåtelse än berättelsen om den förlorade sonen i det femtonde kapitlet av Lukas. Alla bör då och då läsa och begrunda den.

"Men när [den förlorade sonen] hade gjort slut på allt, kom en svår hungersnöd över det landet, och han började lida nöd.

Då gick han bort och slöt sig till en av inbyggarna där, som skickade ut honom på sina ägor för att vakta svin.

Han skulle gärna ha velat äta sig mätt på de fröskidor som svinen åt,

men ingen gav honom något.

Då kom han till besinning och sade: Hur många daglönare hos min far har inte mat i överflöd, och här håller jag på att dö av svält.

Jag vill stå upp och gå till min far och säga till honom: Far, jag har syndat mot himlen och inför dig.

Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få bli som en av dina daglönare.

Och han stod upp och gick till sin far. Medan han ännu var långt borta, fick hans far se honom och förbarmade sig över honom. Fadern skyndade emot honom, föll honom om halsen och kysste honom.

Sonen sade till honom: Far, jag har

syndat mot himlen och inför dig. Jag är inte längre värd att kallas din son." (Luk 15:14–21)

Fadern lät förbereda en stor festmåltid, och när hans andre son beklagade sig, sade han: "Nu måste vi ha fest och glädja oss. Ty denne din bror var död men han har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen." (Luk 15:32)

När någon har syndat och har omvänt sig och fått förlåtelse, då har den syndaren, som var förlorad och död, bokstavligen återfunnits och fått liv.

Hur underbara är inte nådens och förlåtelsens välsignelser.

Marshallplanen efter andra världskriget med miljontals dollar i gåva hjälpte till att få Europa på fötter.

I Japan, efter samma krig, såg jag stora stålverk. Pengarna till dem fick jag veta hade kommit från Amerika, Japans forna fiende. Så mycket bättre världen är tack vare att en storsint nation förlät sina forna fiender.

I Bergspredikan sade Herren:

"Ni har hört att det är sagt: Öga för öga och tand för tand.

Jag säger er: Stå inte emot den som är ond, utan om någon slår dig på den högra kinden, så vänd också den andra åt honom.

Om någon vill ställa dig inför rätta och ta din livklädnad, så låt honom få din mantel också.

Om någon tvingar dig att gå med en mil, gå två mil med honom.

Ge åt den som ber dig, och vänd dig inte bort från den som vill låna av dig.

Ni har hört att det är sagt: Du skall älska din nästa och hata din ovän.

Jag säger er: Älska era ovänner och be för dem som förföljer er." (Matt 5:38–44)

Det är mycket starka ord.

Tror ni verkligen att ni kan lyda den uppmaningen? Det är Herrens egna ord och jag tror

att de gäller var och en av oss.

De skriftlärda och fariseerna kom till Jesus med en kvinna som hade gripits för äktenskapsbrott, för att snärja honom.

”Men Jesus böjde sig ner och skrev med fingret på marken.

När de stod kvar och frågade honom, reste han sig och sade: ’Den som är utan synd må kasta första stenen på henne.’

Och han böjde sig ner igen och skrev på marken.

När de hörde detta gick de därifrån, den ene efter den andre, de äldste först, och han blev lämnad ensam kvar med kvinnan som stod där.

Jesus reste sig upp och sade till henne: ’Kvinna, var är de? Har ingen dömt dig?’

Hon svarade: ’Nej, Herre, ingen.’ Då sade Jesus: ’Inte heller jag dömer dig. Gå, och synda inte mer!’ ” (Joh 8:6–11)

Frälsaren lärde att vi ska lämna de nittionio för att finna det förlorade fåret, för att bringa förlåtelse och återställelse.

Jesaja sade:

”Tvätta er och gör er rena. Tag bort era onda gärningar från mina ögon. Sluta att göra det som är ont.

Lär er att göra det som är gott, sök det rätta. Tillrättvisa förtryckaren, försvara den faderlöses rätt, stöd änkan i hennes sak.

Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger HERREN. Om era synden än är blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakan, skall de bli vita som ull.” (Jes 1:16–18)

Frälsarens stora kärlek kom till uttryck när han döende och i vanda ropade: ”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.” (Luk 23:34)

I vår tid har Herren i en uppenbarelse sagt:

”Därför säger jag eder, att I skolen

förlåta varandra, ty den som icke förlåter sin broder hans försyndelser är fördömd inför Herren, ty en större synd vilar på honom.

Jag, Herren, förlåter vem jag vill, men av eder fordras det, att I skolen förlåta alla människor.” (L&F 64:9–10)

Herren har gett ett stort löfte. Han sade: ”Se, den som omvänder sig från sina synder får förlåtelse, och jag, Herren, kommer icke ihåg dem mera.” (L&F 58:42)

Det finns så många i vår tid som är ovilliga att förlåta och glömma. Barn gråter och hustrur sörjer därför att fäder och makar fortsätter att dra upp små brister som i själva verket är utan betydelse. Och det finns också

många kvinnor som gör en höna av varenda liten förarglig fjäder i ord eller handling.

För en tid sedan klippte jag ut en spalt i *Deseret Morning News* som skrivits av Jay Evensen. Med hans tillåtelse citerar jag från den. Han skrev:

”Hur skulle du känna mot en tonåring som bestämde sig för att kasta en tiokilos djupfryst kalkon från en bil i hög fart, rakt in i vindrutan på den bil du körde? Hur skulle du känna dig efter att ha utstått sex timmars operation där man lappat ihop ditt ansikte med metallplattor och andra metallvaror och så ha fått veta att du behöver år av terapi innan du kan återgå till ett normalt liv — och att du borde vara

tacksam att du inte dog eller ådrog dig permanent hjärnskada?

Och hur skulle det kännas när du får veta att angriparen och hans kompisar hade kalkonen därför att de stulit ett kreditkort och gjort en meningslös shoppingrunda för skojs skull? ...

Det här det slags brott som för politiker valda på löften om hårdare tag mot brottslighet. Det är sådant som får lagstiftare att bjuda över varandra i kampen om att bli först med att väcka en motion som ger hårdare straff om ett brott begås med användande av djupfryst fjäderfä.

New York Times citerade åklagaren som sade att det här är det slags brott där offren anser att straffet inte kan vara hårt nog. 'Inte ens dödsstraffet gör dem nöjda', sade han.

Vilket gör det som hände så ovanligt. Offret, Victoria Ruvolo, en 44-årig före detta chef på en inkassobyrå, hade större intresse av att hjälpa sin 19-årige angripare, Ryan Cushing, än att utkräva något slags hämnd. Hon tjtade på åklagarna för att få upplysningar om honom, hans liv, hans uppväxt osv. Sedan insisterade hon på att man skulle erbjuda straff lindring mot erkännande. Cushing skulle sitta i

fängelse i ett halvår och ha skyddstillsyn i 5 år om han erkände sig skyldig till allmänfarlig vårdslöshet.

Om han dömts för grovt övervåld — den anklagelse som bäst hade motsvarat brottet — kunde han ha fått fängelse i 25 år, och sedan kastats ut i samhället som medelålders, utan färdigheter eller utsikter.

Men det här är bara halva berättelsen. Resten av den, det som hände när det hela togs upp i rätten, är den anmärkningsvärda delen.

Enligt en skildring i New York Post gick Cushing dröjande fram till den plats där Ruvolo satt i rättssalen och viskade tårögd en ursäkt. 'Jag är så ledsen för vad jag gjort mot dig.'

Ruvolo ställde sig upp och offret och hennes angripare kramade om varandra och grät. Hon strök med handen över hans huvud och klapade honom på axeln medan han snyftade, och vittnen, bland dem en journalist på Times, hörde henne säga: 'Det är okej. Jag vill bara att du ska göra det allra bästa av ditt liv.' Skildringar säger att förhårdade åklagare och till med journalister kämpade mot gråten. ("Forgiveness Has Power to Change Future", *Deseret Morning News*, 21 aug 2005, s AA3)

Vilken underbar berättelse, än underbarare därför att den är sann och den hände i gamla hårdhudade New York. Vem kan känna annat än beundran för denna kvinna som förlät den unge man som hade kunnat ta livet av henne?

Jag vet att jag talar om ett känsligt och ömtåligt ämne. Det finns förhårdade brottslingar som kanske måste spärras in. Det finns obeskrivliga förbrytelser, som överlagt mord och våldtäkt, som rättfärdigar stränga straff. Men det finns några som kunde hade räddats från långa undergrävande år i fängelse på grund av en överilad, dåraktig handling. På något sätt kan förlåtelse, med kärlek och tolerans, åstadkomma underverk som inte kan ske på något annat sätt.

Den stora försoningen var enastående som förlåtande handling. Försoningens omfattning övergår vår förmåga att till fullo förstå. Allt jag vet är att den ägde rum och att den var avsedd för mig och dig. Lidandet var så stort, våndan så intensiv att ingen av oss kan fatta det, när Frälsaren offrade sig själv som lösen för hela människosläktets synder.

Det är genom honom som vi får förlåtelse. Det är genom honom som vi får det säkra löftet att hela människosläktet kommer att ges frälsningens välsignelser och uppståndelse från de döda. Det är genom honom och hans stora överbryggande offer som vi ges möjligheten att genom lydnad få upphöjelse och evigt liv.

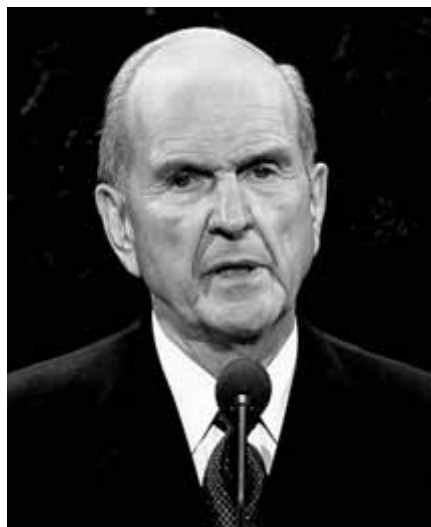
Må Gud hjälpa oss att bli lite vänligare, att ha mer overseende, vara mer förlåtande, mer villiga att gå den andra milen, att sträcka oss ner och resa dem upp som må ha syndat men som burit sådan frukt som hör till omvändelsen, att lägga bort gammalt groll och inte hysa det längre. Om detta ber jag ödmjukt, i vår Återlösares, Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Jesus Kristus — den store läkaren

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kvorum

Tro, omvändelse, dop, ett vittnesbörd och varaktig sann omvändelse leder till Herrens helande kraft.

Mina älskade bröder och systerar, jag älskar er och hälsar var och en av er. Å brödernas vägnar uttrycker jag vår tacksamhet för er godhet, era många generösa och vänliga handlingar, för era böner och ert stödjande inflytande i vårt liv. Vi möter samma svårigheter som ni. Vi underkastas alla sorger och lidande, sjukdomar och död. Under såväl goda som svåra tider förväntar sig Herren att vi ska hålla ut intill änden. Allteftersom vi går framåt tillsammans i hans heliga verk inser bröderna vikten av er omtanke, så kärleksfullt erbjuden och tacksamt mottagen. Vi älskar er och ber för er, liksom ni ber för oss.

Jag känner särskild tacksamhet mot Herren Jesus Kristus. Jag är tacksam för hans kärlek och godhet och för hans öppna inbjudan att komma till honom.¹ Jag förundras över hans enastående kraft att hela oss. Jag vittnar om att Jesus Kristus är den store läkaren. Det är bara en av många egenskaper som kännetecknar hans ojämförbara liv.

Jesus är Kristus, Messias, Guds Son, Skaparen, den store Jehova, den utlovade Immanuel, vår försonande Frälsare och Återlösare, vår förespråkare hos Fadern, vårt stora föredöme. Och en dag kommer vi att stå inför honom som är vår rättvise och nådige domare.²

Helandets mirakel

Som helbrägdagörare sände Jesus ut sina vänner att "gå och berätta ... vad ni har sett och hört: Blinda ser, lama går, spetälska blir rena, döva hör [och] döda uppstår".³

Matteus⁴, Markus⁵, Lukas⁶ och Johannesevangeliet⁷ berättar gång på gång om hur Jesus predikade evangeliet och botade alla slags sjukdomar.

När den uppståndne Återlösaren visade sig för folket i det forntida Amerika bjöd han nådigt dem som "på något ... sätt är lidande"⁸ att komma till honom och bli helade.

Det är underbart att hans gudomliga myndighet att bota sjuka förländes värdiga prästadömsbärare i tidigare tidshushållningar⁹ och återigen i dessa sista dagar, när hans evangelium har återställts i sin fullhet.¹⁰

Bönens inverkan på helandet

Vi kan också få del av hans helande kraft genom bön. Jag kommer aldrig att glömma en upplevelse som syster Nelson och jag hade tillsammans med president Spencer W Kimball och hans älskade Camilla för omkring 30 år sedan. Vi var i Hamilton i Nya Zeeland för en stor konferens med de heliga. Jag var inte generalauktoritet på den tiden. Jag hade bjudits in för att delta i detta och liknande möten på andra öar i Stilla havet i egenskap av generalpresident för Söndagsskolan. Jag hade också varit president och syster Kimballs läkare i många år. Jag kände dem båda mycket väl — inifrån och ut.

Ett kulturprogram hade förberetts för konferensens lördagskväll av lokala ungdomar. Tyvärr blev både president och syster Kimball mycket sjuka och hade hög feber. De fick en prästadömsvälsignelse och vilade sedan hemma hos Nya Zeelands tempelpresident, som bodde i närheten. President Kimball bad sin rådgivare president N Eldon Tanner att presidera under kulturfesterna och förklara varför president och syster Kimball inte kunde komma.

Syster Nelson åkte med president och syster Tanner och andra ledare till kulturkvällen medan president Kimballs sekreterare, broder D Arthur Haycock, och jag vakade över våra febriga vänner.

Medan president Kimball sov satt jag stilla och läste i hans rum. Plötsligt vaknade president Kimball. Han frågade: "Broder Nelson, när skulle kvällens program börja?"

"Klockan sju, president Kimball."

"Hur mycket är klockan nu?"

"Nästan sju", svarade jag.
President Kimball sade snabbt:
"Tala om för syster Kimball att vi ska åka!"

Jag tog temperaturen på president Kimball. Den var normal! Jag kontrollerade syster Kimballs feber. Den var också borta!

De klädde sig snabbt och steg in i en bil. Vi kördes till idrottsarenan vid kyrkans college på Nya Zeeland. När bilen kom in på arenan hördes höga spontana utrop. Det var högst ovanligt! Medan vi satte oss ner frågade jag syster Nelson vad som hade orsakat de plötsliga ropen. Hon sade att när president Tanner inledde mötet hade han berättat att president och syster Kimball inte kunde komma på grund av sjukdom. Sedan kallades en av ungdomarna från Nya Zeeland att inleda med bön.

Med stor tro uppsände han det som syster Nelson beskrev som en ganska lång men mäktig bön. Han bad: "Vi är tre tusen ungdomar från Nya Zeeland. Vi har samlats här efter att ha förberett oss under sex månader för att sjunga och dansa för din profet. Vill du bota honom och föra honom hit!" Strax efter ordet "amen" kom bilen med president och syster Kimball in på arenan. De blev omedelbart igenkända och alla ropade högt av glädje!¹¹

Jag hade bevittnat Herrens helande kraft! Jag hade också sett hans levande profet ta emot och handla enligt uppenbarelse!

Jag vet att det ibland verkar som om några av våra mest innerliga böner inte besvaras. Vi undrar varför. Jag vet hur det känns! Jag har upplevt sådana stunders rädsla och tårar. Men jag vet också att våra böner alltid blir hörda. Vår tro uppskattas alltid. Jag vet att en allvetande himmelsk Faders perspektiv är mycket vidare än vårt. Vi känner till våra jordiska problem och smärtor, men han känner till vår eviga utveckling och potential. Om vi ber att få veta hans vilja och underkastar oss den med tålmod och tapperhet, kan himmelsk läkning ske på hans sätt och i hans tid.

Steg mot helande

Svårigheter kan komma av både andliga och fysiska orsaker. Alma den yngre mindes att hans synd var så plågsam att han önskade att han kunde bli "tillintetgjord, både själ och kropp, så att [han] icke måtte ställas fram för ... Guds ansikte för att dömas av [sina] gärningar".¹² Hur kan vi vid sådana tillfällen bli helade?

Vi kan omvända oss fullständigare! Vi kan arbeta på vår sanna omvändelse! Då kan "Rättfärdighetens Son"¹³ i större mått välsigna oss med sin helande hand.

Tidigt under sin jordiska verksamhet förkunnade Jesus att han hade sänts för "att förbinda dem som har ett förkrossat hjärta".¹⁴ Närhelst han undervisade gjorde han det på ett konsekvent sätt. Jag ska citera hans ord från fyra olika tillfällen och platser, lägg märke till mönstret.

- Till människorna i det heliga landet sade Herren att hans folk ska "[se] med ögonen eller höra med öronen eller [förstå] med hjärtat och vända om, så att jag får bota dem".¹⁵

- Till människorna i det forna Amerika gav den uppståndne Herren följande inbjudan: "Återvänden ... till mig och bättra eder från edra synder samt bliven omvända, på det jag må kunna hela eder."¹⁶

- Till sin kyrkas ledare sade han: "Fortfaren med att predika ... ty I veten ej, om de icke vilja återvända och omvända sig och komma till mig med hjärtats fulla uppsåt, så att jag skall hela dem."¹⁷

- Senare, då "allt blivit återupprättat",¹⁸ undervisade Herren profeten Joseph Smith angående pionjärerna: "Efter deras frestelser och myckna bedrövelse, se, så skall jag, Herren, söka efter dem, och om de icke förhärda sina hjärtan och göra sig styvnackade emot mig, skola de bliva omvända och jag skall läka dem."¹⁹

Ordningen i hans mönster är viktig. Tro, omvändelse, dop, ett vittnesbörd och varaktig sann omvändelse leder till Herrens helande kraft. Dopet är en förbundshandling — ett tecken på ett åtagande och ett löfte. Vittnesbörd utvecklas när den Helige Anden skänker övertygelse till den som ärligt söker sanningen. Verkligt vittnesbörd befrämjar tro, det manar till omvändelse och lydnad mot Guds bud. Vittnesbörd skapar entusiasm att tjäna Gud och våra medmänniskor.²⁰ Sann omvändelse²¹ är att vända sig från världens vägar och hålla sig till Herrens väg. Omvändelse innebär

ånger och lydnad. Omvändelse medför en mäktig förändring i hjärtat.²² Därigenom blir en verkligt omvänd "född på nytt",²³ för att leva det nya livet.²⁴

Som verkligt omvända motiveras vi att göra det Herren vill att vi ska göra²⁵ och att vara den han vill att vi ska vara.²⁶ Syndernas tillgift, vilket medför gudomlig förlåtelse, helar själen.

Hur vet vi om vi är sant omvända? Mätmetoderna finns i skrifterna. En metod är att mäta den omvändelse som krävs för att få bli döpt.²⁷ Ett annat mått är vår villighet att tjäna andra. Till sin lärjunge Petrus sade Herren: "Jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder."²⁸ Vår villighet att tjäna och stärka andra är ett tecken på hur redo vi är att bli helade.

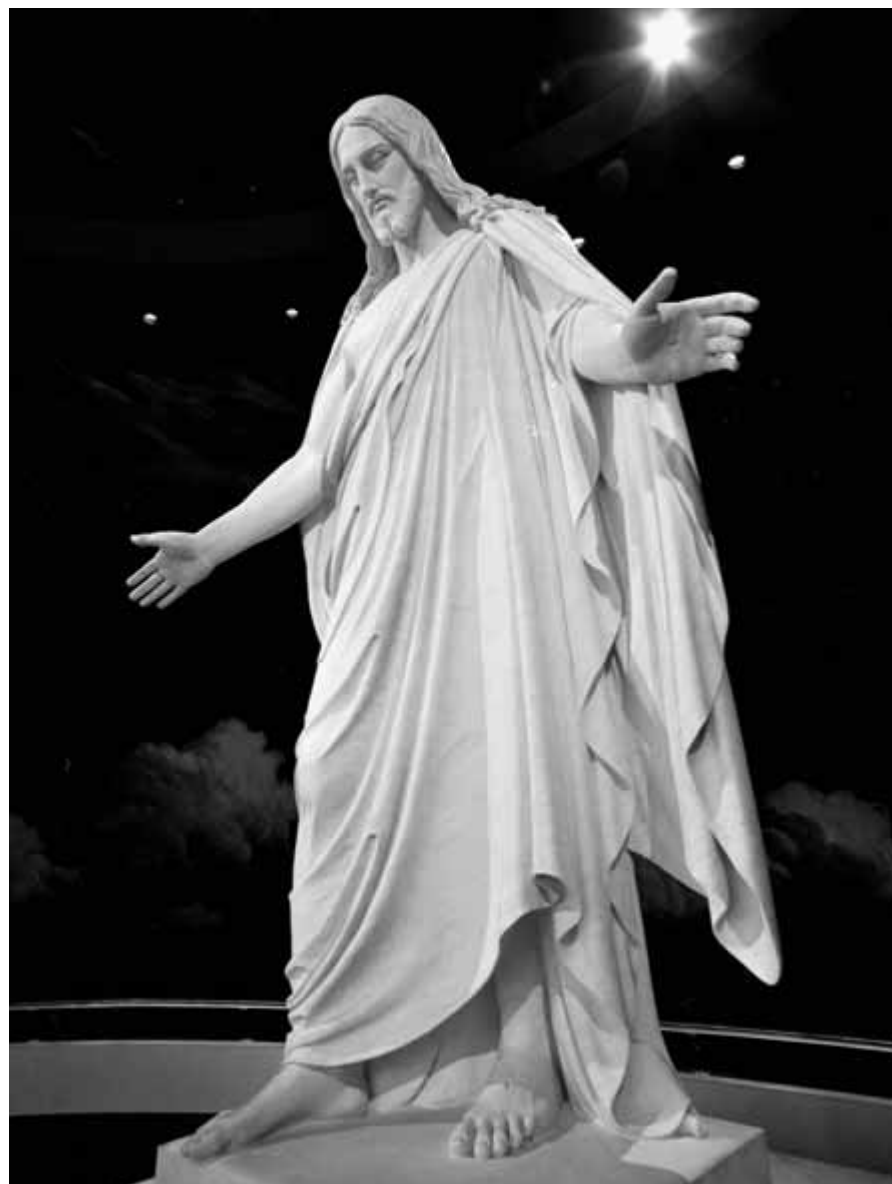
Omfattningen av hans helande kraft

Johannes den älskade förkunnade: "Se Guds lamm, som tar bort världens synd."²⁹ Vilken kraft! Endast helbräddagöraren kunde ta bort världens synd. Vår skuld till honom är enorm.

Jag kommer väl ihåg ett tillfälle när jag talade till en grupp missionärer. Jag inbjöd till frågor, och en äldste stod upp. Med tårar i ögonen frågade han: "Varför behövde Jesus lida så mycket?" Jag bad äldsten öppna sin psalmbok och läsa orden från "O store Gud". Han läste:

*Och när jag vet hur Kristus lät sig
födas
och hur han hjälpte, frälste överallt,
och sedan lät sig till försoning
dödas
och uppstå i förbärligast gestalt.³⁰*

Sedan bad jag samme äldste läsa delar av "Andaktsfullt ditt huvud böj". De orden är särskilt gripande eftersom de är skrivna som om Herren

själv svarade på *just den* frågan som äldsten hade ställt:

*Tänk på mig, förlösta själ,
jag har ömmat för ditt väl.
När på Golgata jag dog,
korsets död jag villigt tog,
lydig till min Faders kall,
sänd att frälsa världen all. ...*

*Minnes du vad jag har gjort
för att öppna himlens port?
Jag har vandrat korsets stig
för att frälsa även dig!³¹*

Jesus led mycket eftersom han älskar oss mycket! Han vill att vi i

sanning ska omvända oss, så att han till fullo kan hela oss.

När vi möter sorg och prövning³² är det ett tillfälle att fördjupa vår tro på Gud, att arbeta hårt och tjäna andra. Då helar han vårt förkrossade hjärta. Då skänker han oss personlig frid³³ och tröst.³⁴ Dessa stora gåvor kan inte fördärras, inte ens av döden.

Uppståndelsen — Herrens största helande handling

Uppståndelsens gåva är Herrens största helande handling. Tack vare honom ska varje kropp återställas till sin rätta och fullständiga form.³⁵ Tack vare honom är ingenting hopplöst.

Tack vare honom har vi ljusare dagar framför oss, här och i evigheten. Sann lycka väntar var och en av oss — på andra sidan sorgen.

Jag vittnar om att Gud lever, att Jesus är Kristus — den store läkaren — i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Matteus 11:28–30. Ja, hans ok är mildt och hans börd är lätt.
2. Se Russell M Nelson, "Jesus the Christ — vår Mästare och mer därtill", *Liabona*, apr 2000, s 4–17.
3. Lukas 7:22.
4. Se Matteus 4:23; 8:1–3, 5–13, 16–17; 9:1–8, 32–35; 12:15; 14:14, 34–36; 15:29–31.
5. Se Markus 1:32–34, 40–45; 2:1–12; 6:53–56; 7:31–37.
6. Se Lukas 4:40–41; 5:12–15, 17–26; 7:1–10; 11:14; 22:50–51.
7. Se Johannes 4:46–53.
8. 3 Nephi 17:7.
9. Se Matteus 7:22; 10:5–8; Markus 16:17; Lukas 10:17; 4 Nephi 1:5.
10. Se Läran och förbunden 84:65–70.
11. Se *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), Spencer J Condie, s 172–174.
12. Alma 36:15.
13. 3 Nephi 25:2; se Malaki 4:2.
14. Lukas 4:18; se också Jesaja 61:1.
15. Matteus 13:15; se också Jesaja 6:10; Johannes 12:40; Apostlagärningarna 28:27.
16. 3 Nephi 9:13.
17. 3 Nephi 18:32.
18. Apostlagärningarna 3:21.
19. Läran och förbunden 112:13; se också L&F 124:104.
20. Och på så sätt hålla de två största buden: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv." (Lukas 10:27)
21. *Conversion* (omvändelse) kommer från två latinska rötter: *con*, som betyder "med", och *vertere*, som betyder "att vända".
22. Se Mosiah 5:2, Alma 5:12–14.
23. Se Johannes 3:3–7; Första Petrusbrevet 1:23; Mosiah 27:24–26; Alma 5:49; 7:14; Moses 6:59; Joseph Smith Translation, Genesis 6:62.
24. Se Romarbrevet 6:3–4.
25. Se Mosiah 5:2–5.
26. Se 3 Nephi 27:21, 27.
27. Se Läran och förbunden 20:37; Mosiah 18:10.
28. Lukas 22:32.
29. Joseph Smith Translation, John 1:29.
30. *Psalmer*, nr 48; se också Psaltaren 8:3–9; 9:1–2; Mosiah 4:5–13.
31. *Psalmer*, nr 115; se också Läran och förbunden 19:16–19; 45:3–5.
32. Se "När från nattligt viloläger", *Psalmer*, nr 85, vers 3.
33. Se Johannes 14:27.
34. Se Jesaja 40:1; Johannes 14:16–17, 26.
35. Se Alma 11:43, 40:23.

Förberedelser för återställelsen och Kristi andra ankomst: "Min hand skall vara över dig"

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kворum

[Herrens] hand har varit över återställens verk innan världens grund lades och fortsätter att vara det fram till hans andra ankomst.

Guds profet som förutordinerats till att genomföra återställelsen av Jesu Kristi evangelium. Detta gjorde han under vår Frälsares ledning, som sade till en tidigare profet: "Mitt namn är Jehova, och jag känner änden från begynnelsen; därför skall min hand vara över dig."¹

Jag bekräftar Herrens hand i evangeliets återställelse. Genom Guds barns inspirerade uppoffringar genom tidsåldrarna lades grundvalen till återställelsen, och världen förbereder sig nu för vår Herre och Frälsare Jesu Kristi andra ankomst.

Hans evangelium upprättades första gången på jorden genom Adam och har undervisats i varje tidshushållning genom profeter som Enok, Noa,

I år firar vi 200-årsminnet av profeten Joseph Smiths födelse. Vi vittnar för världen att han var den

Abraham, Mose och andra. Var och en av dessa profeter förutsade att Jesus Kristus skulle komma för att sona världens synder. Dessa profetior har uppfyllts. Frälsaren upprättade sin kyrka. Han kallade sina apostlar och upprättade sitt prästadöme. Viktigast av allt är att han gav sitt liv för oss och tog upp sitt liv igen så att alla ska kunna uppstå, och sålunda genomförde han försoningsoffret. Men det var inte slutet.

Efter sin uppståndelse gav Frälsaren sina apostlar uppdraget att leda kyrkan och administrera evangeliets förrättningar. De var trogna detta uppdrag och blev förföljda och en del av dem led slutligen martyrdöden. Följden blev att Herrens prästadsauktoritet inte längre fanns på jorden och världen sjönk ner i andligt mörker. Under de sekler som följde hade Guds barn kvar Kristi ljus, de kunde be och kunde känna den Helige Andens inflytande. Men evangeliets fullhet hade gått förlorad. Det fanns ingen kvar på jorden med makt och myndighet att leda kyrkan eller att utföra heliga förrättningar som dop, förlänandet av den Helige Andens gåva och templets frälsande förrättningar. Nästan ingen hade tillgång till skrifterna och de flesta kunde inte läsa.

Att göra skrifterna tillgängliga och hjälpa Guds barn lära sig läsa dem var det första steget mot återställelsen av evangeliet. Ursprungligen skrevs

Bibeln på hebreiska och grekiska, språk som vanligt folk i Europa inte kände till. Men omkring 400 år efter Frälsarens död översattes Bibeln till latin av Hieronymus. Men skrifterna var fortfarande inte tillgängliga i någon större utsträckning. Exemplar måste skrivas för hand, vanligtvis av munkar, och det tog årtal att skriva ett enda.

Men nu började människor, genom den Helige Andens inflytande, att intressera sig för studier. Denna renässans eller "pånyttfödelse" spred sig över hela Europa. I slutet av 1300-talet började en präst vid namn John Wycliffe att översätta Bibeln från latin till engelska. Eftersom engelskan då var ett okultiverat språk under utveckling, ansåg kyrkliga ledare att det inte var ett lämpligt språk för Guds ord. En del ledare trodde med säkerhet att om människor kunde läsa och tyda Bibeln, skulle dess lärdomar förvrängas; andra fruktade att människor med tillgång till skrifterna inte skulle behöva kyrkan och inte längre skulle stödja den ekonomiskt. Följaktligen fördömdes Wycliffe som kättare och behandlades därefter. Efter hans död och begravning grävdes hans ben upp och brändes. Men Guds verk kunde inte hejdas.

Medan somliga inspirerades att översätta Bibeln, inspirerades andra att finna sätt att publicera den. Johann Gutenberg hade år 1455 uppfunnit en

tryckpress med lösa typer, och Bibeln var en av de första böckerna han tryckte. För första gången var det möjligt att trycka ett stort antal exemplar av skrifterna till en kostnad som många hade råd med.

Under tiden utgöt Gud också sin inspiration över upptäcktsresande. År 1492 begav sig Christopher Columbus ut för att hitta en ny färdväg till Fjärran Östern. Columbus leddes av Guds hand på sin resa. Han sade: "Först gav mig Gud tron, därefter gav han mig modet."²

Dessa uppfinningar och upptäckter gjorde andra bidrag möjliga. Tidigt på 1500-talet skrev unge William Tyndale in sig vid Oxford University. Där studerade han den bibellärde Erasmus verk, som trodde att skrifterna är "föda för [människans] själ som ... måste tränga ner i själva djupet av hjärtat och sinnet".³ Genom sina studier utvecklade Tyndale en kärlek till Guds ord och en önskan att alla Guds barn skulle kunna mätta sig med dem.

Ungefär samtidigt fastställde en tysk präst och lärare som hette Martin Luther 95 felaktigheter i sin tids kyrka, vilka han frimodigt sände i ett brev till sina överordnade. I Schweiz tryckte Huldrych Zwingli 67 artiklar om reformer. Jean Calvin i Schweiz, John Knox i Skottland och många andra hjälpte till med detta arbete. En reformation hade inletts.

Bibeln i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga idag?

Den religiösa förföljelsen i England fortsatte under Jakobs son Karl, och många drevs att söka frihet i nya länder. Bland dem befann sig pilgrimerna, som seglade till Amerika 1620, till just den delen av världen som Columbus hade utforskat över 100 år tidigare. Andra kolonister följde snart, däribland sådana som Roger Williams, grundare av och senare guvernör för Rhode Island, som fortsatte att söka efter Kristi sanna kyrka. Williams sade att det inte fanns någon rätt grundad Kristi kyrka på jorden, och inte någon människa som hade myndighet att officiera i någon av kyrkans förrättningar, och att det inte heller kunde finnas någon förrän nya apostlar sändes av kyrkans stora överhuvud, och att han väntade på att dessa apostlar skulle komma.⁸

Över ett sekel senare vägledades grundare av en ny nation på den amerikanska kontinenten av sådana religiösa känslor. Under Guds hand tillförsäkrades varje medborgare religiös frihet med en inspirerad rättighetsproposition. Fjorton år senare, den 23 december 1805, föddes profeten Joseph Smith. Förberedelsen för återställelsen var nära sin fullbordan.

När Joseph var en ung man "stämades [hans] sinne till allvarliga betraktelser"⁹ om religion. Eftersom han hade fötts i ett land med religiös frihet kunde han fråga sig vilken av alla kyrkorna som var den rätta. Och eftersom Bibeln hade översatts till engelska kunde han söka efter svar i Guds ord. Han läste i Jakobs brev: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud"¹⁰, och han följde denna anvisning. Som svar på Josefs bön uppenbarade sig Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus för honom.¹¹ Denna enkla bondpojke var profeten som Gud valde att återställa den ursprungliga Jesu Kristi Kyrka och hans prästadöme

Under tiden hade William Tyndale utbildat sig till präst och talade åtta språk flytande. Han ansåg att en direkt översättning från grekiska och hebreiska till engelska skulle vara mer exakt och begriplig än Wycliffes översättning från latin. Därför översatte Tyndale, upplyst av Guds Ande, Nya testamentet och en del av Gamla testamentet. Hans vänner varnade honom för att han kunde bli dödad för sitt arbete, men han fortsatte oförskräckt. När han en gång tvistade med en lärd man sade han: "Om Gud låter mig leva skall jag inom några år göra så att en gosse som kör plogen vet mer om skriften än du gör."⁴

Till sist dödades Tyndale, som så många andra, för sina ansträngningar — stryptes och brändes på bål nära Bryssel. Men tron för vilken han gav sitt liv gick inte förlorad. Miljontals människor har själva upplevt det som Tyndale lärde i hela sitt liv: "Guds ord har en sådan inverkan att alla som läser det ... genast börjar bli bättre och bättre för varje dag, tills de blivit fullkomliga människor."⁵

Oroliga politiska tider förde med sig förändringar. Till följd av oenighet med kyrkan i Rom, förklarade sig kung Henrik den åttonde vara kyrkans överhuvud i England och krävde att exemplar av den engelska Bibeln

placerades ut i alla sockenkyrkor. Hungriga efter evangeliet flockade sig människorna till dessa kyrkor och läste i skrifterna för varandra tills rösten svek dem. Bibeln användes också till att lära barnen läsa. Fastän martyrdöden fortfarande förekom i Europa, började okunnighetens mörka natt lida mot sitt slut. En predikant förkunnade innan han brändes: "Genom Guds nåd skall denna dag ett sådant ljus tändas i England att jag förtröstar på att det aldrig skall släckas ut."⁶

Vi uttrycker vår tacksamhet för alla som levde i England och i hela Europa och som hjälpte till med att tända detta ljus. Genom Guds nåd lyste ljuset allt starkare. Medveten om söndringen i sitt eget land, godkände den engelske kungen Jakob (James) den förste en ny officiell version av Bibeln. Man har beräknat att över åttio procent av William Tyndales översättningar av Nya testamentet och en stor del av Gamla testamentet (pentateuken, eller Första Moseboken till och med Femte Moseboken, samt Josua till och med krönikeböckerna) togs med i kung Jakobs version.⁷ Med tiden skulle den versionen föras till ett nytt land och läsas av en fjortonårig bondpojke som hette Joseph Smith. Är det att undra på att kung Jakobs version är den godkända engelska

i dessa sista dagar. Denna återställelse skulle bli den sista, tidernas fullhets hushållning, då samtliga prästdömsvälsignelser skulle återställas som människan kunde få på jorden. Hans gudomliga uppdrag var inte att reformera och inte heller att opponera sig mot det som redan fanns på jorden. Det var att återställa det som hade funnits på jorden och gått förlorat.

Återställelsen, som inleddes med den första synen 1820, fortsatte med framkomsten av Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus. Den 21 september 1823 besöktes Joseph Smith av ängeln Moroni som berättade om en forntida uppteckning med "det eviga evangeliets fullhet ... som en förberedelse för Messias' andra ankomst".¹² Mormons bok, inristad på guldplåtar, redogör för Kristi besök på det västra halvklotet, liksom Bibeln redogör för hans liv och mission i det heliga landet. Joseph fick guldplåtarna fyra år senare, och i december 1827 började han översätta Mormons bok.¹³

Under översättningen läste Joseph Smith och hans skrivare Oliver Cowdery om dopet. Deras önskan att få denna välsignelse föranledde återställelsen av aronska prästadömet den 15 maj 1829 under Johannes Döparens händer.¹⁴

Därefter följde återställelsen av melkisedekska prästadömet, som förlänades Joseph och Oliver av apostlarna Petrus, Jakob och Johannes, som innehade nycklarna. Efter århundraden av andligt mörker fanns återigen makten och myndigheten på jorden att handla i Guds namn, att utföra heliga förrättningar och att leda hans kyrka.

De första tryckta exemplaren av Mormons bok gavs ut den 26 mars 1830. Några dagar senare, den 6 april, hade Kristi sanna kyrka i dessa sista dagar åter organiserats i Peter Whitmer den äldres hem i Fayette, New York. Aposteln Parley P Pratt

beskrev dessa händelsers inverkan på världen med följande ord:

*Se, dagen gryr och mörkret flyr.
Sions baner nu vecklas ut!
En ljusets dag för världen gryr ...
min själ, din tacksambet utgjut!*¹⁵

Den långa natten var äntligen över och uppenbarelse strömmade ner, vilket gav ny helig skrift. Läran och förbunden antogs av kyrkan den 17 augusti 1835. Översättningen av Abrahams bok i Den kostbara pärlan började också detta år.

Snart därefter gavs ytterligare myndighet att handla i Herrens namn. Templet i Kirtland invigdes den 27 mars 1836.¹⁶ I det templet uppenbarade sig Frälsaren för Joseph Smith och Oliver Cowdery, och därefter uppenbarade sig Mose, Elias och Elia som gav ytterligare prästadömsnycklar till profeten.¹⁷

Detta evangelieljus skulle aldrig mer tas bort från jorden. År 1844 förlänade Joseph Smith alla prästadörets nycklar till Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff och deras medapostlar. Profeten sade: "Jag har fått leva tills jag sett denna börda, som vilat på mina axlar, flyttas över till andra mäns axlar; ... rikets nycklar har placerats på jorden för att aldrig tas bort igen i all evighet

... vad som än händer med mig."¹⁸ Tragiskt nog, tre månader senare, den 27 juni, led profeten Joseph Smith och hans bror Hyrum martyrdöden i Carthage, Illinois.

Äldste John Taylor, som var med profeten när han dödades, vittnade om honom: "Joseph Smith, Herrens profet och siare, har gjort mera — Jesus allena undantagen — för människornas frälsning i denna världen än någon annan människa som levat här."¹⁹

Jag vittnar om att profeten Joseph Smiths verk är Frälsarens verk. Vägen är inte alltid lätt i Herrens tjänst. Det krävs ofta uppoffringar, och det är troligt att vi får erfara svårigheter. Men när vi tjänar honom finner vi att hans hand i sanning är över oss. Så var det för Wycliffe, Tyndale och tusentals andra som banade väg för återställelsen. Så var det för profeten Joseph Smith och alla som hjälpte till med att bereda vägen för det återställda evangeliet. Så är det och kommer det att bli också för oss.

Herren förväntar sig att vi är lika trofasta, hängivna och modiga som de som gått före oss. De kallades att *ge* sina liv för evangeliet. Vi har kallats att *leva* vårt liv för samma ändamål. I dessa sista dagar har vi särskild anledning att göra det.

Före den heliga natten i Betlehem

bereddes vägen för Herrens första ankomst och hans försoning av historiens händelser och profeternas ord i alla tidshushållningar. På samma sätt lade historia och profetia grunden till återställelsen av evangeliet genom profeten Joseph Smith. Har vi ögon att se att händelserna och profetierna för *vår* tid förbereder oss för Frälsarens *andra* ankomst?

Jag bär särskilt vittne om att vår Frälsare Jesus Kristus lever. Jag vittnar om att hans hand har vilat över återställens verk innan världens grund lades och fortsätter att göra det fram till hans andra ankomst.

Att var och en av oss må förbereda sig att möta honom är min ödmjuka bön. I hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Abraham 2:8.
2. Citerat i Mark E Peterson, *The Great Prologue*, (1975), s 29.
3. Citerat i Benson Bobrick, *Wide as the Waters: The Story of the English Bible and the Revolution It Inspired*, (2001), s 89.
4. Citerat i S Michael Wilcox, *Fire in the Bones: William Tyndale—Martyr, Father of the English Bible* (2004), s 47.
5. Citerat i Wilcox, *Fire in the Bones*, s XV.
6. Citerat i Bobrick, *Wide as the Waters*, s 168; se också James E Kiefer, *Biographical Sketches of Memorable Christians of the Past*, "Hugh Latimer, Bishop and Martyr", <http://justus.anglican.org/resources/bio/269.html>.
7. Se Wilcox, *Fire in the Bones*, s 125–126, 197; *Fox's Book of Martyrs*, William Byron Forbush, utg (1926), s 181.
8. Se William Cullen Bryant, utg, *Picturesque America; or, the Land We Live In*, 2 band (1872–1874), 1:500–502; se också LeGrand Richards, *Ett stort och förunderligt verk*, s 21.
9. Joseph Smiths skrifter 2:8.
10. Jakobs brev 1:5.
11. Se Joseph Smiths skrifter 2:11–20.
12. Mormons bok, Inledning.
13. Se Joseph Smiths skrifter 2:27–62.
14. Se L&F 13; Joseph Smiths skrifter 2:66–72; *Kyrkans historia i tidernas fullbordan*, (lektionsbok inom Kyrkans utbildningsverksamhet), s 55.
15. "Se, dagen gryr och mörkret flyr", *Psalmer*, nr 1.
16. Se L&F 109.
17. Se L&F 110.
18. Citerat av Wilford Woodruff i *Deseret News*, 21 dec 1869, s 2.
19. L&F 135:3.

Uppoffringar är till glädje och välsignelse

ÄLDSTE WON YONG KO

i de sjuttios kvorum

Jag ber att vi alla ska bli sådana heliga som är villiga till uppoffringar och berättigade till Herrens speciella välsignelser.

Bröder och systrar, god eftermiddag. Profeten Joseph Smith lärde att "en religion som inte fordrar att allt skall uppoffras, aldrig har kraft till att frambringa den tro som är nödvändig för att erhålla liv och frälsning". (*Lectures on Faith* [1985], s 69) Om vi sammanfattar skrifternas historia kan vi säga att det är en historia om offer och uppoffringar.

Vi finner underbara exempel i skrifterna på människor som offrade livet

för att kunna bevara sin tro och sitt vittnesbörd. Ett exempel är berättelsen om Alma och Amulek, när de med smärta måste se på hur folket i Ammonihah kastades i elden och dog, men behöll sin tro. (Se Alma 14:7–13.)

Vi tänker också på Jesus Kristus som kom ner från sin Faders närvaro till jorden och offrade sig för att frälsa världen genom en smärta svårare än vad någon annan någonsin uthärdat.

I denna sista evangeliehushållning miste många pionjärer livet och gjorde därmed det yttersta offret för att bevara sin tro.

I dag blir vi troligtvis inte ombedda att offra något så stort som att ge upp vårt liv, men vi kan se många exempel på heliga som gör smärtsamma uppoffringar för att hålla sin tro och sitt vittnesbörd levande. Det är kanske svårare att göra de små uppoffringarna i vårt dagliga liv. Det skulle till exempel kunna betraktas som en liten uppoffring att hålla sabbatsdagen helig, att läsa skrifterna dagligen eller att betala vårt tionde. Men dessa uppoffringar görs inte så lätt, om vi inte är

inställda på och fast beslutna att göra de uppoffringar som behövs för att kunna lyda dessa befallningar.

När vi gör dessa små uppoffringar belönas vi med fler välsignelser från Herren. Kung Benjamin sade: "Och gäldenärer ären och förbliven I i all evighet". (Mosiah 2:24) Och han uppmuntrar oss, liksom han gjorde med sitt eget folk, så att vi får fler välsignelser när vi fortsätter att lyda Herrens ord.

Jag tror att den allra första välsignelse som kommer av uppoffringar är den glädje vi kan känna när vi betalar priset. Kanske själva tanken på att uppoffringen skulle kunna bli en välsignelse blir en välsignelse. När vi tänker sådana ting och känner glädjen, kanske vi redan har fått en välsignelse.

Nyligen fick jag detta slags välsignelse bland de heliga i Korea som deltog i 50-årsfirandet av invigningen av kyrkan i Korea och 200-årsfirandet av Joseph Smiths födelse. Jag skulle kortfattat vilja berätta om deras uppoffringar och om den glädje och välsignelse som de upplevde.

För att kunna fira det evangelium som gav hopp och uppmuntran till de människor i Korea som blev svårt skadade i Koreakriget, började medlemmarna förbereda firandet för över ett år sedan. Många av medlemmarna i Korea — primärbarn, unga män, unga kvinnor, unga vuxna, Hjälpföreningens systrar och andra — samlades för att träna inför festligheterna. De förberedde många traditionella folkdanser, bland annat blomdansen, ringdansen och bonddansen. De spelade trummor, framförde Taekwondo, skådespel, sällskapsdans och musiknummer, visade animationer och gav körframträdanden.

Eftersom ljudvolymen blev så hög när de unga männen spelade på trummorna, klagade grannarna och de måste sluta öva. Det var verkligen

svårt att öva längre perioder, men de gjorde det med glädje. Jag fann ingen som klagade över sina ansträngningar och uppoffringar, när de måste gå upp klockan fyra på morgonen för att åka bussen till den gemensamma övningen. De kände stor glädje och tacksamhet över Herrens välsignelser och möjligheten att få visa sin uppskattning.

Många hemvända utländska missionärer kom också tillbaka till Korea med sina hustrur och barn för firandets skull. De gjorde uppoffringar när de kom till Korea som missionärer för länge sedan. Den här gången gjorde de andra uppoffringar i form av tid och pengar för att ta med sig sin familj och delta i firandet denna varma sommar. Men de glädde sig och var tacksamma för allt firande som de deltog i.

För att uppmuntra de koreanska heliga och andra sände Herren sin profet, president Gordon B Hinckley, till Korea. Han själv gjorde en stor uppoffring inför denna resa genom att planera in en 13 dagar extra världsomspännande resa och komma till Korea för att träffa de heliga som han har

älskat i många år och för att personligen överbringa Herrens speciella kärlek. Ingen kände att detta var en uppoffring. I stället gråter vi av glädje och tacksamhet. Detta är välsignelsen vi talar om, eller hur?

Bröder och systrar, var inte rädda för att göra uppoffringar. Njut av glädjen och välsignelserna av själva uppoffringen.

Då och då går det en tid mellan uppoffringen och välsignelsen. Uppoffringen kan komma enligt vårt tidsschema, men välsignelsen kanske inte kommer enligt vår, utan enligt Herrens tideräkning. På grund av detta tröstar Herren oss genom att säga: "Bliven därför icke trötta av att göra gott, ty I läggen grundvalen till ett stort verk." (L&F 64:33)

Välsignelserna kommer förvisso till oss. Kom ihåg att själva uppoffringen kan vara en form av välsignelse. Låt oss göra små uppoffringar.

När vi läser Mormons bok medan vi gnuggar våra sömniga ögon, låt oss då minnas att vi följer vår profets råd och får den glädje som kommer av denna vetskap. Vi har många räkningar att betala, men när vi betalar, låt oss då känna glädje över att vi har möjlighet att ge något till Herren.

Då kommer de större välsignelserna att utgjutas över oss. Då kommer vår förvåning och glädje att bli som när vi får en oväntad gåva.

Som president Spencer W Kimball sade: "När vi gör vårt allt finner vi att 'offer och lydnad välsignelse skänker!' ["Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16.] Till sist vet vi att det inte var något offer alls." (*Nordstjärnan*, okt 1978, s 144) Jag ber att vi alla ska bli sådana heliga som är villiga till uppoffringar och berättigade till Herrens speciella välsignelser. Herren vakar över oss så att det inte blir alltför svårt att uthärda de uppoffringar vi måste göra. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Evangeliets förbund för med sig utlovade välsignelser

ÄLDSTE PAUL E KOELLIKER

i de sjuttios kворum

När vi håller evangeliets förbund kan vi övervinna livets alla tillfälliga prövningar.

Jag vill idag uttrycka den djupa vördnad och kärlek jag känner för vår Fader i himlen, för hans Son Herren Jesus Kristus och för den Helige Anden. Jag bär vidare mitt vittnesbörd om president Gordon B Hinckleys heliga kall som Herrens profet, siare och uppenbarare. Jag stöder honom av hela mitt hjärta och med all min styrka.

Jag är tacksam för äktenskapsför-

bundet, som jag ingick i templet med en förtjusande evig kamrat, som jag älskar och värnar om. Hon är ett exempel för mig genom sitt sätt att alltid omtänksamt tjäna de behövande. Vårt äktenskap har välsignat oss med trofasta och energiska barn och barnbarn som har lärt oss mycket och fortsätter att göra det.

Jag känner mig särskilt välsignad över att min bror, mina systrar och jag föddes av rättfärdiga föräldrar som varit trogna sina tempelförbund och villigt har offrat allt för att vi skulle vara säkert förankrade i vår himmelske Faders plan. Till min ängsliga mor kan jag bara säga tack för att du hållit kärlekens och evangelieförordningarnas kedja stark i vårt liv.

Jag har nämnt dessa heliga släktskapsband på grund av den glädje jag känner av att veta att det finns ett bindande förbund med var och en av dessa släktingar, ingånget i det heliga templet. Jag är djupt tacksam eftersom jag vet att oavsett vilka svårigheter som väntar oss, så kan vi hämta

hopp och förtröstan i vetskapen om att när vi håller evangeliets förbund kan vi övervinna livets alla tillfälliga prövningar. Skrifterna lär oss att allt kommer att sluta lyckligt när vi är trofasta mot våra förbund. Konung Benjamin lärde oss:

”På grund av det förbund, som I haven gjort, skolen I kallas Kristi barn ...

Därför önskar jag, att I skolen påtaga eder Kristi namn, alle I, som haven inträtt i förbundet med Gud att I skolen vara lydiga allt intill edra livs slut.

Var och en som gör detta, skall bliva funnen vid Guds högra sida.”
(Mosiah 5:7–9)

Vi måste vara noga med att ingå förbund för vår eviga frälsnings skull. Ett förbund är en överenskommelse vi gör med vår himmelske Fader där vi lovar att använda vårt hjärta, sinne och våra handlingar till att hålla de bud Herren gett oss. När vi trofast håller vår del av överenskommelsen förbinder han sig, eller lovar han, att välsigna oss, slutligen, med allt han har.

I Gamla testamentet kan vi lära oss Herrens förbundsmönster genom Noas upplevelser i en ondskefull värld och Herrens plan för att rensa jorden. På grund av Noas trofasta och ständiga hängivenhet sade Herren till honom:

”Men med dig vill jag upprätta mitt förbund. Du skall gå in i arken med dina söner, din hustru och dina sonhustrur ...

Och Noa gjorde i allt ... som Gud hade befallt honom.” (1 Mos 6:18; 7:5)

När floden började dra sig tillbaka steg de ut ur arken.

”Noa byggde ett altare åt HERREN ...
Gud [sade] till Noa och hans söner:

’Se, jag skall upprätta mitt förbund med er och era efterkommande efter er.’” (1 Mos 8:20; 9:8–9)

Vi har också ingått heliga förbund med Herren så att vi kan beskyddas

från den onde. Liksom på Noas tid lever vi i en tid med profetiska löften och deras fullbordan. Under de senaste åtta åren har 71 nya tempel invigts — en bedrift, under Herrens profets ledning, som i viss mån kan liknas vid byggandet av arken på Noas tid.

Vår levande profet, president Gordon B Hinckley, har bett oss inträda genom templets port så att vi kan ingå förbund med Herren.

Liksom på Noas tid kan vår strävan att efterleva dessa förbund ofta åtföljas av ett visst offer. Detta offer, hur stort eller litet det än är, visar ofta hur beslutna vi är i vårt sinne och hjärta att underordna oss vår himmelske Faders vilja. Offrandets mönster innehåller ofta en svår tid, en tid när vi måste utvärdera och bedöma följder av våra beslut. Valet är kanske inte alltid uppenbart eller lätt, så vi kämpar vidare. När vi slutligen bestämmer oss för att avsluta kampen och underordna vår vilja Herrens vilja, lyfts vi till en ny nivå av insikt. Denna process syns ofta tydligare i vårt liv när vi upplever en större tragedi eller svårighet.

För bara några veckor sedan träffades en ung man av blixten och dog medan han var på ett scoutläger i bergen öster om Salt Lake City. Hans föräldrar, tyngda av sorg och förkrossade av sin sons plötsliga död, kämpade stilla med detta och undrade varför det hade hänt. Tack vare deras ödmjuka hjärta och starka tro upplevde de starkt Herrens stora kärlek. Mitt i sorgen fick de en stillsam och mild beslutsamhet att utan vrede acceptera det som hänt. Med detta kom en större insikt om livets mening och hågkomsten av de förbund de ingått. Trots att de fortfarande fylldes av smärta genom den plötsliga förlusten, fann de sig stå på ett högre plan, ännu mer beslutna att hålla fast vid sina förbund och leva på ett sådant

sätt att de säkerställer löftet om en glädjefull återförening med sin son.

I denna tidshushållning har principen att ingå förbund ett vidare perspektiv än på Noas tid. Vi har inte bara ansvaret att ingå egna förbund, utan också att hitta våra döda släktingar och öppna dörren för alla dem som vill sluta förbund och värdigt ta emot evangeliets förrättningar.

Arbetet bland dem som levtt tidigare går energiskt framåt genom att himlens härskaror ålagts detta arbete av Herren. I sin syn om de döda skriver president Joseph F Smith:

”Men se, bland de rättfärdiga organiserade han sina styrkor och utvalde budbärare, beklädda med makt och myndighet. Sedan förordnade han dem att gå åstad ...

Jag såg att denna tidshushållnings trofasta äldste, när de lämna detta dödliga liv, fortsätta sitt arbete med att predika evangelium om omvändelse och återlösning.” (L&F 138:30, 57)

Skrifterna lär oss vidare att bland missionärerna fanns ”profeterna ... som hade vittnat om [Återlösaren] i köttet”. (L&F 138:36) Några av dessa budbärare kan ha varit Petrus, Paulus, Alma, Johannes, Joseph och Nephi.

När vi har läst om denna syn som

president Smith hade och fått veta att missionärer fått i uppdrag att utföra detta verk, borde det inte verkligen motivera oss att hålla vårt förbund att finna namnen på våra döda släktingar och fylla varje tempel varje timme det står öppet? Jag kan utan tvekan rapportera att det fortfarande finns utrymme för fler besökare i många tempel till att följa första presidentskapets råd att avstå en del av vår fritid och ägna mer tid åt att utföra tempelförrättningar. Det är min bön att vi hörsammar denna inbjudan att komma till templets port.

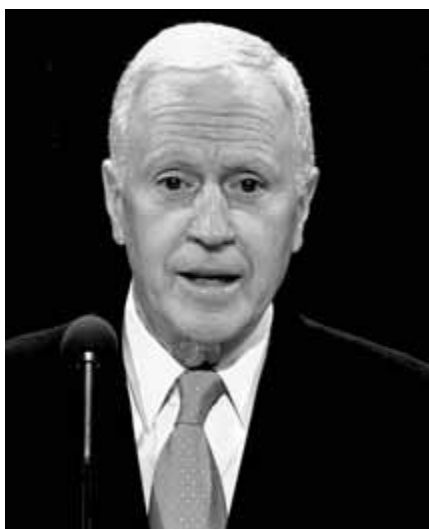
Jag känner mig ödmjuk inför möjligheten jag har att verka i detta betrodda ämbete och ber att jag må handla efter mina förbund med Herren och underordna mig Andens vägledning. Jag lämnar mitt högtidliga vittnesbörd om Herren Jesus Kristus och återställelsen av hans evangelium genom profeten Joseph Smith. Jag uttrycker min kärlek till templets förbund och förrättningar och åtar mig att fördubbla min ansträngning att medverka i Guds heliga hus. Jag vet att när vi ingår och håller heliga förbund, kommer Herren att föra oss till sin heliga närhet. Jag vittnar om detta i Jesu Kristi namn, amen. ■

Herrens kompass

ÄLDSTE LOWELL M SNOW

i de sjuttios kворum

Herren har gett oss en kompass genom profeter och apostlar i alla tidsåldrar. Hans anvisningar genom dem är enkla.

Bröder och systrar, medan jag satt här kände jag starkt att jag ville uttrycka min kärlek till er och försäkra alla som kan höra min röst om deras himmelske Faders kärlek. På brödernas vägnar uttrycker jag tacksamhet för er villighet att komma i dag för att få näring genom Guds goda ord.

Jag tycker om att fotvandrade i bergen och när jag vandrar i ödsliga trakter använder jag mig ofta av kompass, kartor och skyltar som vägledning för att nå mitt mål. Dessa hjälpmedel är mycket viktiga, ja ovärderliga, när jag träffar på vägar och stigar som går åt alla möjliga håll.

Livet är fullt av många vägar och stigar som korsar varandra. Det finns så många stigar att följa, så många röster som ropar: "Se här!" eller "Se

där!"¹ Variationsrika och omfångsrika media översvämmar vårt liv, av vilka de flesta har som mål att föra oss nerför en stig som är bred och full av resande.

När du funderar över vilken röst du ska lyssna till eller vilken väg som är den rätta, har du då någonsin undrat som Joseph Smith gjorde: "Vad kan man göra? Vilke[n] av alla dessa [röster och vägar] är den rätta, eller hava de alla orätt? Om någo[n] av dem är de[n] rätta, vilke[n] är det då och hur skall jag kunna få veta det?"² Jag vittnar för er om att Jesus Kristus ständigt stakar ut stigen, visar vägen och beskriver varje detalj på vår färd. Hans stig är trång och smal och leder till ljus och liv och evig dag.³ Låt mig visa ett exempel ur skrifterna.

På Herrens befallning lämnade Lehi och hans barn Jerusalem och inledde en väldig resa mot det utlovade landet. Efter att de under en tid slagit läger i en dal vid en flod, sade Herren till Lehi en kväll att det var dags att fortsätta resan ut i ödemarken. Djupt försjunken i tankar gick han ut ur tältet nästa morgon och fann till sina stora häpnad ett föremål på marken framför honom som endast Guds hand kunde ha placerat där. Det var en kompass, en Liahona på deras eget språk, vars visare pekade ut vägen för dem och styrde dem mot de bördigare platserna längs resvägen så att det skulle gå dem väl

och de skulle vara trygga. Men det var inte allt. Skrift visades på denna kompass som var lätt att läsa och även ändrades från tid efter annan, och som gav familjen bättre insikt om Herrens vägar.⁴

Under resan var denna Liahona, eller kompass, en ovärderlig hjälp för att Lehis familj skulle ha det bra och till sist komma fram till bestämmelseorten. Men det är viktigt att lägga märke till Nephis iakttagelse att kompassen endast fungerade i förhållande till den tro, flit och uppmärksamhet de visade den. Om detta förunderliga hjälpmedel som vägledde dem genom ödemarken, sade Nephi: "Sålunda se vi, att Herren medelst ringa verktyg kan göra stora ting."⁵

Nephis slutsats var inte bortkastad på Alma 500 år senare när han påminde sin son om hur viktig Liahona var. Han förklarade för Helaman att Herren hade gjort denna kompass för att visa deras fäder den riktning de skulle ta i ödemarken, men eftersom detta mirakulösa föremål fungerade medelst *ringa* medel blev deras fäder försumliga och glömde att utöva tro och flit. Följden blev att detta förunderliga föremål upphörde att fungera och de hade inte framgång på resan och färdades inte den rakaste vägen utan blev kvar i ödemarken och led svårigheter på grund av sin försumlighet.⁶

"O min son," fortsatte Alma, "låt oss icke vara försumliga, emedan vägen är lätt, ty så var fallet med våra fäder. Det var nämligen förberett så för dem, att om de ville se, skulle de få leva, och så är det med oss också. Vägen är beredd, och om vi vilja se, så kunna vi leva evinnerligen. Nu min son! Se till, att du tager vara på dessa heliga föremål, ja, se till, att du fäster blicken på Gud och får leva!"⁷

Herren ger vägledning och anvisningar till enskilda och familjer idag, precis som han gjorde i forna dagar

för Lehi. Just den här generalkonferensen är en nutida Liahona, en tid och plats att få inspirerad vägledning som hjälper oss att lyckas och att gå på Guds stig genom de bördigare platserna i jordelivet. Betänk att vi har samlats för att lyssna på profeters och apostlars råd som har uppsänt mäktiga böner och noggrant förberett sig för att få veta vad Herren vill att de ska säga. Vi har bett för dem och för oss själva så att Hjälparen ska undervisa oss om Guds sinne och vilja. Förvisso finns det ingen bättre tid eller plats för Herren att vägleda sitt folk än under den här konferensen.

Lärdomarna som ges under den här konferensen är Herrens kompass. Snart kommer ni, precis som Lehi, att gå ut genom ytterdörren och hitta en *Liabona*, *Ensign* eller någon annan tidskrift från kyrkan i er postlåda och den innehåller tal från den här konferensen. Liksom Liahona i forna dagar är denna nya skrift lätt att läsa och ger er och er familj insikt om Herrens sätt och vägar.

Både Nephi och Alma påminde oss att Herren ger oss vägledning på vår resa i enlighet med den tro, flit och uppmärksamhet vi ger denna vägledning. Det är inte troligt att han uppenbarar nya vägar om vi inte trofast har följt honom längs dem han redan stakat ut. Att lyckas längs vägen blir deras lott som flitigt följer inspirerade råd och följer dem i ord och handling, tills de åter får ny skrift att hjälpa dem gå framåt på färden till löftets land.

Mina bröder och systrar, Herren har gett oss en kompass genom profeter och apostlar i alla tidsåldrar. Hans anvisningar genom dem är enkla; den utstakade kursen de ger oss är säker. Hans stig, liksom hans ok, är lätt. Men förleds inte av att hans väg är lätt och tro inte att det är en liten eller obetydlig sak, utan vårda er om dessa heliga ting och fäst blicken

på honom, så att ni kan bli lika honom och får leva hos honom i all evighet.

Jag står idag som ett vittne om att alla vår Faders löften kommer att uppfyllas, att han sände sin enfödde Son till jorden för att staka ut stigen och visa vägen, att Fadern och Sonen visade sig för Joseph Smith en vacker och klar morgon tidigt på våren 1820 och därefter återställde allt som krävs för att människan med framgång ska fullgöra sin jordiska resa, samt att en profet idag, president Gordon B

Hinckley, pekar ut vägen för dem som kommer att se den och leva för evigt. Det är min bön att vi utövar vår tro och flitigt uppmärksammar de anvisningar och råd vi får från våra sista dagars Liahona. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se JS skrifter 2:5.
2. JS skrifter 1:10.
3. Se "Hur stor den visdom och den nåd", *Sånger*, (1956) nr 120.
4. Se 1 Nephi 16:9–16.
5. 1 Nephi 16:29.
6. Se Alma 37:38–41.
7. Alma 37:46–47.

”Var en herde för mina får”

ÄLDSTE ULISSES SOARES

i de sjuttios kворum

Människor är mest mottagliga för vårt inflytande när de känner att vi verkligen älskar dem, och inte bara därför att vi har en kallelse som vi vill fullgöra.

Vid ett tillfälle ställde Frälsaren en fråga till Petrus tre gånger:

”Simon, Johannes son, älskar du mig?” Han svarade: ’Ja, Herre, du vet att jag har dig kär.’ Jesus sade till honom: ’Var en herde för mina får.’”¹

Eftersom vår himmelske Faders barns välgång var så viktig för Herren, gav han Petrus det särskilda uppdraget att vara en herde för fåren. Han gav på nytt uttryck för samma omsorg i en uppenbarelse till Joseph Smith:

”Nu säger jag dig, och vad jag säger dig det säger jag de Tolv: Stån upp, omgjorden edra länder, tagen

upp edert kors och följn mig; föden mina får.”²

När vi studerar skrifterna ser vi att Frälsaren sörjde för människorna alltefter deras särskilda behov. Ett bra exempel på detta är när Jesus var i närheten av Kapernaum och Jairus, en synagogföreståndare, föll ner för Jesu fötter och bad att Herren skulle komma hem till honom och ge en välsignelse till hans dotter som låg för döden. Jesus följde med Jairus trots att det var svårt att skynda sig på i folkskaran.

En budbärare kom och talade om för Jairus att hans dotter var död. Trots sin sorg förblev Jairus orubblig i sin tro på Herren, som gav tröst åt hans fadershjärta med orden:

”Var inte rädd. Tro endast, så får hon liv igen.”

När han kom fram till huset, lät han ingen följa med in utom Petrus, Johannes och Jakob och flickans far och mor.

Alla grät och höll dödsklagan över henne. Men Jesus sade: ’Gråt inte. Hon är inte död, hon sover’ ...

Men han tog flickans hand och ropade: ’Flicka, stån upp!’

Hennes livsande återvände, och hon reste sig genast, och han sade till dem att ge henne något att äta.”³

Jesus var tålmodig och kärleksfull mot alla som sökte lindring hos honom för fysiska, känslomässiga eller andliga sjukdomar och som var missmodiga och betryckta.

För att kunna följa Frälsarens exempel måste vi alla se oss om och sträcka ut en hjälpande hand till dem som står inför samma omständigheter och lyfta upp dem och uppmuntra dem att fortsätta på vägen mot evigt liv.

Detta behov är i dag lika stort eller kanske till och med större än när Frälsaren vandrade här på jorden. Som herdar måste vi förstå att vi bör vårda oss om vart och ett av våra får för att föra dem till Kristus, vilket är syftet med allt vi gör i denna kyrka.

Varje aktivitet, möte eller program bör inriktas på detta mål. Om vi förblir i samklang med människornas behov, kan vi stärka dem och hjälpa dem att övervinna sina svårigheter, så att de orubbligt går den väg som leder dem tillbaka till vår himmelske Fader och hjälper dem att hålla ut intill slutet.

Jesu Kristi evangelium handlar om människor, inte om program. Ibland i vårt jäkt att fullgöra kyrkliga förpliktelser lägger vi ner alldeles för mycket tid på program i stället för att inrikta oss på människor — det slutar med att vi tar deras verkliga behov för givna. När något sådant händer förlovar vi perspektivet på vår kallelse, försummar människor och hindrar dem från att förverkliga sin gudagivna möjlighet att få evigt liv.

När jag skulle fylla tolv år intervjuades jag av min biskop som undervisade mig om hur jag skulle göra mig redo för att få aronska prästadömet och bli ordinerad till diakon. Mot slutet av intervjun tog han fram några blanketter ur skrivbordslådan och uppmanade mig att fylla i dem. Det var missionspapper. Jag var förbluffad. Jag var ju inte mer än elva år. Men den

biskopen kunde se in i framtiden och se de välsignelser jag skulle få om jag på rätt sätt förberedde mig att fullgöra en mission när tiden var inne för mig.

Han visade att han verkligen brydde sig om mig. Han talade om vad jag måste göra för att ekonomiskt och andligt göra mig redo att tjäna Herren. Efter den dagen intervjuade han, och biskopen som kom efter honom, mig minst två gånger om året tills jag blev 19 och uppmuntrade mig att förbli trofast i mina förberedelser.

De förvarade mina missionsblanketter i sin mapp och nämnde dem vid varje intervju. Med mina föräldrars hjälp och kärleksfulla och tålmodiga biskopars uppmuntran fullgjorde jag en mission. Missionen hjälpte mig att få perspektiv på de välsignelser som Gud har i beredskap åt alla dem som håller ut intill slutet.

Det spelar ingen roll om det är ett barn, en ungdom eller vuxen — alla behöver få känna sig älskade. I flera år nu har vi uppmanats att inrikta oss på att arbeta med nyomvända och mindre aktiva medlemmar. Medlemmar stannar kvar i kyrkan när de känner att någon bryr sig om dem.

Bland det sista Frälsaren uppmanade sina apostlar att göra var:

”Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra.

Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar.”⁴

Människor är mest mottagliga för vårt inflytande när de känner att vi verkligen älskar dem, och inte bara därför att vi har en kallelse som vi vill fullgöra. När vi ger uttryck för sann kärlek till andra kommer de att kunna känna Andens påverkan och kanske också känna sig motiverade att handla efter det vi lär dem. Det är inte alltid lätt att älska andra för dem de är. Profeten Mormon förklarade vad vi ska göra om vi ställs inför sådana svårigheter:

”Därför, mina älskade bröder, bedjen till Fadern av allt hjärta, att I mån vara fyllda med denna kärlek, som han har utgjutit över alla som äro hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare, att I mån vara Guds söner, att när han uppenbaras, vi skola bliva honom lika, ty vi skola se honom såsom han är, att vi måtte hava detta hopp och att vi måtte bliva renade, alldeles såsom han är ren.”⁵

Kristus själv tjänade människorna, lyfte dem som bar på tunga bördor, gav hopp åt de modlösa och letade efter dem som gått vilse. Han visade människorna hur mycket han älskade dem, hade förståelse för dem och visste hur dyrbara de var. Han såg till deras gudomliga natur och eviga värde. Också då han kallade människor till omvändelse fördömde han synden utan att fördöma syndaren.

I sitt första brev till korintierna betonade aposteln Paulus behovet av att ge uttryck för denna sanna kärlek till varje får i Herrens hjord:

”Och om jag delade ut allt vad jag ägde och om jag offrade min kropp till att brännas, men inte hade kärlek,

så skulle jag ingenting vinna.

Kärleken är tålig och mild, kärleken avundas inte, den skryter inte, den är inte uppblåst,

den uppför sig inte illa, den söker inte sitt, den brusar inte upp, den tillräknar inte det onda.

Den gläder sig inte över orättfärdigheten men har sin glädje i sanningen.

Den fördrar allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting ...

Nu består tron, hoppet och kärleken, dessa tre, men störst av dem är kärleken.”⁶

När vi följer Frälsarens exempel och lära kan vi hjälpa människor att fullgöra sin jordiska mission och återvända till och bo hos vår himmelske Fader.

Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh 21:16.
2. L&F 112:14.
3. Luk 8:50–52, 54–55; se också v 41–42, 49.
4. Joh 13:34–35.
5. Moroni 7:48.
6. 1 Kor 13:3–7, 13.

Kristuslika egenskaper — vinden under våra vingar

ÄLDSTE DIETER F UCHTDORF

i de tolv apostlarnas kворum

Att leva efter evangeliets grundläggande principer för med sig kraft, styrka och andligt oberoende i alla sista dagars heligas liv.

Mina kära bröder och systrar, mina kära vänner: Under mitt yrkesliv som pilot fick jag ibland besök av passagerare i förarkabinen på min Boeing 747. De ställde frågor om de många knapparna, instrumenten, systemen och rutinerna och hur all denna tekniska utrustning skulle få detta stora och vackra plan att flyga.

Jag liksom alla andra piloter njöt av det faktum att de imponerades av planets påtagligt invecklade konstruktion och deras undran över vad slags storlagen och högt begåvad person det krävdes för att manövrera det! När jag kommer så här långt i min berättelse brukar min hustru och mina barn vänligt avbryta och med en glimt i ögat säga: "Piloter föds då med ett stort mått ödmjukhet!"

För besökarna i min förarkabin brukade jag förklara att det krävs mycket aerodynamisk formgivning, många reservsystem och program samt kraftfulla motorer för att få denna flygmaskin att klara av uppgiften att ge komfort och trygghet till dem som är med på färden.

För att göra min förklaring enklare genom att koncentrera mig på det grundläggande, vill jag tillägga att allt man egentligen behöver är en stark framåtdrivande kraft, ett kraftigt lyft uppåt samt en rätt flygplansinställning, så kommer naturlagarna att föra

747:an och dess passagerare säkert tvärs över kontinenter och hav, över höga berg och genom farliga åskväder till dess destination.

På senare år har jag ofta funderat över att medlemskapet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ger oss anledning att ställa liknande frågor. Vilka är de grundläggande, fundamentala principerna för vårt medlemskap i Guds rike på jorden? När allt kommer omkring, vad är det egentligen som när vi bäst behöver det för oss till vår önskade eviga destination?

Kyrkan med hela sin organisatoriska struktur och alla sina program erbjuder många viktiga verksamheter för sina medlemmar som syftar till att hjälpa familjer och enskilda att tjäna Gud och varandra. Men ibland tycks det som om dessa program och verksamheter ligger oss närmare hjärtat och själen än själva lärdomarna och evangeliets principer. Metoder, program, riktlinjer och organisationsmönster är till hjälp för vår andliga utveckling här på jorden, men låt oss inte glömma att de är utsatta för förändringar.

Å andra sidan kommer kärnan i evangeliet — läran och principerna — aldrig att ändras. Att leva efter evangeliets grundläggande principer för med sig kraft, styrka och andligt oberoende i alla sista dagars heligas liv.

Tro är en sådan kraftprincip. Vi behöver denna kraftkälla i vårt liv. Gud verkar genom kraft, men denna kraft utövas vanligtvis i gensvar på två tro. "Tron utan gärningar är död". (Jak 2:20) Gud verkar i enlighet med sina barns tro.

Profeten Joseph Smith förklarade: "Jag lär dem korrekta principer, sedan styr de sig själva." (Citerad av John Taylor, "The Organization of the Church", *Millennial Star*, 15 nov 1851, s 339.) För mig är denna undervisning underbart rättfram. Medan vi strävar efter att förstå, införliva i vårt

tänkande och leva efter sanna evangelieprinciper blir vi mer andligt självständiga. Principen om andligt oberoende kommer från en grundläggande lära i kyrkan — den att Gud har gett oss handlingsfrihet. Jag tror att den moraliska handlingsfriheten kanske är en av de största gåvor som Gud gett till sina barn, förutom livet självt.

När jag studerar och begrundar handlingsfriheten och dess eviga följder, inser jag att vi verkligen är Guds andebarn och därför bör handla i enlighet därmed. Denna insikt påminner mig också om att som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga utgör vi en del av en världsomfattande medlemsfamilj.

Kyrkans organisatoriska struktur möjliggör stor flexibilitet i fråga om våra församlingars storlek, utvecklingsmönster och behov. Det finns det grundläggande programmet för enheten med en mycket enkel organisatorisk struktur och färre möten. Vi har också stora församlingar med stora organisatoriska resurser att hjälpa varandra. Allt är skapat inom kyrkans inspirerade program för att hjälpa medlemmarna att komma till Kristus och bli fullkomnade i honom. (Se Moroni 10:32.)

Alla dessa alternativ har ett lika stort gudomligt värde eftersom Jesu Kristi återställda evangelium är det samma i varje enhet. I egenskap av en Herren Jesu Kristi apostel vittnar jag om att detta evangelium är sant och innehåller lösningar på alla personliga och gemensamma utmaningar som Guds barn i dag har här på jorden.

I somras besökte min hustru och jag medlemmar i kyrkan i många länder över hela Europa. I vissa delar av Europa har kyrkan funnits i många år, ja, ända sedan 1837. Det finns ett stort arv av trofasta medlemmar i Europa. För närvarande har vi över 400 000 medlemmar i Europa. När vi betraktar

alla de generationer som emigrerade från Europa till Amerika under 1800- och 1900-talet, skulle det totala antalet medlemmar lätt kunnat multipliceras några gånger.

Varför lämnade så många trofasta medlemmar sitt fosterland under kyrkans första tid? Det fanns många anledningar: för att undgå förföljelser, för att hjälpa till att bygga upp kyrkan i Amerika, för att förbättra sina ekonomiska omständigheter, för att få vara nära ett tempel och flera andra skäl.

Europa känner fortfarande av sviterna efter denna utvandring. Men kraften från flera trofasta generationer medlemmar blir nu mera tydlig. Vi ser fler unga män och kvinnor och fler äldre par tjäna som missionärer åt Herren. Vi ser fler tempeläktenskap. Vi ser mer självförtroende och mod hos medlemmarna att dela med sig av evangeliet. Bland människorna i Europa och många andra delar av världen finns det ett andligt tomrum efter Kristi sanna lärdomar. Detta tomrum måste, kan och kommer att fyllas av

budskapet om det återställda evangeliet när våra underbara medlemmar lever efter och förkunnar evangeliet med större mod och tro.

Samtidigt som kyrkan växer i Europa finns det nu länder där kyrkan inte har funnits ens i femton år. Jag samtalade med en missionspresident som verkade i sitt hemland, Ryssland, och som bara varit medlem i sju år. Han berättade för mig: "Samma månad som jag döptes kallades jag som grensresident." Kände han sig överväldigad ibland? Absolut! Försökte han genomföra hela skalan av kyrkans program? Lyckligtvis inte! Hur kunde han växa sig så stark i en sådan liten församling på så kort tid? Han förklarade: "Jag visste av hela min själ att kyrkan var sann. Evangeliets lära fyllde mitt sinne och mitt hjärta. När vi blev medlemmar i kyrkan kände vi oss som en del av en familj. Vi kände värme, tillit och kärlek. Vi var bara några stycken, men vi försökte allesammans följa Frälsaren."

De stödde varandra, de gjorde sitt

allra bästa, och de visste att kyrkan var sann. Det var inte organisationen som lockat honom utan evangeliets ljus, och detta ljus stärkte dessa goda medlemmar.

I många länder är kyrkan fortfarande i sin linda och de organisatoriska omständigheterna är ibland långt ifrån perfekta, men medlemmarna kan ha ett fullkomligt vittnesbörd om sanningen i sina hjärtan. När medlemmarna stannar i sina länder och bygger upp kyrkan, trots ekonomiska utmaningar och påfrestningar, kommer framtida generationer att vara tacksamma mot dessa modiga nutida pionjärer. De stannar kvar enligt den kärleksfulla inbjudan från det första presidentskapet 1999:

”I vår tid har Herren ansett det lämpligt att ge evangeliets välsignelser, däribland ett ökat antal tempel, till många delar av världen. Vi önskar därför upprepa det råd, som under lång tid getts kyrkans medlemmar, att stanna kvar i sina hemländer hellre än att emigrera till Förenta staterna. ...

Då medlemmar i hela världen stannar kvar i sina hemländer och arbetar för att bygga upp kyrkan i sitt fosterland, kommer stora välsignelser till dem personligen och till kyrkan som helhet.” (Första presidentskapets brev, 1 dec 1999)

Får jag komma med ett förmaningens ord till er som bor i stora församlingar och stavar? Vi måste vara försiktiga så att inte tyngden i vårt vittnesbörd läggs på de sociala aspekterna av vår kyrka, eller på de underbara aktiviteterna, programmen och organisationerna i våra församlingar och stavar. Allt detta är viktigt och betydelsefullt att ha, men det räcker inte. Inte ens vänskap räcker.

Vi inser att vi lever i en tid av tumult, katastrofer och krig. Vi och många andra känner absolut det stora behovet av ett ”försvar och ... en tillflykt undan stormen och vreden, när

den skall utgiutas över hela jorden obemängt”. (L&F 115:6) Hur finner vi en sådan säker plats? President Hinckley har lärt: ”Vår trygghet ligger i redbarheten i våra liv. Vår styrka i vår rättfärdighet.” (*Liabona*, jan 2002, s 105)

Minns med mig hur Jesus Kristus klart och tydligt instruerade sina apostlar i början av sin jordiska verksamhet: ”Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare.” (Matt 4:19) Detta var också början på de tolv apostlarnas verksamhet, och jag kan tänka mig att de hade en känsla av otillräcklighet, liksom jag har djupt inom mig, eftersom jag också har kallats till detta heliga verk. Får jag föreslå att vi låter Frälsaren själv undervisa oss här om kärnan i evangeliet och om livets prioriteringar. Personligen behöver vi för det första ”följa honom” och när vi gör detta kommer Frälsaren att välsigna oss utöver vår egen förmåga att bli vad han vill att vi ska bli.

Att följa Kristus är att bli mer lik honom, det är att lära av hans egenskaper. Som andebarn till vår himmelske Fader har vi möjlighet att införliva kristuslika egenskaper i vårt liv och i vår karaktär. Frälsaren inbjuder oss att lära oss hans evangelium genom att leva efter hans lärdomar. Att följa honom är att tillämpa sanna

principer och sedan själva vittna om de välsignelser som följer. Detta är en mycket komplicerad och samtidigt mycket enkel process. Forntida och nutida profeter beskriver den i två ord: ”Håll buden” — varken mer eller mindre.

Att utveckla kristuslika egenskaper i vårt liv är ingen lätt uppgift, särskilt inte när vi avlägsnar oss från det generella och abstrakta och börjar ta itu med verkliga livet. Vi sätts på prov när vi ska praktisera det vi förkunnar. Kontrollen av hur vi klarar det sker då kristuslika egenskaper behöver bli synliga i våra liv — som man eller hustru, som far eller mor, som son eller dotter, i våra vänskapsförhållanden, på vårt arbete, i våra affärer och när vi kopplar av. Vi kan se vår tillväxt, och det kan även de runt omkring oss, när vi gradvis tillväxer och ”vandrar i helighet inför [honom]”. (Se L&F 43:9.)

Skrifterna beskriver ett antal kristuslika egenskaper som vi behöver utveckla under livets gång. De inbegriper kunskap och ödmjukhet, barmhärtighet och kärlek, lydnad och flit, tro och hopp. Dessa personliga egenskaper är oberoende av organisationen i vår kyrkoenhet, våra ekonomiska omständigheter, vår familjesituation, vår kultur, vår ras eller vårt språk. Kristuslika egenskaper är gåvor från Gud. De kan inte utvecklas utan hans hjälp. Den enda hjälp vi alla behöver ges frikostigt till oss genom Jesu Kristi försoning. Att tro på Jesus Kristus och hans försoning innebär att helt förlita sig på honom — att förlita sig på hans oändliga kraft, intelligens och kärlek. Kristuslika egenskaper kommer in i vårt liv när vi använder vår handlingsfrihet på ett rättfärdigt sätt. Tro på Jesus Kristus leder till handling. När vi har tro på Kristus förlitar vi oss tillräckligt mycket på Herren för att lyda hans befallningar — även när vi inte helt förstår orsakerna till dem. I vår

strävan att bli mer lika Frälsaren behöver vi regelbundet utvärdera vårt liv och, genom sann omvändelse, förtrösta på Jesu Kristi förtjänster och välsignelserna av hans försoning.

Att utveckla kristuslika egenskaper kan vara en smärtsam process. Vi behöver vara redo att ta emot ledning och tillrättavisning av Herren och hans tjänare. Denna världsomfattande konferens, med sin musik och sitt talade ord, erbjuder andlig kraft, ledning och välsignelser "från höjden". (L&F 43:16) Det är en tid då den personliga inspirationens och uppenbarelseens röst skänker frid till våra själar och lär oss hur vi ska bli mer kristuslika. Denna röst blir lika ljuvlig som en kär väns röst, och den kommer att fylla vår själ när våra hjärtan är tillräckligt botfärdiga.

Genom att bli mer lika Frälsaren får vi en större förmåga att "överflöda i hoppet genom den helige Andes kraft". (Rom 15:13) Vi kan "lägga de världsliga bestyren å sido och söka det som tillhör en bättre värld". (L&F 25:10)

Detta för mig tillbaka till början av min aerodynamiska analogi. Jag talar om att koncentrera sig på det grundläggande. Kristuslika egenskaper är gåvor från Gud. Kristuslika egenskaper är det grundläggande. De är de fundamentala principer som skapar "vinden under våra vingar". När vi steg för steg utvecklar kristuslika egenskaper i vårt eget liv, kommer de att "bära [oss] som på örnvingar". (L&F 124:18) Vår tro på Jesus Kristus bidrar med en kraft som driver oss framåt. Vårt fasta och aktiva hopp bidrar med ett kraftigt lyft uppåt. Både tro och hopp kommer att föra oss över hav av frestelser, över berg av prövningar och i säkerhet föra oss tillbaka till vår eviga destination och vårt hem.

Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

Tacksägelse

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Gud vår evige Fader lever ... Jesus är Kristus, människornas Återlösare. De har återställt sitt verk i denna sista och avslutande tidsbushållning genom profeten Joseph.

Mina bröder och systrar, vi har haft en härlig konferens. Det har bokstavligen varit en inspirerande festmåltid vid Herrens bord. Musiken, bönerna, talen har varit underbara. Vi har blivit upplysta och uppbyggda. Vår tro har stärkts.

Vi har sett bevis på kyrkans tillväxt genom det faktum att våra ord har tolkats till 80 språk och våra budskap har sänts ut via satellit över hela världen och hörts av människor i många, många länder. Allt detta är den underbara uppfyllelsen av de ord som Moroni talade till den unge profeten natten den 21 september 1823.

Han var en ung man då, en fattig bondpojke med ringa utbildning. Han hade ingenting. Hans föräldrar hade ingenting. Han bodde på en lantlig ort, knappast bekant utanför dess

gränser. Och ändå sade ängeln till honom att "han var en budbärare sänd av Gud ... att Gud hade ett verk för [Joseph] att utföra, och att [hans] namn skulle hållas i ära och vanära bland alla nationer, slakten och tungomål, eller att man skulle omtala det som gott och ont ibland alla folk". (JS skrifter 2:33)

Hur kunde något sådant ske? Måste Joseph ha undrat. Han måste ha varit helt förstummad.

Ändå har allt gått i uppfyllelse. Och än större ting kommer att ske.

Den 23 december i år tänker vi fira hans födelsedag med ett stort evenemang för att hylla honom.

Jag tänker om möjligt åka till den plats där han föddes för att återigen göra det som Joseph F Smith, kyrkans sjätte president, gjorde den 23 december 1905, för ett århundrade sedan. Vid det tillfället invigde han det monument som står på Joseph Smiths födelseort och på vilken en minnesstuga också har byggts.

När jag är i Vermont kommer president Monson och president Faust, tillsammans med andra generalauktoriteter, att vara här i konferenscentret. Denna stora sal kommer att vara fylld och programmet kommer att sändas vida omkring via satellit. Lämplig musik och hyllningstal till denna tidshushållnings store profet kommer att framföras och hållas i både South Royalton och Salt Lake City.

Det som kören sjöng så magnifikt denna morgon som hyllning till profeten är bara en generalrepetition inför evenemanget i december. Vi ser fram emot detta och hoppas ni alla är med oss vid det tillfället.

Vi vittnar om att detta verk är gudomligt. Vilket underbart verk det är. Hur tomt vore inte vårt liv utan det. Gud vår evige Fader lever. Han älskar oss. Han vakar över oss. Jesus är Kristus, människornas återlösare. De har återställt sitt verk i denna sista och avslutande tidshushållning genom profeten Joseph. Jag vittnar om detta i all ödmjukhet och ger er min kärlek och min välsignelse, mina älskade bröder och systrar i denna tacksamma kyrka. Må Gud välsigna er var och en.

Som avslutning vill jag tacka alla som har gjort så oerhört mycket för att få denna underbara konferens att flyta, alla de som arbetat bakom kulisserna för att göra allt detta möjligt. De har arbetat natt och dag för att åstadkomma detta magnifika resultat — mötesvärdarna, teknikerna, säkerhetsstyrkan, första hjälpen-folket, trafikpoliserna, översättarna och sekreterarna som arbetar med våra tal och skriver ut dem gång på gång.

Jag ber ödmjukt att Gud må välsigna oss alla. Må vi sträva efter att vandra i rättfärdighet inför honom, ber jag ödmjukt, och lämnar min tacksägelse hos er i Återlösarens heliga namn, ja, Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

Video: Medel i Guds händer

En video visades under Hjälpföreningens allmänna möte där president Gordon B Hinckley berättar om Hjälpföreningens historia. I videon visas hur profeten Joseph Smith, Emma Smith, Lucy Mack Smith och de första syst-rarna i Hjälpföreningen träffades i den röda tegelbyggnaden.

President Hinckley: Hjälpföreningens tillväxt från arton medlemmar, då den organiserades den 17 mars 1842 i nybyggastaden Nauvoo, till mer än fem miljoner 160 år senare, med medlemmar i små och stora samhällen över hela världen, är extraordinär och anmärkningsvärd.

De beståndsdelar som fick Hjälpföreningen att växa föregick dess organiserande. I dessa beståndsdelar ingår kvinnans naturliga instinkt att nå ut till och främja det allmännas bästa, att hjälpa de betryckta och att

utveckla sitt eget sinne och sina egna talanger. Och vid detta tillfälle organiserade Joseph Smith dem till en förening.

Joseph Smith: Denna "förening av systrar kan sporra bröderna till att tillgodose de fattigas behov — att söka efter tillfällen att utföra kärleksverk och att tillmötesgå deras behov — att hjälpa till med att förbättra deras moral och att stärka det goda i samhället".¹

President Hinckley: Från denna blygsamma början har vuxit fram det som jag anser vara den största och mest effektiva organisationen i sitt slag i hela världen.

Vid detta första möte, när Emma H Smith valdes till president, sade hon att "varje medlem bör vara mån om att göra det som är gott".² Detta var andan då, och detta är andan nu. Det måste fortsätta att vara den vägle-

dande principen genom alla generationer som ligger framför oss ... att "varje medlem är mån om att göra det som är gott".

Emma Smith: "Vi ska göra någonting *extraordinärt* ... Vi förväntar oss enastående möjligheter och angelägna önskemål."³

Joseph Smith: "Denna förening ska få instruktioner [genom] den ordning som Gud har upprättat — [genom] dem som utsetts att leda."⁴

"Det är naturligt för kvinnor att hysa känslor av barmhärtighet. Ni är nu i den ställningen att ni kan handla enligt de känslor som Gud har inplanterat i er själ. Hur stort och härligt är det inte om ni lever upp till dessa principer! Om ni lever upp till dessa förmåner kan änglarna inte avhållas från att vara i er gemenskap ... Det är inte krig, inte kiv, inte motsägelser, utan saktmod, kärlek, renhet, som ska göra oss bättre ...

Och himlens välsignelser kommer att flöda ...

När ni kommer hem, låt då aldrig ett ovänligt ord uttalas, utan låt vänlighet, barmhärtighet och kärlek kröna era gärningar från och med nu ...

När ni tillväxer i oskuldsfullhet och dygd, när ni tillväxer i godhet, låt era hjärtan sträckas ut mot andra — ni måste vara långmodiga och ha fördragsamhet med människors fel och misstag. Hur värdefull är inte människans själ! ...

Och nu vrid er om nyckeln för er i Guds namn, och denna förening ska glädja sig och kunskap och intelligens ska flöda ner från och med denna tidpunkt — detta är början på bättre dagar för denna förening."⁵

President Hinckley: Dessa profetiska ord har varit det auktoriserade dokumentet i ett och ett halvt sekel för Hjälpföreningen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Lucy Mack Smith, profetens mor, sade till systrarna i Nauvoo:

Emma Smith, som här visas på en videofilm, lyssnar medan hennes make Joseph talar om Hjälpföreningen.

En syster, klädd i tidsenliga kläder, föreställer Lucy Mack Smith, Josefs mor.

Lucy Mack Smith: "Vi måste ta hand om varandra, vaka över varandra, trösta varandra och ta emot den undervisning som gör att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans."⁶

President Hinckley: Organisationen historia har visat att kvinnor i kyrkan inte har behövt vänta på att sitta tillsammans i himlen för att smaka de ljuvliga frukterna av det slags handlingar som hon beskrev.

De har upplevt mycket av himlen på jorden då de i livet har tagit hand om varandra, tröstat varandra och undervisat varandra. Vem kan bedöma de mirakulösa effekterna på miljontals kvinnors liv vars kunskap har utökats, vars vision har vidgats, vars liv har fått ett större innehåll, och vars förståelse av det som hör Gud till har berikats av de otaliga lektioner som effektivt lärts ut på Hjälpföreningens möten?

Vem kan mäta den glädje som kommit in i dessa kvinnors liv då de har kommit samman och umgåtts i församlingens eller grenens atmosfär och berikat varandras liv genom ett kamratskap som har varit ljuvligt och högt uppskattat? Vem, ens i sin vildaste fantasi, kan föreställa sig de otaliga handlingar av godhet som har utförts, den mat som har lagts ut på tomma bord, den tro som har närts under desperata timmar av sjukdom, de sår som har förbundits, den smärta som har lindrats av kärleksfulla händer och lågmälda och trosvissa ord, den tröst som

har förmedlats under tider av död och påföljande ensamhet?

President Joseph F Smith sade vid ett tillfälle följande om Hjälpföreningen: "Denna organisation är gudomligt grundad, gudomligt bemyndigad, gudomligt instiftad, gudomligt förordnad av Gud, till att bidra till kvinnors och mäns frälsning. Därför finns det inte någon annan organisation som kan jämföra sig med denna ... som någonsin kan inta den ställning som denna kan ...

Gör [Hjälpföreningen] till den främsta, gör den till den förnämsta, gör den till den högsta, den bästa och den mest omfattande av alla organisationer i världen. Ni är kallade genom Guds profets röst att göra detta, att

vara de förnämsta, att vara de största och de bästa, de renaste och de mest hängivna i att göra det som är rätt."⁷

Må Gud välsigna Hjälpföreningen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Må kärlekens anda, vilken har motiverat dess medlemmar i mer än ett och ett halvt sekel, fortsätta tillväxa och förnimmas över hela världen. Må deras goda gärningar vidröra otaliga människors liv varhelst de utförs. Och må ljus och förståelse, lärande och kunskap, och evig sanning pryda otaliga framtida generationer av kvinnor, i alla jordens nationer, tack vare denna enastående och gudomligt upprättade institution. Må de alla vara medvetna om sitt stora ansvar och sin förmåga att vara "medel i Guds händer i att utföra detta stora verk". (Alma 26:3) ■

SLUTNOTER

1. Hjälpföreningens protokoll, 17 mar 1842, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 7.
2. Hjälpföreningens protokoll, 17 mar 1842, s 13.
3. Hjälpföreningens protokoll, 17 mar 1842, s 12.
4. Hjälpföreningens protokoll, 28 apr 1842, s 40.
5. Hjälpföreningens protokoll, 28 apr 1842, s 38–40.
6. Hjälpföreningens protokoll, 24 mar 1842, s 18–19.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s 185.

Hjälpföreningens generalpresident Bonnie D Parkin tröstar en kvinna i Afrika.

Ljuva stunder

BONNIE D PARKIN

Hjälpföreningens generalpresident

Om vi söker Herren och hans vägledning, om vår inriktning är att återvända till vår Fader i himlen, ska de ljuva stunderna komma.

Så tack samma vi är för vår levande profet, president Gordon B Hinckley, och för hans ord: "Gud välsigne Hjälpföreningen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."¹ Varje syster i denna kyrka tillhör Hjälpföreningen. Vi kan alla känna den kärlek som det finns så gott om i denna gudomligt inrättade organisation.

Mitt hjärta ömmar för er systrar som blivit allvarligt drabbade av naturkatastroferna nyligen. Jag gläds åt rapporterna om rättfärdiga kvinnor som tjänar andra och betjänas. Genom tjänande upplevs Herrens kärlek både av den som tjänar och den som betjänas. Under denna tid av vedermöda ber jag att ni ska känna hans kärlek och också min och era

många hjälpföreningssystrars kärlek.

Profeten Joseph Smith visade vägen för Hjälpföreningen när han 1842 sade till systrarna: "Det är naturligt för kvinnor att hysa känslor av barmhärtighet och välvilja. Ni är nu i den ställningen att ni kan handla enligt de känslor som Gud har inplanterat i er själ. Hur stor och härlig kommer inte er belöning att bli om ni lever upp till dessa principer!"²

Systrarna i den första Hjälpföreningen inspirerades till handling av profeten Joseph. I dag har vi också möjligheter att tjäna som "medel i Guds händer att utföra detta stora verk".³

Vad innebär det i dagligt tal att vara ett medel? Jag tror att det betyder att ta hand om andra människor. Joseph Smith kallade det att handla "enligt de känslor" som finns i era hjärtan. Jag har haft många ljuva stunder när jag känt att Herren har använt mig som ett medel. Jag tror att också ni har blivit vägleda och hjälpta när ni undervisat, tröstat och uppmuntrat.

Ändå är vi som kvinnor ganska hårda mot oss själva! Tro mig när jag säger att vi alla är mycket bättre än vi tror. Vi behöver erkänna och vara glada över det vi gör som är rätt. Mycket av det vi gör verkar litet och obetydligt — bara som en del av vardagen. När vi kallas "att redogöra inför Jehova"⁴, som profeten Joseph

talade om, så vet jag att vi kommer att ha mycket att berätta.

Låt mig ge er ett exempel. Nyligen bad jag äldste William W Parmley berätta minnen om sin mor, LaVern Parmley, som verkade som Primärs generalpresident i 23 år. Han nämnde inte de tal hon hållit vid konferenser eller de många program hon genomfört. Han talade om en av sina bästa stunder när han var 17 år och förberedde sig för att åka till universitetet. Han mindes att han satt tillsammans med sin mor när hon lärde honom sy i en knapp. Hos barn i alla åldrar har små och enkla handlingar bestående inverkan.

Det är inte alla som har barn att undervisa i sömnadens grunder. Systrarna i tidigare dagar utgjorde en mångskiftande grupp precis som vi gör. Några var gifta, några ensamstående, några änkor, men de hade ett gemensamt mål. När jag har varit tillsammans med er i många länder och på många platser, har jag känt er kärlek. Jag älskar er systrar, och jag vet att Herren också älskar er.

Många av er är ensamstående. Ni går i skola, ni arbetar, ni är nya i Hjälpföreningen. Några av er har varit medlemmar länge. Tro mig när jag säger: Var och en av er är uppskattad och behövs. Var och en av er bidrar med kärlek, kraft, åsikter och vittnesbörd till verket. Er strävan att leva nära Anden är till välsignelse för oss alla, eftersom ni har lärt er att lita på Anden för att få kraft och vägledning.

En kväll kände sig Cynthia, en ensamstående syster, manad att gå till en syster som hon var besökslärare för. Systemen var inte hemma. På hemvägen lade Cynthia märke till en sköterska som stod utanför ett sjukhus med två barn, båda allvarligt brännskadade. När Cynthia hörde sköterskan säga den lilla flickans namn, stod det plötsligt klart för henne att hon hade känt dessa två barn när hon var

missionär i Bolivia fyra år tidigare. När de bekantat sig på nytt på sjukhusets gräsmatta, stod det klart att barnen läkte fysiskt, men utan stöd från sin familj led de känslomässigt. Cynthia började besöka barnen och ta hand om dem. Genom att följa Andens maning blev Cynthia Guds medel till att välsigna två barn med hemlängtan.

Var det en insats hon kunde göra för att hon var ensamstående? Nej. Det var för att hon var uppmärksam på Anden och hade gett sitt hjärta till Gud. Om vi är i harmoni med Anden, om vi söker Herren och hans vägledning, om vår inriktning är att återvända till vår Fader i himlen, ska de ljuva stunderna komma. Och vi kommer att värdera dem högt, för vi har blivit medel i Guds händer.

Ibland tar våra liv oväntade vändningar och vi måste gå över från "plan A" till "plan B". En ensamstående syster skrev: "Jag tror inte jag någonsin upplevt sann lycka i mitt vuxna liv förän jag kom till slutsatsen att mitt värde som person och som dotter till min himmelske Fader inget hade att göra med min äktenskapliga ställning.

I det ögonblicket började jag fokusera på min andliga och personliga utveckling, och inte på om jag någonsin skulle komma att gifta mig."⁵

Se hur mycket vi lär och utvecklas när vi delar med oss till varandra av våra vittnesbörd om att Herren lever och älskar oss. Som jag sagt förut: Om vi kunde åstadkomma en enda sak för var och en av er, önskar jag att ni fick känna Herrens kärlek i ert dagliga liv.

Ibland kommer denna kärlek på oväntade sätt. Kristen skulle ta sin examen och hade nyligen fött sitt andra barn. Hon tyckte att de andra eleverna hade åstadkommit mycket mer och kände sig tveksam om hon skulle närvara vid examensmiddagen. Hennes farhågor bekräftades när eleverna vid middagen ombads att skriva ner vad de åstadkommit i sitt yrke. Kristen berättade: "Plötsligt kände jag mig tafatt och skamsen. Jag hade inget att kalla mig själv för, ingen hög ställning, ingen imponerande yrkestitel." För att göra det ännu värre läste professorn upp listorna efterhand som diplomerna delades ut till varje elev. Kvinnan före Kristen hade många

utbildningar: Hon var redan filosofie doktor, hade redan en andra magisterexamen och hon hade till och med varit borgmästare! Kvinnan fick stor applåd.

Sedan var det Kristens tur. Hon räckte ett blankt papper till professorn och försökte hålla tillbaka tårarna. Professorn hade varit en av hennes lärare och hade berömt det hon gjort. Han tittade på hennes tomma papper. Utan att pausa det minsta meddelade han: "Kristen har den allra viktigaste uppgiften i hela samhället." Han var tyst några sekunder och sedan förklarade han med kraftfull stämma: "Hon är mor till sina barn." I stället för några artiga applåder, ställde man sig upp. Det var den enda stående ovationen den kvällen. Den var för modern i rummet.

Mödrar, ni är medel i Guds händer, med ett gudomligt ansvar att undervisa och fostra era barn. Små barn behöver er vänliga och kärleksfulla hand. När ni sätter era barn främst visar han er hur ni bäst ska hjälpa dem.

Alla ni med äldre barn behövs i era

hem. Ja, det finns besvikelser, men det finns massor av glädjemen. Sök efter dem! Efter att ha fostrat fyra idoga söner har jag lärt mig ett och annat om att vara ett medel: Njut av energin under de här åren! Gör ert hem till en trygg, glad och avspänd plats dit vänner är välkomna. Lyssna, visa kärlek, berätta om er barndom och era tonår för era barn.

Ha förväntningar på era barn. Vi hade en bestämd tid när alla skulle vara hemma, och sade till våra söner att den Helige Anden går och lägger sig vid midnatt. När de inte kom hem, sade den Helige Anden till mig några gånger att jag skulle gå ut och leta rätt på dem. Det förvånade en del av deras flickvänner! Vi skrattar åt det nu — men jag måste erkänna att det är lättare att skratta när de blivit äldre.

Finns till hands för dina barn! Sitt på sängkanten och njut av de sena kvällssamtalen — försök att hålla dig vaken! Be Herren inspirera dig. Förlåt ofta. Välj vad du ska prioritera. Vittna ofta om Jesus Kristus och hans godhet och om återställelsen. Och mest av allt, låt dem veta att du litar på Herren.

Om dina barn är vuxna och har flyttat hemifrån, om du är ensamstående, skild eller änka: låt inte dina omständigheter styra din villighet att dela med dig av dina livserfarenheter. Din stämning behövs.

Vi diskuterade under en söndagslektion i Hjälpföreningen i min församling vad som är grunden för ett bra äktenskap. En syster, Lisa, sade: "Jag skulle väl inte säga något för jag är skild. Men det som får mig att kämpa vidare är mina tempelförbund." Efter lektionen frågade jag några nya unga systrar i Hjälpföreningen vad de hade tagit till sig från den här lektionen. De sade: "Lisas kommentar gjorde störst intryck på oss."

Nu mina kära äldre systrar, jag ser Guds avbild i era ädla ansikten. Hur

har inte er visdom, ert tålamod och ert erfarenhet berört många liv! Min fantastiska svärmor, Mary, brukade säga när hon var omkring 90 år: "Folk tror att bara för att jag är gammal vet jag ingenting." Låt mig berätta vad hon visste och vad hon gjorde. Under tiden Mary bodde på ett seniorboende frågade hon föreståndaren om de kunde få använda ett rum till kyrkans möten. Han sade nej eftersom centret var icke-religiöst. Hon vägrade att acceptera hans svar! Tillsammans med några andra äldre systrar framhärade Mary tills företaget ordnade med ett rum. Snart organiserades en gren och medlemmar träffades varje söndag för att ta del av sakramentet och förnya sina sakrament. Åldern är inget hinder för att bli ett medel i Guds händer.

Det finns oräkneliga sätt att bli medel i Guds händer. Till exempel: Var det slags besökslärare som du alltid har önskat, fråga en ensamstående vuxen vad hon tycker om att göra i stället för att fråga varför hon inte är gift, dela med dig i stället för att samla på hög, var noga med val av klädsel,

tal och nöjen, le mot din make eller ditt barn som vet att de orsakat besvikelser och sorg, lägg armen om en ung kvinna, undervisa i barntillsynen med glatt hjärta, visa med din inställning att du gläder dig under resan. Profeten Joseph sade om sådana ansträngningar: "Om ni lever upp till era privilegier, kan änglarna inte hindras från att vara i ert sällskap."⁶

Jag vittnar om att vi är engagerade i Guds verk. Tack för att ni är hängivna era familjer, Hjälpföreningen och kyrkan. Tack för att ni är medel i Herrens händer att utföra detta stora verk. Må ni känna Guds kärlek i era liv och må ni dela med er av denna kärlek till andra, det är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Medel i Guds händer* (video som visades under Hjälpföreningens allmänna möte 2005).
2. Relief Society Minutes, 28 apr 1842, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 38.
3. Alma 26:3.
4. Relief Society Minutes, 28 apr 1842, s 34.
5. Personligt brev.
6. Relief Society Minutes, 28 apr 1842, s 38.

Så att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans

KATHLEEN H HUGHES

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

När vi blir medel i Guds händer använder han oss till att utföra sitt arbete.

Systrar, i kväll har vi samlats till Hjälpföreningens allmänna möte. Ni ser underbara ut. När vi samlas så här kan jag inte låta bli att tänka på Hjälpföreningens allra första möte. Jag ser framför mig hur profeten Joseph talar till systrarna och förbereder dem för deras del i uppbyggandet av Guds rike. Jag hör kvinnorna be av hjärtat: "Jag har ingått förbund om att utföra ditt verk, Herre, men hjälp mig att nu bli ett medel i din hand." Deras bön är också vår bön.

Jordelivet är tiden för var och en av oss att bli detta medel.

Jag älskar budskapet från syster Lucy Mack Smith, som bräcklig och ålderssvag reste sig och talade till sina systrar under ett av de första hjälpföreningsmötena i Nauvoo. Jag vill att ni ska komma ihåg att hon är en kvinna som hade varit ett energiknippe — en stor ledare. Hon var mycket lik det slags kvinnor jag ser i Hjälpföreningen i dag. Men den dagen sade hon: "Vi måste vårda oss om varandra, vi måste vaka över varandra, trösta varandra och inhämta kunskap så att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans."¹

Dessa ord beskriver hur systrarna blir "medel i Guds händer".² Vilka av oss längtar inte efter att bli omhuldade, vakade över, tröstade och få kunskap om det som hör Gud till? Hur sker det? En vänlighet, ett kärleksfullt ord, en omtänksam handling, en villig hand åt gången. Men mitt budskap riktar sig inte till dem som får ta emot sådan vänlighet, utan till alla oss som måste utöva sådan helighet varje dag. För att bli lika Jesus Kristus, lärde profeten Joseph, "måste ni utvidga er själ gentemot andra".³

Vi längtar alla efter att äga Kristi rena kärlek, den kristuslika kärleken, men vår mänsklighet — den "naturliga kvinnan" inom oss — står i vägen för oss. Vi blir arga, vi blir frustrerade, vi kritiserar oss själva och andra — och när vi gör det kan vi inte sprida Faderns kärlek på det sätt som vi måste kunna göra för att vara ett verktyg i vår himmelske Faders hand. Vår villighet att förlåta oss själva och andra blir en avgörande faktor i vår förmåga att ha Herrens kärlek i vårt liv och utföra hans verk.

När jag började förbereda det här talet gjorde jag allt som jag visste att jag borde göra: Jag gick till templet, jag fastade, jag läste skrifterna, jag bad. Och jag skrev ett tal. Men, syst-rar, när man väljer att skriva om kristlig kärlek måste man också känna den. Och det gjorde inte jag. Till slut, efter många böner och tårar, insåg jag att jag behövde be andra om förlåtelse, personer som jag, utan att de visste det, tänkte ovänliga tankar om. Det var svårt. Men det läkte min själ. Och jag vittnar för er om att Herrens ande återvände.

Att alltid visa kristlig kärlek är en livslång strävan, men varje kärlekshandling förändrar oss och dem som visar den. Låt mig få berätta om en ung kvinna som jag nyligen träffade. Alicia hade som tonåring kommit bort från kyrkan, men senare manade Anden henne att återvända. På söndagarna hälsade hon ofta på sin farfar på ett ålderdomshem. En av dessa söndagar bestämde hon sig för att besöka kyrkans möten på hemmet. Hon öppnade dörren och fann att det pågick ett hjälpföreningsmöte, men att det inte fanns några tomma stolar. När hon var på väg att gå därifrån vinkade en kvinna åt henne och makade på sig för att göra plats på sin stol. Alicia sade: "Jag undrade vilka tankar den kvinnan skulle få om mig. Jag hade mängder av piercingar på kroppen

och jag luktade rök. Men hon verkade inte bry sig, hon bara gjorde plats åt mig vid sin sida.”

Alicia, som kände sig uppmuntrad av kvinnans kärlek, blev aktiv i kyrkan igen. Hon har varit på mission och visar nu samma slags kärlek till andra kvinnor. Den äldre systern som delade sin stol med henne förstod att det finns en plats för varje kvinna i Hjälpföreningen. Systrar, vi samlas för att få kraft, men vi tar med oss alla våra svagheter och ofullkomligheter.

Alicia berättade något för mig som jag aldrig ska glömma. Hon sade: ”Jag gör en enda sak för min egen skull när jag kommer till kyrkan: Jag tar sakramentet för min skull. Resten av tiden tittar jag efter andra som behöver mig och jag försöker stödja och hjälpa dem.”

När vi blir medel i Guds händer använder han oss till att utföra sitt arbete. Liksom Alicia behöver vi vända oss till dem omkring oss och söka efter sätt att ge stöd och hjälp. Vi måste tänka på dem som står vid dörren och tittar in, och dra dem till oss — så att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans. Alla kanske inte tror att det finns rum för ytterligare en person på vår stol, men det går alltid att hitta stolar om vi har kärlek i hjärtat.

Julia och Emily Hill, två systrar som i tonåren blivit medlemmar i kyrkan i England och som förskjutits av sin familj, hade 1856 slutligen fått ihop tillräckligt för att kunna åka till Amerika och hade nästan nått fram till sitt efterlängtna Sion. De gick över de amerikanska slätterna med Willies handkärrekompani när de och många andra blev hejdate längs leden av en tidig oktoberstorm. Syster Deborah Christensen, ett barnbarnsbarn till Julia Hill, upplevde något gripande i en dröm om dem. Hon sade:

”Jag kunde se Julia och Emily, tillsammans med Willies handkärrekompani, som var strandsatta i snön uppe

på det stormiga Rocky Ridge. De hade inga vinterkläder att hålla sig varma med. Julia satt i snön och skakade. Hon kunde inte fortsätta. Emily, som också frös, visste att om hon inte hjälpte Julia att komma på benen, skulle hon dö. När Emily slog armarna om sin syster för att hjälpa henne upp, började Julia gråta — men det kom inga tårar, bara ett stilla kvidande. Tillsammans gick de sakta till sin handkärre. Tretton personer dog denna fruktansvärda natt. Julia och Emily överlevde.”⁴

Systrar, utan varandra skulle dessa kvinnor förmodligen inte ha överlevt. Dessutom hjälpte de andra överleva denna förödande del av färden, bland andra en ung mor och hennes barn. Det var Emily Hill Woodmansee, som senare skrev de vackra orden till sången ”Som systrar i Sion”. Orden ”[Vi] trösta och lindra de lidandes nöd”⁵ får ny mening när man ser framför sig det hon var med om på de snötäckta slätterna.

Liksom systrarna Hill överlever många av oss inte våra prövningar under jordelivet utan andras hjälp. Och lika sant är det att när vi hjälper andra så håller vi vår egen ande vid liv.

Lucy Mack Smith och systrarna i den första Hjälpföreningen upplevde Kristi rena kärlek, en kärlek utan gränser. De hade evangeliets sanningar

som vägledde dem i livet. De hade en levande profet. De hade en Fader i himlen som lyssnade på och besvarade deras böner. Systrar, det har vi också. Vid dopet tog vi på oss Jesu Kristi namn. Vi har det namnet med oss varje dag, och Anden manar oss att leva i enlighet med Frälsarens lärdomar. När vi gör det blir vi redskap i Guds händer. Och Anden lyfter oss till högre nivåer av godhet.

Det främsta uttrycket för kärlek är Jesu Kristi försoning, som gavs till oss som gåva. Vårt ivriga sökande efter denna gåva kräver att vi inte bara är villiga att ta emot den utan också är villiga att dela med oss av den. När vi delar med oss av denna kärlek till andra blir vi ”medel i Guds händer att utföra detta stora verk”.⁶ Då förbereds vi för att sitta ned med våra systrar i himlen — tillsammans.

Jag bär vittne om Frälsaren, att han lever och att han älskar oss. Han vet vad vi kan bli — hur ofullkomliga vi än är idag. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Relief Society Minutes, 24 mar 1842, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 18–19.
2. Alma 26:3.
3. Relief Society Minutes, 28 apr 1842, s 39.
4. Debbie J Christensen, ”Julia and Emily: Sisters in Zion”, *Ensign*, jun 2004, s 34.
5. *Psalmer*, nr 199.
6. Alma 26:3.

Vad vill Herren med dig?

ANNE C PINGREE

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Må Herren välsigna var och en av er i er personliga strävan att lära känna hans vilja för er och att underkasta er hans vilja.

Att bli ett medel i Herrens händer är en stor förmån och ett heligt ansvar. Varhelst vi lever, oavsett våra omständigheter, oavsett civilstånd eller ålder, är Herren i behov av att *var och en* av oss uppfyller sin unika del i att uppbygga hans rike i denna sista tidshushållning. Det är mitt vittnesbörd att vi kan *veta* vad Herren vill att vi ska göra — och uppleva ”den välsignelse som han skänkt oss, att vi hava blivit begagnade som medel i Guds händer att utföra detta stora verk”.¹ I kväll vill jag redogöra för en del av min egen mycket personliga resa för att komma till insikt om hur vi kan bli sådana medel.

Jag börjar där min resa slutade — med denna upphöjda sanning som lärdes ut av äldste Neal A Maxwell: ”Underkastelsen av vår vilja är i själva verket den enda verkligt personliga gåva vi kan lägga på Guds altare. De många andra ting vi ’ger’ ... är i själva verket sådant han redan gett eller lånat oss. Men när du och jag slutligen underkastar oss, genom att låta vår personliga vilja uppgå i Guds vilja, då ger vi verkligen någonting till honom! Det är det *enda* som vi egentligen kan ge bort!”²

Jag vittnar om, mina kära systrar, att för att verkligen vara medel i Guds händer, för att tillfullo få denna välsignelse tilldelad oss under ”detta livets dag” under vilken vi ”utför [våra] arbeten”,³ *måste* vi, som äldste Maxwell sade, ”slutligen underkasta oss”⁴ Herren.

Den förädlingsprocess i mitt liv som ledde till mitt vittnesbörd om denna princip började oväntat då jag i trettioårsåldern fick min patriarkaliska välsignelse. Jag hade förberett mig genom fasta och bön, och jag undrade i mitt hjärta: ”Vad vill Herren att *jag* ska göra?” Fylld med glad förväntan och med våra fyra småbarn i släptåg, begav sig min make och jag till den åldrige patriarkens hem. I den välsignelse som han gav mig framhölls

missionsarbetet — om och om igen.

Jag avskyr att erkänna det, men jag var besviken och bekymrad. Vid den tidpunkten i mitt liv hade jag knappt läst Mormons bok från pärm till pärm. Utan tvekan var jag oförberedd på att verka som missionär. Så jag lade min patriarkaliska välsignelse i en byrålåda. Men jag inledde ett seriöst program för skriftstudier varje dag, samtidigt som jag inriktade mig på att fostra min växande familj.

Åren gick och min make och jag koncentrerade oss på att förbereda våra barn att verka som missionärer. Genom att sända våra söner till många länder trodde jag uppriktigt att jag fullgjort *min* missionärsplikt.

Då kallades min make att verka som missionspresident i ett oroligt, kaotiskt u-land. Det låg 1 600 mil hemifrån och ljusår från den kultur och det umgänge jag var van vid. Men i samma ögonblick som jag fick kallelsen som heltidsmissionär kände jag mig lite som Alma och Mosiahs söner — att jag kallats att vara ett ”medel i Guds händer att utföra detta stora verk”.⁵ Jag kände också någonting som jag inte är säker på att de kände — en överväldigande rädsla!

Under de följande dagarna tog jag fram min patriarkaliska välsignelse och läste den om och om igen, och sökte efter djupare förståelse. Fastän jag visste att jag var på väg att uppfylla ett löfte som jag fått av en patriark årtionden tidigare, skingrades inte min oro. Kunde jag lämna mina gifta och ogifta barn och min gamla far och svärmor bakom mig? Skulle jag veta vad jag skulle göra och säga? Vad skulle min make och jag äta? Skulle jag vara *trygg* i ett land som var politiskt instabilt och farligt? Jag kände mig otillräcklig på alla sätt.

I mitt sökande efter frid fördubbade jag mina ansträngningar att besöka templet. Jag begrundade meningen med mina förbund på ett

sätt som jag aldrig gjort tidigare. För mig, vid detta avgörande vägskäl i mitt liv, fungerade mina tempelförbund som en grundval och katalysator. Ja, jag var rädd, men jag insåg att jag *valt* att ingå personliga, bindande och heliga förpliktelser som jag hade för avsikt att hålla. När allt kommer omkring var inte detta tjänande något som någon annan kunde utföra. Detta var *min* missionskallelse och jag beslutade mig för att tjäna.

Joseph Smiths far uttalade denna välsignelse på sin sons huvud: "Herren din Gud har kallat dig vid namn från himlarna. Du har blivit kallad ... till Herrens stora verk: Att utföra ett verk i denna generation vilket ingen annan ... kan utföra som du, i allting enligt Herrens vilja."⁶ Profeten Joseph kallades till sin unika del av "Herrens stora verk", och hur överväldigad och oförberedd jag än kände mig, visste jag att också jag hade kallats till *min* del av verket. Denna

insikt var till hjälp och gav mig mod.

I mina ständiga böner fortsatte jag att fråga: "Fader, hur kan jag göra det som du har kallat mig att göra?" En morgon strax före vår avfärd till vårt missionsfält tog två vänner med sig en gåva — en liten psalmbok som jag kunde ta med mig. Senare, samma dag, kom svaret på mina vädjanden under flera månaders böner från denna psalmbok. När jag sökte tröst på min avskilda plats fylldes mitt sinne av dessa ord:

Ej räds, jag är med dig, nu frimodig var.

Se, jag är din Gud, städs mitt bistånd du har.

*Dig Herren bevarar; dig Herren bevarar;
dig Herren bevarar; det löftet han gav.⁷*

Den mycket personliga insikten om att Herren skulle vara med mig

och hjälpa mig var bara början. Jag hade mycket mer att lära om att *bli* ett medel i Guds händer.

Långt hemifrån i ett främmande land gav min make och jag oss ut på vårt tjänande, till stor del som pionjärer, med tro i varje steg. Vi var bokstavligt talat ensamma en stor del av tiden — vi försökte finna vår väg i en kultur som vi inte förstod — uttryckt på dussintals språk som vi inte kunde tala. Tanken som uttrycktes av Sarah Cleveland, en av våra första ledare för Hjälpföreningen i Nauvoo, beskrev våra känslor: "Vi har gått med i detta verk i Herrens namn. Låt oss modigt gå framåt."⁸

Det jag först lärde mig i processen att bli ett medel i Guds hand var att rannsaka skrifterna, fasta, be, besöka templet och att leva trofast mot de förbund som jag ingått i Herrens hus. Det andra jag lärde mig var att för att kunna "modigt gå framåt" behövde jag helt förlita mig på Herren och

uppriktigt söka personlig uppenbarelse. För att ta emot denna uppenbarelse skulle jag behöva leva värdigt så att den Helige Anden ständigt skulle vara med mig.

Det sista jag lärde mig var just det som äldste Maxwell förklarade. Även i de minsta detaljerna varje dag underkastade jag min vilja Herrens vilja, för jag var i så stort behov av hans hjälp, hans vägledning och hans beskydd. När jag gjorde detta förändrades gradvis min relation till min Fader i himlen — på ett djupgående sätt — vilket fortsätter att välsigna mig och min familj.

Min resa genom livet är annorlunda än er. Ni har alla mycket att lära mig genom era erfarenheter av att underkasta er Herrens vilja, då ni uppriktigt söker att få veta hans vilja för er. Vi kan glädjas tillsammans åt Jesu Kristi återställda evangelium och med tacksamhet erkänna välsignelsen av att ha ett vittnesbörd om Frälsaren och hans försoning för var och en av oss. Detta vet jag — våra enskilda ansträngningar att bli ”medel i Guds händer” har inte varit lätta och har utvidgat vår andlighet — berikat vår jordiska resa på de mest personliga, härliga sätt.

Kära systrar, må Herren välsigna var och en av er i er personliga strävan att lära känna *hans* vilja för er och att underkasta *er* vilja hans vilja. Jag vittnar om att vår personliga vilja ”är det enda som *vi* egentligen kan ge bort.”⁹ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

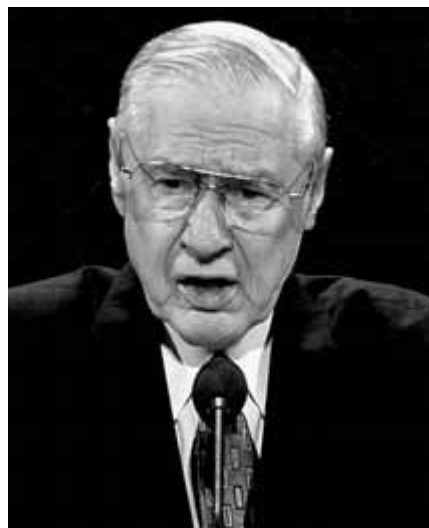
1. Alma 26:3.
2. Neal A Maxwell, *Nordstjärnan*, jan 1996, s 23; kursivering tillagd.
3. Alma 34:32.
4. Neal A Maxwell, *Nordstjärnan*, jan 1996, s 23.
5. Alma 26:3.
6. I Gracia N Jones, *Emma's Glory and Sacrifice: A Testimony* (1987), s 43–44.
7. Se ”En grundval blev lagd”, *Psalmer*, nr 38.
8. Relief Society Minutes, 30 mar 1842, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, s 24.
9. Neal A Maxwell, *Nordstjärnan*, jan 1996, s 23; kursivering tillagd.

Medel i Guds händer

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Ert goda inflytande är oöverskådligt och obeskrivligt.

President Hinckley har bemyndigat mig att på första presidentskapets vägnar uttrycka vår tacksamhet för alla som på något sätt hjälpt till med att bevara liv och egendom efter de katastrofer som nyligen inträffat och fortfarande pågår i vårt land.

Mina kära systrar! Jag känner mig ödmjuk inför det stora ansvaret och förmånen att få tala till er, Guds döttrar i många länder. Vi har blivit uppbyggda och upplyfta av president Hinckleys korta videopresentation. Vi är tacksamma för att president Hinckley och president Monson är här i kväll. Vi stärks av deras medverkan och inflytande. Syster Parkin, syster Hughes och syster Pingree har

inspirerat oss. Kören har rört våra hjärtan. När jag ser era ansikten kan jag känna er godhet. Jag lovordar er var och en för era dagliga rättfärdiga gärningar. Även om det kanske bara är några få som känner till det ni gör, så skrivs det ner i livets bok som tillhör Lammet¹, en bok som en dag ska öppnas och vittna om ert flitiga tjänande, er hängivenhet och det ni gör som ”medel i Guds händer att utföra detta stora verk”.²

Äldste Neal A Maxwell sade: ”Vi vet så lite ... om anledningarna till uppdelningen av plikter mellan kvinnor och män, och likaså mellan moderskap och prästadöme. Dessa är gudomligt fastställda i en annan tid och på en annan plats. Vi är vana vid att fokusera oss på Guds män eftersom det är de som bär prästadömet och ledaransvaret. Men parallellt med den auktoritetslinjen finns en ström av rättfärdigt inflytande som återspeglar Guds beaktansvärda kvinnor och som har funnits i alla tidsåldrar och tidshushållningar, inklusive vår egen. Storhet mäts inte i hur mycket det skrivs i spalterna, varken i tidningar eller i skrifterna. Berättelsen om Guds kvinnor är därför, för tillfället, ett outtalat drama i ett drama”.³

Några av er systrar kanske känner er otillräckliga eftersom ni inte tycker er kunna göra allt vad ni vill göra.

Moderskap och föräldraskap är mycket svåra roller. Ni har också kall i kyrkan som ni utför så kunnigt och samvetsgrant. Vid sidan av allt detta måste många av er dessutom arbeta och sörja för er familj. Jag känner så starkt för änkor och systrar som är ensamstående föräldrar, som bär så stor del av föräldraskapets ansvar. I allmänhet gör ni ädla systrar ett mycket bättre jobb än ni tror med att hålla ihop allt och få det att fungera. Får jag föreslå att ni tar er an era utmaningar en dag i taget. Gör det bästa ni kan. Se på allt genom evighetens lins. Om ni gör det kommer livet att te sig ur ett annat perspektiv.

Jag tror att alla ni systrar vill vara glada och finna den frid som Frälsaren har utlovat. Jag tror att många av er anstränger er mycket för att hinna med alla era förpliktelser. Jag vill inte såra någon. Det är en sak jag inte gärna vill nämna, men känner att det bör sägas. Ibland går vi alltför länge omkring och är olyckliga över sådant som sårat oss i det förflutna. Vi lägger ner alltför mycket energi på att uppehålla oss vid det som har hänt och inte kan ändras. Vi kämpar med att stänga dörren och släppa det som

sårat oss. Om vi efter en tid kan förlåta vad som än har orsakat oförråten, kommer vi genom försoningen att kunna hämta kraft från "en livgivande källa till tröst" och förlåtelsens ljuvliga frid blir vår.⁴ En del oförrätter är så smärtsamma och djupa att läkningen endast kan ske med hjälp av en högre makt och hoppet om fullkomlig rättvisa och upprättelse i nästa liv. Systrar, ni kan hämta kraft från denna högre makt och få värdefull tröst och ljuvlig frid.

Jag är rädd att ni systrar inte i minsta grad inser vidden av ert goda inflytande i era familjer, i kyrkan och i samhället. Ert goda inflytande är oöverskådligt och obeskrivligt. President Brigham Young sade: "Systrarna i våra kvinnliga hjälpföreningar har uträttat mycket gott. Kan man säga hur mycket gott Israels mödrar och döttrar kan uträtta? Nej, det är omöjligt. Och det goda de gör ska följa dem i all evighet."⁵ Jag tror verkligen att ni är medel i Guds händer i era många roller, särskilt i moderskapets.

I rikets verk är män och kvinnor lika betydelsefulla. Gud betror kvinnor att föda och fostra hans barn.

Inget annat arbete är viktigare.

Moderskapet är en så viktig uppgift för kvinnorna. Heliga välsignelser och rättfärdigt inflytande har strömmat in i mitt eget liv och min familjs liv från min älskade hustru, hennes mor, min egen mor, mor- och farmödrar, mina älskade döttrar och mina barns döttrar. Den mycket uppskattade relationen till varje kvinna i mitt liv går inte att beskriva i ord. Detta gäller speciellt Ruth, min eviga livskamrat.

Vi vill att ni ensamstående systrar ska veta hur mycket vi älskar er. Ni kan vara kraftfulla medel i Guds händer att hjälpa till med att utföra detta stora verk. Ni är uppskattade och ni behövs. En del kvinnor kanske inte är mödrar, även om de är gifta. Ni som befinner i någon av dessa omständigheter, var säkra på att Herren älskar er och inte har glömt er. Ni kan göra något för en annan människa som ingen annan som fötts hit till jorden kan göra. Ni kanske kan göra något för en annan kvinnas barn som hon kanske inte själv kan göra. Jag tror att en del kompenserande välsignelser kommer i det här livet och i livet härafter till systrar i dessa omständigheter. Dessa välsignelser och en

tröstande frid kommer till er om ni kan älska Gud "av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv".⁶ Ni kan fortfarande vara mycket framgångsrika i vadhelst ni som medel i Guds händer gör för att utföra detta stora verk.

Kvinnor påverkar i så hög grad det som händer i världen, antingen för det goda eller på annat sätt. I någon grad styr hustrur och mödrar tillströmningen av välsignelser till sina hem. När ni stöder er makes prästdömskall och uppmuntrar era söner i deras verksamhet inom prästadömet, blir ert hem rikt välsignat. Ni bör också uppmana era barn att hjälpa andra behövande. Vårt hem har blivit välsignat under alla år som vi varit gifta tack vare min hustrus engagemang i Hjälpföreningen. Hon var president för Hjälpföreningen i församlingen och sedan i staven under några års tid. När hon utförde sina åligganden och gick till sina möten, blev vårt hem välsignat med den ljuva anda av tjänande som hon hade med sig hem.

Ni är medlemmar, som vi har hört i kväll, i världens största förening för kvinnor. Och som president Hinckley just berättade för oss på videon, sade profeten Joseph Smith: "Denna förening skall få undervisning genom den ordning som Gud upprättat — genom dem som utsetts att leda — och jag vrider nu om nyckeln för er i Guds namn, och denna förening skall nu glädja sig och kunskap och intelligens skall flöda ner från och med denna tidpunkt. Detta är början till bättre dagar för denna förening."⁷ Kvinnorna har fått fler möjligheter sedan profeten Joseph Smith vred om nyckeln åt dem, än de fått sedan människan kom till jorden.⁸

Ända från början har kvinnorna i kyrkan varit medel i Guds händer. När templet byggdes i Kirtland

fick arbetarna hjälp av kvinnorna.

President Heber C Kimball berättade:

"Våra kvinnor var upptagna med att spinna och sticka för att hålla dem som arbetade på templet med kläder, och endast Herren vet vilken fattigdom, bedrövelse och plåga vi gick igenom för att åstadkomma detta. Min hustru arbetade hela sommaren för att hjälpa till att fullborda det. Hon hade 45 kg ull som hon med en flickas hjälp spann för att förse dem som arbetade på templet med kläder, och även om hon som kompensation för sitt arbete fick förmånen att själv få behålla hälften av ullen, lade hon inte ens undan så mycket att det räckte till ett par strumpor åt henne, utan gav den till dem som arbetade på Herrens hus. Hon spann och vävde och beredde tyget, klippte och sydde kläder av det, och gav dessa till männen som arbetade på templet. Nästan alla systrar i Kirtland arbetade med att sticka, sy, spinna och så vidare, för att Herrens verk skulle gå framåt."⁹

Polly Angell, hustru till kyrkans arkitekt, sade att profeten hade sagt följande till dem: "Ja, ni systrar finns alltid till hands. Systrarna är alltid de första och främsta i allt gott arbete. Maria var den första [vid graven som såg den uppståndne Herren], och systrarna är nu de första att arbeta inne i templet."¹⁰

Ni systrar har de gudomliga egenskaperna lyhördhet för och kärlek till det som är vackert och inspirerande. Det är gåvor ni använder för att göra våra liv behagligare. Ofta när ni systrar förbereder och håller en lektion lägger ni en vacker duk på bordet och ställer fram blommor — som är ett underbart uttryck för er omsorg och samvetsgranna natur. När bröderna däremot håller en lektion dekorerar de inte bordet med så mycket som en vissnen maskros! Men ibland är ni alltför hårda mot er själva. Ni tror att om er offergåva inte är helt perfekt så

duger den inte. Men jag säger er att om ni har gjort ert bästa, vilket ni brukar göra, kommer er ödmjuka offergåva, vad den än må vara, att tas emot och vara behaglig för Herren.

I dessa dagar gör besökslärarna mycket gott. För tolv år sedan kallades Suzy som besökslärare åt Dora. Dora som var änka och inte hade några barn var en svårtillgänglig person och levde nästan som eremit. När Suzy först började besöka Dora togs hon emot vid dörren, men blev aldrig bjuden att komma in. Flera månader senare tog Suzy med sig något gott till Dora, men Dora sade att hon inte kunde ta emot det. När Suzy frågade varför, svarade hon: "För då vill du ha något av mig i gengäld." Suzy försäkrade henne: "Allt jag vill ha är din vänskap." Efter detta blev det lättare att besöka henne. Så småningom fann Suzy sätt att göra saker och ting för Dora och att lyssna när det fanns behov av det. Hon brukade också berätta för henne om underbara människor i församlingen, om lektionerna och konferenserna, och på så sätt få henne att känna sig som en del av församlingen. När Doras hälsa började försämrats besökte Suzy henne dagligen och de blev nära vänner. När Dora dog kunde Suzy prisa den kvinna som andra kallade "otillgänglig" som en "aktningsvärd kvinna" och en "nära vän".¹¹ Hon kände henne som inte många andra gjorde, tack vare hennes tjänande som besökslärare.

Hjälpföreningen är ett systraskap och en plats där kvinnor blir undervisade för att bygga upp tron och åstadkomma mycket gott. Som president Hinckley ofta har sagt behöver vi alla vänner. Vänskap fyller oss med värme och kärlek. Den är inte begränsad till de yngre eller de äldre, de rika eller de fattiga, de mindre kända eller allmänt kända personerna. Hurdana våra omständigheter än är, behöver vi alla någon som lyssnar på oss med

förståelse, klappar oss på axeln när vi behöver uppmuntran och stärker vår önskan att göra bättre ifrån oss och bli bättre. Hjälpföreningen är avsedd att utgöra en sådan vänskapskrets, fylld av kvinnor med förstående hjärtan som utvecklar kärlek och färdigheter, ty framför allt är den ett systraskap.

Detta allmänna hjälpföreningsmöte sänds ut till åtskilliga länder över hela jordklotet. Det känns gott att tänka på att systrar samlas på olika platser för att höra samma budskap som vi hör och att vara tillsammans som vänner. En syster från Etiopien deltog i ett sådant möte i Fredericksburg i Virginia. Hon konstaterade: "Vi satte oss ner som vänner, mödrar och döttrar, men reste oss upp som systrar."¹²

En kvinnlig missionär som verkade i Thailand skrev att hon satt bredvid några systrar i Bangkok under utsändningen förra året. Hon sade: "Jag kände en sådan styrka från denna lilla grupp thailändska kvinnor, som gjorde sitt bästa för att följa råden från kvinnor i Salt Lake City som de aldrig träffat."¹³ Visst är det en märklig känsla av systerskap som sträcker sig över haven och floderna i många länder när vi förenas på detta möte! Nyckeln vreds verkligen om av profeten Joseph Smith när han träffade den lilla skaran kvinnor i Nauvoo för att organisera Hjälpföreningen 1842!

Jag vill avslutningsvis nu säga några ord till er, ni yngre systrar. Ni har en viktig uppgift i detta stora systraskap. De flesta av er har begåvats med ett vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium. Med detta vittnesbörd och med er ungdomliga styrka, inflytande och intelligens kan ni få välsignelserna som kommer av att fullgöra skyldigheten att vara "medel i Guds händer att utföra detta stora verk".

En ung syster berättade nyligen vad hon kände för Hjälpföreningen. Hon sade att hon vuxit upp i en församling där systrarna visat stort intresse för

henne redan när hon var i Unga kvinnor, så när det var dags för henne att gå till Hjälpföreningen var hon begeistrad, och det var systrarna också. Hon lade märke till "de många olika personligheterna, intressena, bakgrunderna och åldrarna i Hjälpföreningen" och sade: "Nu har jag en vänkrets som spänner över årtionden — från tonåringar till mormors och farmors mor och allt där emellan."¹⁴

En storslagen framtid ligger framför er, unga systrar. Den blir kanske inte exakt som ni planerat, men den kan bli underbart givande och kan åstadkomma mycket gott. Ty detta att ni unga kvinnor har ett kamratskap med mogna, erfarna, rättfärdiga systrar ger er både en möjlighet och en välsignelse.

President Hinckleys älskade hustru Marjorie Pay Hinckley uttryckte det så väl när hon sade: "Vi sitter alla i samma båt. Vi behöver varandra. O, vad vi behöver varandra! De av oss som är äldre behöver er som är unga. Och förhoppningsvis behöver ni unga några av oss som är äldre. Det är ett sociologiskt faktum att kvinnor behöver kvinnor. Vi behöver djup, givande och lojal vänskap med varandra. Denna vänskap är en nödvändig källa till styrka. Vi behöver förnya vår tro varje dag. Vi behöver ta varandra under armen och hjälpa till att bygga upp riket så att det breder ut sig och fyller hela jorden."¹⁵

Kära systrar, våra älskade medarbe-

tare i riket, vilkas namn är inskrivna i livets bok som tillhör Lammet,¹⁶ må ni fortsätta att sträva framåt. Gå framåt i tro och ödmjukhet. Låt inte Satan eller något frestande ont inflytande från honom påverka er. Ge inte motståndaren något tillfälle¹⁷ och låt honom inte heller minska er gudagivna, unika mottaglighet för Herrens Ande. Må denna Ande alltid leda er till heliga känslor i alla era tankar och allt ni företar er när ni hjälper andra i kärlek och barmhärtighet, ber jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Upp 21:27.
2. Alma 26:3.
3. Se Neal A Maxwell, *Nordstjärnan*, okt 1978, s 15.
4. Se "My Journey to Forgiving", *Ensign*, feb 1997, s 43.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 135.
6. Luk 10:27.
7. Relief Society Minutes, 28 apr 1842, historiska avdelningens arkiv, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, s 40.
8. Se George Albert Smith, "Address to Members of the Relief Society", *Relief Society Magazine*, dec 1945, s 717.
9. "History of Joseph Smith", *Times and Seasons*, 15 apr 1845, s 867.
10. Citerat i Edward W Tullidge, *Women of Mormonism* (1877), s 76.
11. Brev som ägs av Hjälpföreningens huvudkontor.
12. Brev som ägs av Hjälpföreningens huvudkontor.
13. Brev som ägs av Hjälpföreningens huvudkontor.
14. Brev som ägs av Hjälpföreningens huvudkontor.
15. I Virginia H Pearce, utg, *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley* (1999), s 254–255.
16. Se Fil 4:3.
17. Se 1 Tim 5:14.

De talade till oss

Gör konferensen till en del av ditt liv

Vad kan du göra för att göra lärdomarna i generalkonferensen till en del av ditt liv och din familjs liv? Du kan använda några av följande förslag i diskussioner eller egna studier, eller så kan du göra egna frågor eller välja egna ämnen. (Numren inom parentes hänvisar till sidan där talet börjar.) Listan på berättelser kan också vara till hjälp.

Flickor närvarar vid konferensen i Navu stavscenter i Apia på Samoa. Till höger: Missionärer samordnar med konferensdeltagare vid Niteroi stavscenter i Brasilien.

För barn

1. Till hur många språk översattes generalkonferensen? (Ledtråd: Leta i president Gordon B Hinckleys tal på sidan 103.)

2. William Tyndale spelade en viktig roll i att förbereda världen för återställelsen av Jesu Kristi evangelium. Vad

gjorde han, och hur hjälpte det den unge Joseph Smith? (Ledtråd: Leta i president Boyd K Packers tal på sidan 70.)

3. När och av vem fick vi ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”? (Ledtråd: Leta i äldste M Russell Ballards tal på sidan 41.)

4. Vad bad president Hinckley oss att göra före årets slut, och vad lovade han oss om vi gör det? (Ledtråd: Det nämns i flera tal. Titta till exempel i äldste Charles Didiers tal på sidan 48.)

För ungdomar

5. Vad var det som president Gordon B Hinckley kallade för ”den stora princip som betonas i all skrift, både forntida och nutida”? Han sade: ”Det är den kanske främsta dygden på jorden, och säkerligen den som behövs mest.” (81)

6. Har du någon gång varit den som valdes sist att spela i ett lag? President Thomas S Monson vet hur det känns. Han har också upplevt det. Se hur det gick för honom och varför han säger: ”Ge aldrig upp.” (56)

7. Människor som har en annan tro lägger ofta märke till något annorlunda hos oss, något speciellt. Se vad president James E Faust säger om hur viktigt det är att vara goda exempel för andra i "Ljuset i deras ögon". (20)

8. Vad är skillnaden mellan att *gå* på

mission och att *bli* en missionär? Se vad äldste David A Bednar säger är det viktigaste du kan göra för att förbereda dig för en missionskallelse. (44)

För familjens hemafton eller personliga studier

9. Vilka psalmer använde sig äldste Russell M Nelson av för att besvara en missionärs fråga om försoningen? (85)

Vilka psalmer om Frälsaren är särskilt inspirerande för din familj? Överväg att sjunga och tala om dem på en hemafton.

10. Vilka historiska händelser förberedde vägen för att evangeliet skulle kunna predikas i ditt land eller för din familj? Äldste Robert D Hales talade om några av dem och hur de har förberett vägen för Kristi andra ankomst. (88)

11. Äldste Merrill J Bateman talade om hur verkligt och personligt Jesu Kristi lidande i Getsemane var. (74) Hur har du känt dess inverkan i ditt liv?

12. Äldste Paul K Sybrowsky frågar: "Vad skulle Kristus göra om han fick samma tillfällen som jag?" (35) Hur kan vi fatta beslut med Kristus i centrum angående våra möjligheter? Hur kan vi använda dem för att bygga upp Guds rike? ■

BERÄTTELSE ATT LÄSA OCH DELA MED SIG AV

I talen som börjar på sidorna som du ser här nedanför finns det berättelser som du kan återge och insikter som du kan dela med dig av.

Bybor förflyttar sig till högre mark före flodvåg, s 16
Sjuksköterska hjälper kvinna med skadat ben, s 20
Ny medlem slutar arbeta för cigarettbolag, s 31
En man söker efter kyrkan i tolv år, s 33
Diakoner, scoutledare blir vän med unge Paul Sybrowsky, s 35
Charles Didiers omvändelse, s 48
Unge Paul V Johnson spelar boll under generalkonferensen, s 50
Lyman E Johnson ångrar sitt avfall, s 53
Biskop sitter på en doppningsmaskin, s 53
Hemlärare reser i en vecka för att besöka medlem, s 56
Präst som stammar döper en flicka, s 56
Diakoner och lärare besöker Welfare Square för att se resultaten av fasteoffren, s 56
Thomas S Monson besöker ett grekiskt par, s 56
Tusentals medlemmar i kyrkan hjälper orkanoffer i sydöstra USA, s 60
Missionärer vittnar om Joseph Smith för skeptisk man, s 67
Kvinna förlåter ung man som skadat henne, s 81
President och syster Kimball botas under ett besök i Nya Zeeland, s 85
Biskop uppmanar 11-åriga Ulisses Soares att fylla i missionspapper, s 98
Ung kvinna känner sig accepterad i Hjälpföreningen, s 110
Två systrar i Willies handkärrekompani hjälper varandra överleva, s 110
Hängiven besökslärare blir vän med "otillgänglig" syster, s 114

Lärdomar för vår tid

Följande anvisningar för fjärde söndagens lektioner för prästadömet och Hjälpföreningen ersätter anvisningarna i *Information för prästadömet och biorganisationernas ledare om kyrkans studiekurser, 2005 till och med 2008*.

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens möten den fjärde söndagen varje månad ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Alla lektioner från "Lärdomar för vår tid" tas från tal i det senaste generalkonferensnumret av *Liabona*. Dessa nummer ges ut i maj och november varje år. Talen finns också på Internet (på många språk)

på www.lds.org.

Ett eller flera tal kan användas i varje lektion. Stavs- och distriktspresidenterna kan välja vilka tal som ska användas, eller så kan de ge detta ansvar till biskoparna och grenspresidenterna. Dessa prästadömsledare bör betona värdet av att bröderna som har melkisedekska prästadömet och systrarna i Hjälpföreningen studerar samma tal under samma söndagar. Lärarna bör fråga sina ledare om det är något särskilt de ska betona under lektionerna.

De som är med på fjärde söndagens lektioner uppmuntras att studera och ta med sig det senaste

generalkonferensnumret till lektionen. Församlings- och grensledarna bör se till att alla medlemmar har tillgång till kyrkans tidningar.

Förslag på hur man förbereder en lektion från ett eller flera tal

- Be om att den Helige Anden ska vara med dig när du studerar talet/talen och håller lektionen. Du kanske ibland frestas att lägga konferenstalen åt sidan och förbereda lektionen med hjälp av annat material. Men det är konferenstalen som är det godkända studiematerialet. Din uppgift är att hjälpa andra att lära sig och leva efter evangeliet så som det undervisades under kyrkans senaste generalkonferens.
- Gå igenom talet/talen, titta efter principer och lärdomar som uppfyller klassdeltagarnas behov. Titta också efter berättelser, skriftställe hänvisningar och uttalanden från talet/talen som hjälper dig att undervisa om principerna och lärdomarna.
- Gör en översikt över hur du vill undervisa om

principerna och lärdomarna. Din översikt bör ha med frågor som hjälper klassdeltagarna att:

- titta efter principer och lärdomar i talet/talen som du undervisar om.
- tänka på vad principerna och lärdomarna innebär.
- berätta om sina insikter, tankar, upplevelser och vittnesbörd om principerna och lärdomarna.
- tillämpa dessa principer och lärdomar i sitt liv.
- Gå igenom kapitel 31–32 i *Undervisning: Den högsta kallelsen*.

"Det som betyder allra mest är att deltagarna känner Andens inflytande, får större kunskap om evangeliet, lär sig att tillämpa evangeliets principer i sina liv och stärker sin beslutsamhet att leva efter evangeliet." (*Handledning för undervisning*, s 12)

Skicka kommentarer om "Lärdomar för vår tid" till Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; e-post: cur-development@ldschurch.org. ■

Månader	Fjärde söndagens lektionsmaterial
November 2005 — april 2006	Tal i novembernumret 2005 av <i>Liabona</i> *
Maj — oktober 2006	Tal i majnumret 2006 av <i>Liabona</i> *

*Dessa tal finns på Internet (på många språk) på www.lds.org.

Riktlinjer för Hjälpföreningens möte och aktiviteter för hemmets, familjens och den enskildes utveckling

Gäller från och med den 1 januari 2006

Syftena med mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling är att stärka tron på Jesus Kristus och att undervisa om föräldraskap och hemkunskap. Under utvecklingsmötena har syst-rarna möjlighet att umgås, lära och uppbyggas. Utvecklingsprogrammet inbegriper följande:

- **Möten:** Mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling hålls en gång i kvartalet (i stället för varje månad) för alla systrar.

- **Aktiviteter:** Utvecklingsaktiviteter hålls regelbundet (varje vecka eller månad, eller enligt vad hjälpföreningsledarna i församlingen fastställer) för systrar med liknande behov och intressen.

När ledare planerar möten och aktiviteter ska de (1) överväga systrarnas behov och intressen, (2) rådgöra med prästadömsledare och (3) planera aktiviteter under bön och med ett syfte. (Se *Kyrkans instruktionshandbok, bok 2: Prästadöms och bion-organisationernas ledare,*

s 222.) Försök att engagera alla systrar.

Om så behövs kan en barnklass hållas under mötena och aktiviteterna enligt beskrivningen i *Kyrkans instruktionshandbok, bok 2* på sidan 202.

MÖTEN FÖR HEMMETS, FAMILJENS OCH DEN ENSKIL- DES UTVECKLING

Församlingens utvecklingsmöten

Församlingarnas Hjälpföreningar bör ha fyra utvecklingsmöten varje år. Ett av dessa möten ska tillägnas årsdagen för Hjälpföreningens organisation, den 17 mars 1842.

Mötena ska planeras av ledaren för hemmets, familjens och den enskildes utveckling under ledning av Hjälpföreningens presidentskap. Specialister kan få i uppdrag att hjälpa till. (Se *Kyrkans instruktionshandbok, bok 2*, s 199.) En rapport från presidenten kan ges under dessa möten.

Utvecklingsmötet ska hållas vid en annan tid än söndagar eller måndagskvällar.

Stavens utvecklingsmöten

Förutom mötena i församlingarna har staven ett eller två utvecklingsmöten varje år. Stavens hjälpföreningspresidentskap leder dessa möten med hjälp av stavsspecialister om så behövs. (Se *Kyrkans instruktionshandbok, bok 2*, s 196.) Ett av dessa möten bör hållas i samband med den årliga utsändningen av Hjälpföreningens allmänna möte.

Obs: Dessa församlings- och stavsmöten ersätter församlingens och stavens särskilda evenemang. (Se *Kyrkans instruktionshandbok, bok 2*, s 205.)

UTVECKLINGSAKTIVITETER

Utvecklingsaktiviteterna är mindre strukturerade än mötena för hemmets, famil-

jens och den enskildes utveckling och för samman systrar som har samma behov, intressen och omständigheter. Aktiviteterna bör hållas i en trygg, avslappnad och engagerande miljö där systrarna lär och delar med sig av olika sätt att stärka hemmet, familjen och den enskilde.

Utvecklingsaktiviteterna planeras av Hjälpföreningens presidentskap, ledaren för hemmets, familjens och den enskildes utveckling, och specialister vid behov. Ledarna bör vara flexibla i sin planering av aktiviteterna som kan hållas i möteshuset eller på någon annan lämplig plats så ofta som behövs. För mer information om utvecklingsaktiviteter, se *Kyrkans instruktionshandbok, bok 2*, s 204–205. ■

Resurshandledningar för aronska prästadömet och Unga kvinnor

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna i *Aronska prästadömet 1* och *Unga kvinnor 1*. I hänvisningarna står *Plikt mot Gud* för handledningarna *Aronska prästadömet: Vår plikt mot Gud. Personlig tillväxt* står för häftet *Unga kvinnor: Personlig tillväxt*. Ungdomarna kan arbeta på några av aktiviteterna i *Plikt mot Gud* och *Personlig tillväxt* under lektionstid, eller så kan du uppmana kvorum- eller klassmedlemmarna att göra uppgifterna hemma. Fler undervisningsförslag finns i *Liabona* på sidan 1 och i *Undervisning: Den högsta kallelsen*.

Håll lektionerna i den ordning som de anges. Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för påsken. Om du vill hålla en särskild lektion på påskdagen, överväg då att använda skrifterna, konferenstal, artiklar i kyrkans tidningar, bilder och psalmer som handlar om Frälsarens liv och mission.

För att hitta de här handledningarna på Internet på vissa språk, kan du gå till www.lds.org och klicka på ikonerna med världskartan och välja ett språk. Klicka på "*Liabona*" och sedan på novembernumret 2005.

Den engelska versionen av resurshandledningarna hittar du på www.lds.org genom att klicka på "Gospel Library". Det finns länkar till de senaste resurshandledningarna i den högra kolumnen.

Resurshandledningarna finns alltid med i maj- och novembernumret av *Liabona*. Kyrkans tidningar finns på Internet (på vissa språk) på www.lds.org.

Aronska prästadömet 1

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna 1–24.

Lektion 1: Prästadömet

Jeffrey R Holland, "Vårt mest framträdande kännetecken", *Liabona*, maj 2005, s 43. Använd äldste Hollands tankar om att få prästadömet som inledning till lektionen.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 1; (*Präst*), "Kvorumaktiviteter", nr 4.

Lektion 2: En diakons kallelse

"Diakonernas kvorum", *Liabona*, jan 2005, s 42. Använd frågorna i artikeln när ni diskuterar hur man arbetar som ett lag.

"Prästadömet under", *Liabona*, apr 2004, s 26. Använd frågorna om aronska prästadömet ansvar när ni diskuterar diakonernas plikter.

Plikt mot Gud (Diakon), "Andlig utveckling", nr 4.

Lektion 3: Att dela ut sakramentet

Dallin H Oaks, "Aronska prästadömet och sakramentet", *Liabona*, jan 1999, s 43. Överväg att använda denna artikel när ni diskuterar hur sakramentet delas ut.

Plikt mot Gud (Präst),

"Kvorumaktiviteter", nr 1.

Lektion 4: Att samla in fasteoffer

Thomas S Monson, "Var ett föredöme", *Liabona*, jan 2002, s 115. President Monsons tankar om fasteoffer kan användas i lektionsdelen som

handlar om vår inställning till fasteoffer.

Joseph B Wirthlin, "Fastelagen", *Liabona*, jul 2001, s 88. Äldste Wirthlins tankar om fasteoffer kan användas i lektionsdelen "Att känna medlidande med de behövande".

Plikt mot Gud (Diakon),

"Kvorumaktiviteter", nr 2.

Lektion 5: Tro på Jesus Kristus

Gordon B Hinckley, "Att besejra jättarna i våra liv", *Liabona*, feb 2002, s 2. Använd denna artikel när ni talar om David och Goliat.

Robert D Hales, "Att finna tro på Herren Jesus Kristus", *Liabona*, nov 2004, s 70. Använd äldste Hales förslag på hur man utvecklar tro på Jesus Kristus som komplement till lektionen.

Vår plikt mot Gud (Lärare),

"Familjeaktiviteter", nr 1.

Lektion 6: Den Helige Anden

Boyd K Packer, "Kristi ljus", *Liabona*, apr 2005, s 8. President Packers tankar kan användas som tillägg till lektionen.

Boyd K Packer, "Herrens lycka", *Nordstjärnan*, dec 1988, s 32.

President Packers tankar kan användas under er diskussion om att förbereda sig för att ta emot den Helige Anden.

Vår plikt mot Gud (Lärare),

"Familjeaktiviteter", nr 5.

Lektion 7: "En mäktig förändring i hjärtat"

Thomas S Monson, "Vägen till fullkomlighet", *Liabona*, jul 2002, s 111. Ta med president Monsons tankar om självdisciplin.

Lektion 8: "Hedra din fader"

James E Faust, "Dem som ärar mig vill också jag ära", *Liabona*, jul 2001, s 53. Ta med president Fausts tankar i er diskussion om vördnad för Gud.

Dallin H Oaks, "Hedra din fader och din moder", *Nordstjärnan*, jul 1991, s 15. Använd äldste Oaks tankar om hur man hedrar fäder när du tar upp motsvarande del av lektionen.

Plikt mot Gud (Präst), "Andlig utveckling", nr 12.

Lektion 9: Respekt för mödrar och deras gudomliga kall

Russell M Nelson, "Vår heliga plikt att hedra kvinnan", *Liabona*, jul 1999, s 45. Äldste Nelsons tankar kan användas när ni tar upp lektionsdelen om att hedra mödrar.

Lektion 10: Enighet i familjen

Scott Bean, "Min familj", *Liabona*, mar 2003, s 30. Överväg att använda den här berättelsen när ni talar om hur vår familj kan hjälpa oss att utvecklas.

Vår plikt mot Gud (Präst),
"Familjeaktiviteter", nr 4.

Lektion 11: "Som jag har älskat er, älsken varandra"

Joseph B Wirthlin, "Vänlighetens dygd", *Liabona*, maj 2005, s 26. Överväg att komplettera Andys upplevelse med äldste Wirthlins första berättelse.

Kathleen H Hughes, "Rikare gäva finns väl ej än vänner som på Kristus tror", *Liabona*, maj 2005, s 74.

Använd syster Hughes berättelse om det punkterade däck som tillägg till studiefallen.

Plikt mot Gud (Diakon),
"Samhällstjänst och social utveckling", nr 1.

Lektion 12: Att följa den levande profeten

Joseph B Wirthlin, "Att följa i tro", *Liabona*, jul 2003, s 16.

Använd det första och sista stycket i artikeln för att betona lektionens avslutning.

Dieter F Uchtdorf, "Den globala kyrkan välsignas av profeternas röst", *Liabona*, nov 2002, s 10. Använd äldste Uchtdorfs vittnesbörd om de levande profeterna som tillägg till lektionen.

R Conrad Schultz, "Trons lydnad", *Liabona*, jul 2002, s 32. Använd tillämpliga delar av artikeln för att betona behovet av omvändelse.

Vår plikt mot Gud (Präst),
"Familjeaktiviteter", nr 5.

Lektion 13: Varje medlem är en missionär

M Russell Ballard, "Vikten av medlemsmissionärsarbete", *Liabona*, maj 2003, s 37. Ta med äldste Ballards olika sätt att vara medlemsmissionär när ni diskuterar hur man delar med sig av evangeliet.

Henry B Eyring, "Sanna vänner", *Liabona*, jul 2002, s 29. Använd berättelsen om hur broder Lupahlas vän introducerar honom till kyrkan i lektionsdelen "Det finns många sätt att dela med sig av evangeliet".

Plikt mot Gud (Präst), "Andlig utveckling", nr 11.

Lektion 14: Att tjäna andra

L Tom Perry, "Lära sig tjäna", *Liabona*, maj 2002, s 10. Använd slutet av artikeln för att sammanfatta lektionen.

Plikt mot Gud (Präst), "Andlig utveckling", nr 9; (*Diakon*), "Kvorumaktiviteter", nr 5.

Lektion 15: Enighet och broderskap i prästadömet

L Tom Perry, "Vad är ett kvorum?", *Liabona*, nov 2004, s 23. Använd valda tankar om broderskap för att betona motsvarande lektionsdel.

Plikt mot Gud (Lärare),
"Samhällstjänst och social utveckling", nr 10; (*Präst*), "Andlig utveckling", nr 7.

Lektion 16: Kärlek

Gene R Cook, "Kristlig kärlek: fullkomlig och evig kärlek", *Liabona*, jul 2002, s 91. Stycket som handlar om lidande kan användas för att betona lektionsdelen "Kärleken är tålig och mild".

Bonnie D Parkin, "Kristuslik kärlek: Den goda delen", *Liabona*, nov 2003, s 104. Syster Parkins tankar om Maria och Marta kan användas som tillägg i er diskussion om kärlekens egenskaper.

Plikt mot Gud (Lärare),
"Samhällstjänst och social utveckling", nr 4.

Lektion 17: Att skriva dagbok

Spencer W Kimball, "Kanhända kommer änglar att citera den", *Nordstjärnan*, jun 1977, s 24. Använd tankar från artikeln som tillägg till skriftställdiskussionen i början av lektionen.

Jeffrey S McClellan, "En dagbok för i dag och för morgondagen", *Nordstjärnan*, aug 1996, s 30. Använd förslagen för att föra dagbok i ert samtal om att föra dagbok.

Plikt mot Gud (Präst),
"Utbildning, personlig utveckling och yrkesval", nr 7; (*Diakon*), "Andlig utveckling", nr 8.

Lektion 18: Visdomsordet

Masayuki Nakano, "Välsignad av visdomsordet", *Liabona*, jun 2005, s 32. Använd den här berättelsen som tillägg till lektionsdelen om välsignelserna vi får när vi följer visdomsordet.

Plikt mot Gud (Diakon),
"Utbildning, personlig utveckling och

yrkesval", nr 12.

Lektion 19: Att övervinna frestelser

Richard G Scott, "Hur vi kan leva ett gott liv mitt i den ökande ondskan", *Liabona*, maj 2004, s 100.

Använd tillämpliga delar från artikeln för att betona lektionens inledande diskussion.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 5.

Lektion 20: Att rätt använda sin fria vilja

"Vår strävan mot fullkomlighet", *Liabona*, feb 2005, s 34. Överväg att använda stycket "Leva av tro" för att betona den första delen av lektionen.

Lektion 21: Rena tankar: Rent språk

Dallin H Oaks, "Pornografi", *Liabona*, maj 2005, s 87. Använd äldste Oaks undervisning angående pornografi som tillägg till lektionen.

Lektion 22: Våra förbund styr våra handlingar

Dennis B Neuenschwander, "Förordningar och förbund", *Liabona*, nov 2001, s 16. Överväg att använda äldste Neuenschwanders beskrivning av förbund under lektionens gång.

Richard J Maynes, "Att hålla våra förbund", *Liabona*, nov 2004, s 92. Använd äldste Maynes beskrivning av Helamans söner som ett exempel på hur man håller ett förbund.

Vår plikt mot Gud (Präst),
"Familjeaktiviteter", nr 2.

Lektion 23: Att be om vägledning

James E Faust, "Bönens livlina", *Liabona*, jul 2002, s 62. Överväg att ta med president Fausts beskrivning av bön efter rollspelsdiskussionen.

Russell M Nelson, "Bönens ljuva kraft", *Liabona*, maj 2003, s 7. Använd

den här artikeln för att visa hur man får bönesvar.

Plikt mot Gud (Diakon, Lärare och Präst), "Krav för att få Plikt mot Gud-diplomet", nr 3.

Lektion 24: Omvändelse med Kristus i centrum

Richard G Scott, "Samvetsfrid och sinnesfrid", *Liabona*, nov 2004, s 15. Använd äldste Scotts råd i någon del av lektionen.

Jay E Jensen, "Vet du hur man omvänder sig?", *Liabona*, apr 2002, s 14. Överväg att ersätta berättelsen i lektionen med missionärsberättelsen i artikeln.

Vår plikt mot Gud (Lärare),
"Familjeaktiviteter", nr 5.

Unga kvinnor 1

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna 1–24.

Lektion 1: En Guds dotter

Gordon B Hinckley, "Hur kan jag bli den kvinna som jag drömmer om att bli?", *Liabona*, jul 2001, s 112. Återge berättelsen om årsboken för att understryka vår gudomliga potential.

David A Bednar, "Herrens innerliga barmhärtighet", *Liabona*, maj 2005, s 99. Använd berättelsen om prästadömsledarens dröm för att betona att vår himmelske Fader och Jesus Kristus känner oss var och en personligen.

Margaret D Nadauld, "Håll facklan högt", *Liabona*, jul 2002, s 108.

Använd artikeln som tillägg till lektionens avslutning.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 1.

Lektion 2: Jesus Kristus, Frälsaren

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum, "Han lever", *Liabona*, dec 2004, s 6. Använd profeternas och apostlarnas vittnesbörd som tillägg till lektionen.

James E Faust, "Försoningen: Vårt största hopp", *Liabona*, jan 2002, s 19. Överväg att använda artikeln under er diskussion om försoningen.

Robert D Hales, "Att finna tro på Herren Jesus Kristus", *Liabona*, nov 2004, s 70. Använd äldste Hales förslag på hur man utvecklar tro på Jesus Kristus som tillägg till lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", nr 5.

Lektion 3: Att följa Jesu Kristi exempel

L Tom Perry, "Lärjungeskap", *Liabona*, jan 2001, s 72. Använd artikeln i stället för den sista berättelsen i lektionen.

Elaine S Dalton, "Han vet vad du heter", *Liabona*, maj 2005, s 109. Använd artikeln som tillägg till diskussionen om att följa Jesus Kristus.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 4.

Lektion 4: Att söka den Helige Andens gemenskap

James E Faust, "Gemenskap med den Helige Anden", *Liabona*, mar 2002, s 2. Använd stycket om hur man får uppenbarelse i slutet av artikeln.

Boyd K Packer, "Kristi ljus", *Liabona*, apr 2005, s 8. Använd

artikeln för att förklara skillnaden mellan Kristi ande och den Helige Andens gåva.

Sharon G Larsen, "Er celestia guide", *Liabona*, jul 2001, s 104. Återge syster Larsens upplevelse i stället för berättelsen om Jenny.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Valfrihet och ansvarighet", nr 5.

Lektion 5: Att finna glädje i våra gudomliga möjligheter

James E Faust, "Vem tror du att du är? — Ett budskap till de unga", *Liabona*, jun 2001, s 2. Använd de fem förslagen när ni diskuterar hur man finner glädje i livets olika skeden.

Margaret D Nadauld, "Kvinnlighetens glädje", *Liabona*, jan 2001, s 17. Använd artikeln som tillägg till lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 1.

Lektion 6: Att finna glädje nu

Thomas S Monson, "Att finna frid", *Liabona*, mar 2004, s 3. Använd de tre olika delarna i artikeln när ni talar om hur man finner glädje.

James E Faust, "Rättfärdiga Guds döttrars dygder", *Liabona*, maj 2003, s 108. Skriv upp de 10 olika egenskaperna i artikeln och diskutera hur de kan göra oss lyckliga.

"Frågor och svar", *Liabona*, apr 2005, s 22. Använd den här artikeln för att få igång en diskussion om hur man blir lycklig trots sina ofullkomligheter.

Lektion 7: Hemkunskap

Thomas S Monson, "Kännetecken på ett lyckligt hem", *Liabona*, okt 2001, s 2. Använd de fyra kännetecknen i artikeln som avslutning på lektionen.

Susan W Tanner, "Stärk våra framtida mödrar", *Liabona*, jun 2005, s 16. Överväg att ersätta lektionen med artikeln.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Kunskap", punkt 1, 2, 5.

Lektion 8: Attityder mot våra gudagivna roller

James E Faust, "Rättfärdiga Guds döttrars dygder", *Liabona*, maj 2003, s 108. Diskutera de 10 olika egenskaperna i artikeln för att hjälpa de unga kvinnorna förstå sina gudomliga roller.

M Russell Ballard, "Rättfärdighetens kvinnor", *Liabona*, dec 2002, s 34. Använd artikeln som tillägg till lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 6.

Lektion 9: Att hedra sina föräldrar

Thomas S Monson, "Var ett föredöme", *Liabona*, maj 2005, s 112. Använd stycket om att hedra sina föräldrar som tillägg till lektionen.

"Vår största glädje", *Liabona*, jun 2003, s 26. Använd citaten om föräldraskap som utdelningsblad eller som inledning till lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 5.

Lektion 10: Att stödja familjens medlemmar

James E Faust, "Livet berikas genom familjens hemafton", *Liabona*, jun 2003, s 2. Diskutera de nio förslagen och hur de kan stärka familjerelationerna.

Camielle Call-Tarbet, "En papperslapp från Michael", *Liabona*, maj 2001, s 23. Läs berättelsen för att få igång diskussionen till "Att stödja varje bror och syster".

"Frågor och svar", *Liabona*, feb 2004, s 30. Komplettera er diskussion om "Att stärka din far" med tankar från artikeln.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Goda gärningar", nr 1–7.

Lektion 11: Att öka sin självtillit genom tillväxt och mognad, del 1

Boyd K Packer, "Andliga krokodiler", *Liabona*, okt 2002, s 8. Överväg att använda artikeln i stället för dikten och att diskutera hur man konfronterar andliga faror.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Kunskap", nr 4.

Lektion 12: Att öka sin självtillit genom tillväxt och mognad, del 2

James E Faust, "Vem tror du att du är? — Ett budskap till de unga", *Liabona*, jun 2001, s 2. Ersätt dramatiseringsarna med exempel från artikeln.

Lektion 13: Att stödja prästadömsbärare

Russell M Nelson, "Personligt prästadömsansvar", *Liabona*, nov 2003,

s 44. Gå igenom de fem personliga målen i artikeln när ni diskuterar hur man kan stödja prästadömsbärarna.

J Richard Clarke, "Att ära prästadömet", *Nordstjärnan*, jul 1991, s 41. Använd artikeln i en diskussion om hur man stärker unga prästadömsbärare.

Lektion 14: Patriarkaliskt ledarskap i hemmet

L Tom Perry, "Faderskap: En evig kallelse", *Liabona*, maj 2004, s 69. Använd artikeln för att diskutera faderns roll i dag.

Lektion 15: Melkisedekska prästadömet

Boyd K Packer, "Vad varje äldste bör känna till — liksom varje syster: Grundläggande principer för prästadömet styrelsesätt", *Nordstjärnan*, nov 1994, s 15. Använd artikeln som tillägg till lektionen.

John H Groberg, "Prästadömet styrkraft", *Liabona*, jul 2001, s 51. Använd artikeln som tillägg till lektionsdelen "Det är en stor välsignelse att ordinerar till melkisedekska prästadömet".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 5.

Lektion 16: Kvinnor och prästadömsbärare

James E Faust, "Fäder, mödrar, äktenskap", *Liabona*, aug 2004, s 2. Använd efter behov som tillägg till lektionen.

Sheri L Dew, "Det är inte gott att vare sig mannen eller kvinnan är ensam", *Liabona*, jan 2002, s 13. Använd artikeln som tillägg till lektionsdelen "Kvinnor har ett viktigt förhållande till männen och prästadömet".

Lektion 17: Ändamålet med förbund och förordningar

Dennis B Neuenschwander, "Förordningar och förbund", *Liabona*, nov 2001, s 16. Överväg att ta med artikeln i diskussionen om vårt ansvar att hålla våra förbund.

F David Stanley, "Det viktigaste steget", *Liabona*, okt 2001, s 34.

Använd artikeln för att förklara kraften man får genom att hålla sina förbund.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", nr 1.

Lektion 18: Tempeläktenskap krav för evigt familjeliv

Gordon B Hinckley, "Det äktenskap som består", *Liabona*, jul 2003, s 2. Använd artikeln som ersättning för eller betoning av berättelserna i lektionen.

Russell M Nelson, "Personlig förberedelse för tempelvälsignelser", *Liabona*, jul 2001, s 37. Använd tankar från artikeln i lektionsdelen som

handlar om att förbereda sig för tempeläktenskap.

Särskilt nummer, *Liabona*, okt 2004. Använd det här numret som tillägg till lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", punkt 5.

Lektion 19: Personliga uppteckningar

James E Faust, "Fenomenet som är du", *Liabona*, nov 2003, s 53.

Använd artikeln när ni diskuterar lektionsdelen "Faderns uppteckningar kan ge glädje och styrka".

Boyd K Packer, "Din släktforskning: Hur du börjar", *Liabona*, aug 2003, s 12. Efter frågesporten kan du använda artikeln för att visa hur man börjar släktforskning.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", punkt 3.

Lektion 20: Att sträcka sig ut mot andra

M Russell Ballard, "Vem är då min nästa", *Liabona*, jan 2002, s 40. Använd exempel från artikeln för att uppmuntra eleverna att vara en god vän.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 3.

Lektion 21: Ett rättfärdigt exempel påverkar andra

Thomas S Monson, "Var ett föredöme", *Liabona*, jan 2002, s 115. Ersätt syster Caspers berättelse med en av president Monsons upplevelser.

James E Faust, "Rättfärdiga Guds döttrars dygder", *Liabona*, maj 2003, s 108. Ta med president Fausts 10 egenskaper i lektionstillämpningen.

Lektion 22: Omvändelse

Richard G Scott, "Samvetsfrid och sinnesfrid", *Liabona*, nov 2004, s 15. Använd äldste Scotts råd i lektionsdelen "Omvändelse är en pågående process".

Jay E Jensen, "Vet du hur man omvänder sig?", *Liabona*, apr 2002, s 14. Ta upp omvändelsens villkor från artikeln i första delen av lektionen.

Lektion 23: Förlåtelse

Cecil O Samuelson Jr, "Förlåtelse", *Liabona*, feb 2003, s 26. Använd artikeln som tillägg till lektionsdelen som handlar om hur Frälsaren undervisade om förlåtelse.

Lektion 24: Bön och meditation
James E Faust, "Bönens livlina", *Liabona*, jul 2002, s 62. Överväg att ersätta H Burke Petersons citat med president Fausts råd angående bön.

Russell M Nelson, "Bönens ljuva kraft", *Liabona*, maj 2003, s 7. Ta med äldste Nelsons undervisning om bön i sista lektionsdelen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", nr 1. ■

Biorganisationernas generalpresidentskap

SÖNDAGSSKOLAN

Daniel K Judd
förste rådgivare

A Roger Merrill
president

William D Oswald
andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Kathleen H Hughes
första rådgivare

Bonnie D Parkin
president

Anne C Pingree
andre rådgivare

UNGA MÄN

Dean R Burgess
förste rådgivare

Charles W Dahlquist II
president

Michael A Neider
andre rådgivare

UNGA KVINNOR

Julie B Beck
första rådgivare

Susan W Tanner
president

Elaine S Dalton
andre rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Margaret S Lifferth
första rådgivare

Cheryl C Lant
president

Vicki F Matsumori
andre rådgivare

En medlem lyssnar på konferensen på ett av 80 språk (infällt) inne i konferenscentret (ovan).

Medlemmar lyssnar på generalkonferensen och tillkännagivanden på 80 språk

Två nya tempel och en särskild hyllning som planerats för firandet av Joseph Smiths födelsedag var höjdpunkter i tillkännagivandena under den 175:e halvårskonferensen som över-sattes till 80 språk.

Under sitt inledande tal

tillkännagav president Gordon B Hinckley att ett nytt tempel ska byggas i South Jordan i Utah, i västra delen av Saltsjödalen. President Hinckley tillkännagav också att för att tillgoda det växande medlemsantalets behov har

ytterligare en tempelplats inköpts i sydvästra delen av Saltsjödalen.

I sitt avslutande tal tillkännagav president Hinckley att han planerar att hedra 200-årsminnet av Joseph Smiths födelse genom att resa till profetens födelseort

i Vermont, liksom president Joseph F Smith gjorde för att fira 100-årsdagen av profetens födelse.

Medlemmarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum deltar i utsändningen av firandet från konferenscentret.

Simultantolkningen under denna generalkonferens gjordes på 80 språk — mer än under någon konferens tidigare — med hjälp av tolkar, både i konferenscentret och i 26 internationella studior världen över. Alla konferensens sessioner sändes via kyrkans satellitsystem till nästan 6000 kyrkoägda byggnader i 81 länder. Direktsänt ljud fanns tillgängligt online på omkring 61 språk under de flesta sessionerna. DVD- eller videoinspelningar sänds till kyrkans enheter i områden där det inte finns tillgång till satellit eller annan överföring, vilket gör generalkonferensen tillgänglig för medlemmar i mer än 160 länder. ■

”Familjen: Ett tillkännagivande för världen” når tioårig milstolpe

Nicole Seymour, kyrkans tidningar

Ett årtionde har gått sedan president Gordon B Hinckley presenterade ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen” den 23 september 1995. Sedan dess har tillkännagivandet som utfärdades av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum stått som ett standard för att försvara familjen.

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum sade följande om tillkännagivandet: ”Det var och är ett upprop att skydda och stärka familjen och en sträng varning i en värld där värderingar är i förfall och missriktade prioriteringar hotar att förgöra samhället genom att undergräva dess grundläggande

enhet.” (Se detta nummer, s 41)

Tillkännagivandet, som är grundat på evangeliesanningar, har varit till vägledning i hemmet, i samhället, och i världsmöten som rör familjen; en stöttepelare i politiska kretsar; ett missionsnärskredskap och en byggsten för större betoning på familjen i kyrkan.

En varning före sin tid

I det moderna samhället där familjevärderingarna har förfallit, erbjuder tillkännagivandet eviga sanningar angående vikten av att grunda familjen på rättfärdighet. Tillkännagivandet kom innan samhället i stort hade insett vidden av familjens förfall, sade David C Dollahite, professor vid institutionen för familjeliv vid Brigham Young-universitetet.

Innan president Hinckley presenterade tillkännagivandet under Hjälpföreningens

allmänna möte 1995 beskrev han samhällets tillstånd: "Den värld vi lever i är en kaotisk värld, med skiftande värderingar. Genomträngande röster ropar efter olika ting under svek emot de genom tiderna beprövade beteendemönstren. Samhällets moraliska grundvalar har blivit svårt skakade." ("Håll stånd mot världens bedrägerier", *Nordstjärnan*, jan 1996, s 98)

Tillkännagivandet betonar lärdomar som främjar familjens helgd i ett samhälle där familjen undergrävs av äktenskapsbrott, skilsmässor, samboförhållanden, övergrepp, homosexualitet, aborter, tonårsgraviditeter, pornografi, olydiga barn, ekonomiska problem och en ökad ovillighet bland gifta par att bilda och fostra en familj, etc.

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kворum förklarade hur tillkännagivandets eviga perspektiv gör det lättare att förstå värdet av familjereationer: "Ett barn som hör och tror på vad som sägs i tillkännagivandet om familjer som är förenade för evigt, skulle börja ett livslångt sökande efter ett heligt tempel där förrättningar och förbund bevarar familjen bortom graven." (Se "Familjen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 16.)

Till vägledning för familjen

"Ju tydligare ni uppfostrar era barn enligt Jesu Kristi evangelium, med kärlek och höga förväntningar, desto större är sannolikheten att de kommer att ha frid i sitt liv", sade president Hinckley. (*Nordstjärnan*, jan 1996, s 99)

I tillkännagivandet står det: "Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar." (*Liabona*, okt 2004, s 49)

Virna Rodríguez från Panorama församling, Mariscals stav, Guatemala City, Guatemala, berättade för kyrkans tidningar att tillkännagivandet är till vägledning i en värld av förvirring: "Det har hjälpt oss prioritera våra aktiviteter, lära oss våra ansvar och inse våra välsignelser."

Lee Mei Chen Ho från Tao Yuans tredje församling, Tao Yuans stav, Taiwan, sade att tillkännagivandet har lärt henne att familjereationer hjälper henne utveckla sådana gudomliga egenskaper som tro, tålamod och kärlek. "När jag försöker förbättra mig själv enligt vad som står i tillkännagivandet så kan jag uppleva verklig lycka", sade hon.

Tillkännagivandet ger oss lösningar, enligt Richard G Wilkins, lärare i juridik vid Brigham Young-universitetet. "Faktum är ... att familjen är den bästa gruppen för män, kvinnor och barn att vara i", sade han. "Det finns problem i familjerna, och de behöver åtgärdas ... Tillkännagivandet tar upp sådant som går fel i familjen. Det påminner folket att vårt hem kan vara, och bör vara, en tillflyktsort och en fristad."

En uppmaning till världens ledare

Sedan 1995 har tillkännagivandet översatts till 77 språk och sänts till många av världens ledare.

Tillkännagivandet om familjen har varit till vägledning för familjer och även för världens ledare i 10 år.

Tillkännagivandet ber medborgare och myndigheter att skydda familjevärderingarna: "Vi uppmanar ansvariga samhällsmedborgare, regeringar och myndigheter överallt att verka aktivt för att bevara och stärka familjen som samhällets grundläggande enhet."

"Det finns ett antal [familjeinriktade] organisationer som har bildats under de senaste 10 åren", sade broder Dollahite. Många av dessa organisationer känner till kyrkans uppfattning om familjen. "Tillkännagivandet har använts som grund till eller i alla fall som en av källorna till ordval och förslag för

utformning av uttalanden som stöder äktenskapet och familjen", säger han.

Den 6 december 2004 uppmärksammade FN:s generalförsamling slutsatserna i DohadeklARATIONEN från november 2004, som innehåller många av tillkännagivandets centrala budskap. Bland de principer i deklARATIONEN som liknar principerna i tillkännagivandet är tanken att äktenskapet är mellan man och kvinna, och att de är likvärdiga.

Under en europeisk familjekonferens i Genève i Schweiz i augusti 2004 fick Bonnie D Parkin, Hjälpförningens generalsekreterare, till-

fälle att tala. Hon stödde sina tankar på tillkännagivandet.

En kompass för forskning och främjande

Äldste Merrill J Bateman i de sjuttios presidentskap har sagt: "Tillkännagivandet är inte bara en handbok för familjeliv utan också en kompass för forskning om och främjande av familjen." ("The Eternal Family", *BYU Magazine*, vintern 1998, s 29)

Broder Wilkins, verkställande chef för World Family Policy Center, sade att syftet med centret är att "utveckla ett gott akademiskt stöd från BYU och hela världen för principerna i tillkännagivandet och göra världens ledare uppmärksamma på dem, för det finns många människor som förstår och delar värderingarna därt". Han sade att förnuftiga bevis och diskussioner brukar inbringa stöd åt familjen från stora internationella kretsar.

Varje år inbjuder BYU 40 till 50 ambassadörer från olika nationer till en konferens om familjen. Tillkännagivandet överlämnas till alla ledare under den forskningsorienterade konferensen. "Vi predikar inte religion för ambassadörerna", sade broder Wilkins. "Vi inbjuder framstående sociologer som talar om hur äktenskapet mellan en man och en kvinna är något unikt och ger fler positiva resultat för samhället och individen än andra relationer."

Ett baner för världen

Broder Dollahite, utgivare eller medutgivare av ett flertal

böcker om tillkännagivandet, sade: "Jag tror att alla som läser det med öppet sinne och öppet hjärta blir rörda av Anden. De kanske inte inser varför det känns så rätt för dem, men, som det är med helig skrift, för ärliga hjärtan och sinnen känns det verkligen rätt."

I El Salvador har kyrkans medlemmar gått samman med skoladministratörer över hela landet för att undervisa om moral. En av lektionerna handlar om familjen, och bland annat material från kyrkan används tillkännagivandet.

En lärare i El Salvador var med på ett öppet hus i ett av kyrkans kapell därför att hon hade sett de lektioner om moral som hölls i skolorna. "Jag har sett förändringen i mina elevers liv, och jag sade till mig själv: 'Jag ska gå dit och se om jag hittar något som kan hjälpa min egen familj'", sade hon. "När jag har sett presentationerna tror jag att det enda jag behöver göra är att fatta beslutet att göra förändringen. Jag vill ta emot missionärerna för jag behöver hjälp för mina barn." (*Kyrkonytt* för Centralamerika, i *Liabona*, jan 2004, s 13)

"I dag uppmanar jag alla medlemmar i kyrkan, alla hängivna föräldrar, far- och morföräldrar och släktingar överallt att hålla fast vid detta stora tillkännagivande" sade äldste Ballard, "att göra det till ett baner, inte olikt överbefälhavare Moronis 'frihetsbaner', och att åtaga oss att leva efter dess föreskrifter." (Se detta nummer, s 42.) ■

Temat för veckoträffarna år 2006 uppmanar ungdomarna att "stå upp och lysa"

Temat för veckoträffarna för unga män och unga kvinnor över hela världen år 2006 är "Stå upp och lysen att edert ljus må vara ett baner för folken". (L&F 115:5)

"Vi är tacksamma för modiga ungdomar som visar sin kärlek till Frälsaren genom att låta hans ljus lysa i deras liv", står det i ett uttalande som gjorts av generalpresidentskapen för Unga män och Unga kvinnor.

Ungdomsledare uppmanas betona temat under veckoträffarna och andra ungdomsaktiviteter. Temat kan också användas i tal och tankekorn av ungdomar och kan ge inriktning till sådana aktiviteter som dans- och musikfestivaler, ungdomskonferenser och läger.

Generalpresidentskapen för Unga män och Unga kvinnor uttryckte sitt hopp om att ungdomarna och deras ledare ska bygga på sina upplevelser under 2005 då de firar minnet av profeten Joseph Smith och återställelsen.

"Med levande och starka vittnesbörd om det återställda evangeliet kan vi nu dela med oss av våra känslor, upplevelser och talanger till världen", står det i uttalandet från generalpresidentskapen. "Vilket härligt ansvar det är att vara

Ungdomar runt hela världen inriktar sig på temat "Stå upp och lysen" under år 2006.

ljus för andra — att dela med oss av våra vittnesbörd om återställelsen genom att leva efter evangeliets normer och tjäna andra."

Ungdomar kan använda temat för år 2006 för att hitta sätt att tjäna, berätta om evangeliet och leva efter evangeliets normer så som de beskrivs i *Vägledning för de unga*.

"Vi vittnar om att Herren älskar er och behöver er hjälp med att bygga upp sitt rike", står det i uttalandet. "Du kan vara ett ljus som skingrar mörker, och genom ditt exempel uppenbara vägen till celestial härlighet i Guds rike. 'Stå upp och lysen', så att Herrens ande kan fortsätta vittna om evangeliets återställelse genom dig." ■

© 2003 FRÅN BY THE HAND OF MORMON. KÖPING FÖRBJUDEN

Träd fram, av Walter Rane

När Överbefälhavare Moroni hade tillverkat frihetsbaneret "framträdde han för folket och lät det från livklädnaden avrivna stycket vaja i luften ... och sade: 'Sen! Alle I, som viljen upprätthålla denna symbol i detta land, mån nu träda fram i Herrens kraft och sluta ett förbund, att I viljen försvara edra rättigheter och eder religion, så att Herren Gud må välsigna eder!'" (Alma 46:19–20)

*"Och Herren talade till dem
och sade:*

*'Stån upp och kommen hit till
mig, på det I kunnen sticka edra
händer i min sida och känna
märkena efter spikarna i mina
händer och i mina fötter, så
att I mån kunna veta, att jag
är Israels Gud och hela jordens
Gud, som har blivit dödad för
världens synder' ...*

*Detta gjorde de den ene efter
den andre till dess de alla hade
gått fram, och de sågo med sina
egna ögon och kände med sina
egna händer och visste förvisso
samt betygade, att det var han
om vilken profeterna hade
skrivit, att han skulle komma."
(3 Nephi 11:13–15)*

